

รายงานผลการวิจัย

เรื่อง

“ผลกระทบของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและประสิทธิผลของธุรกิจSMEs ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล”

The Effect of Usefulness of Financial Reporting on Ability to Access External source of Capital and Effectiveness of Registered SMEs in Bangkok and Suburban Areas

โดย

เพ็ญธิดา พงษ์ธานี

อาจารย์ประจำคณะการบัญชี

มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

รายงานผลการวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนจากมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

(ก)

กิตติกรรมประกาศ

ในการวิจัยเรื่อง “ผลกระทบของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน และประสิทธิผลของธุรกิจSMEs ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล” ผู้วิจัยขอขอบพระคุณมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลรวมถึงผู้บริหาร ผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้เชี่ยวชาญ อาจารย์และเจ้าหน้าที่ของมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตที่ให้การส่งเสริมและสนับสนุนการทำวิจัยในครั้งนี้จนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี และทำให้ผู้วิจัยได้รับข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่องานวิจัยครั้งนี้ ดังมีรายนามดังต่อไปนี้

1. รองศาสตราจารย์ ดร.วรากรณ์ สามโกเศศ	อธิการบดี
2. รองศาสตราจารย์ ดร.สมบูรณ์วัลย์ สัตยารักษ์วิทย์	รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ
3. ศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ สีนลารัตน์	รองอธิการบดีฝ่ายวิจัย
4. รองศาสตราจารย์ ดร.สรชัย พิศาลบุตร	ที่ปรึกษาอธิการบดีฝ่ายวิจัย
และวิทยบริการ
5. ดร.ปรีเปรม นนทสิริภักษ์	รองอธิการบดีฝ่ายแผนงานและ
พัฒนาองค์กร
6. ผศ.อัมพร เทียงตระกูล	คณบดีคณะการบัญชี
7. เจ้าหน้าที่ศูนย์วิจัยมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต	
8. อาจารย์และเจ้าหน้าที่คณะกรรมการบัญชีมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต	

เพ็ญธิดา พงษ์ธานี

พฤษภาคม 2554

สารบัญเรื่อง

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	(ก)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	(ข)
กิตติกรรมประกาศ	(ค)
สารบัญเรื่อง	(1)
สารบัญตาราง	(3)
สารบัญภาพ	(7)
บทที่ 1 บทนำ	
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา	3
1.3 สมมติฐานการวิจัย	3
1.4 ขอบเขตของการวิจัย	4
1.5 นิยามคำศัพท์	4
1.6 ประโยชน์ของการวิจัย	6
1.7 กรอบแนวคิดในการวิจัย	6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
2.1 โครงสร้างและความสำคัญของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	7
2.2 การเข้าถึงแหล่งเงินทุนของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	13
2.3 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม	23
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	34
3.2 วิธีเลือกตัวอย่าง	34
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	35
3.4 ขั้นตอนในการสร้างแบบสอบถาม	35
3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล	36
3.6 วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล	36

สารบัญเรื่อง (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิจัย	
4.1 โครงสร้างของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่นำมาใช้ในการวิเคราะห์	41
4.2 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	55
4.2.1 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	57
4.2.2 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	59
4.2.3 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	61
4.2.4 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการชำระหนี้ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	63
4.2.5 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	65
4.3 ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	67
4.4 ประสิทธิภาพในการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	70
4.5 การวิเคราะห์ความเชื่อถือได้ของปัจจัยที่ใช้วัดค่าตัวแปร	73
4.6 ผลการทดสอบสมมติฐาน	78
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	104
บรรณานุกรม	114
ภาคผนวก	
ภาคผนวก ก. Printout Factor Analysis	
ภาคผนวก ข. แบบสอบถาม	
ภาคผนวก ค. ประวัติผู้วิจัย	

สารบัญตาราง

	หน้า	
ตารางที่ 2.1.1	ลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ.2543	8
ตารางที่ 2.1.2	รูปแบบของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	8
ตารางที่ 2.1.3	โครงสร้าง และความสำคัญของ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ไทยในปี 2552	11
ตารางที่ 2.2.1	ธุรกิจที่เป็นนิติบุคคลและต้องจัดทำรายงานทางการเงินตามกฎหมาย บัญชี	27
ตารางที่ 4.1.1	ร้อยละของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตามประเภทของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	42
ตารางที่ 4.1.2	ร้อยละของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตามรูปแบบและ ประเภทธุรกิจ	43
ตารางที่ 4.1.3	ร้อยละของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตามระยะเวลาการดำเนินงานและประเภทธุรกิจ	45
ตารางที่ 4.1.4	ร้อยละของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตามการดำเนินงานกับธุรกิจต่างประเทศและประเภทธุรกิจ	46
ตารางที่ 4.1.5	ร้อยละของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตามการจัดทำแผนธุรกิจและประเภทของธุรกิจ	47
ตารางที่ 4.1.6	ร้อยละของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตามการจัดทำแผนการตลาดและประเภทของธุรกิจ	48
ตารางที่ 4.1.7	ร้อยละของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตามการจัดทำบัญชีและ ประเภทของธุรกิจ	49
ตารางที่ 4.1.8	ร้อยละของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตาม แหล่งเงินทุนในการเริ่มดำเนินการครั้งแรกและประเภทของธุรกิจ	51
ตารางที่ 4.1.9	ร้อยละของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตาม ความต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงินและประเภทธุรกิจ	54

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า	
ตารางที่ 4.2	แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม	56
ตารางที่ 4.2.1	แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน เพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงิน(Liquidity ratio) ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	58
ตารางที่ 4.2.2	แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน เพื่อวัดความสามารถในการทำกำไร (Profitability ratio) ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	60
ตารางที่ 4.2.3	แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน เพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน (Activity ratio) ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	62
ตารางที่ 4.2.4	แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน เพื่อวัดความสามารถในการชำระหนี้(Leverage ratio) ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	64
ตารางที่ 4.2.5	แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติ เพื่อการบริหารงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	66
ตารางที่ 4.3.1	แสดงค่าเฉลี่ยความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอก (Ability to access external source of capital) ของวิสาหกิจขนาด กลางและขนาดย่อม	69
ตารางที่ 4.4.1	แสดงค่าเฉลี่ยประสิทธิผลในกาดำเนินงาน (Effectiveness) ของ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	72
ตารางที่ 4.5.1	ค่าน้ำหนักปัจจัย (Factor Loading) ของตัวแปรการใช้ประโยชน์จาก รายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	74
ตารางที่ 4.5.2	ค่าน้ำหนักปัจจัย (Factor Loading) ของตัวแปรความสามารถในการ เข้าถึงแหล่งเงินทุนของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	76
ตารางที่ 4.5.3	ค่าน้ำหนักปัจจัย (Factor Loading) ของตัวแปรประสิทธิผล ของ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	77

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า	
ตารางที่ 4.6.1	การวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน กับความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	80
ตารางที่ 4.6.2	การวิเคราะห์สมการถดถอยเชิงซ้อน(Multiple Regression) เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน กับความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	82
ตารางที่ 4.6.3	การวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน กับ ประสิทธิภาพของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	84
ตารางที่ 4.6.4	การวิเคราะห์สมการถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Regression) เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน กับประสิทธิภาพของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	86
ตารางที่ 4.6.5	การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจำแนกตามประเภทของธุรกิจ	88
ตารางที่ 4.6.6	การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตามรูปแบบของธุรกิจ	90
ตารางที่ 4.6.7	การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจำแนกตามระยะเวลาในการดำเนินงานของธุรกิจ	93
ตารางที่ 4.6.8	การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจำแนกตามการดำเนินงานกับธุรกิจต่างประเทศ	96

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 4.6.9 การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจำแนกตามการจัดทำแผนธุรกิจ	98
ตารางที่ 4.6.10 การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจำแนกตามการจัดทำแผนการตลาด	100
ตารางที่ 4.6.11 การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจำแนกตามการจัดทำบัญชี	102
ตารางที่ 4.6.12 แสดงภาพรวมผลการทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	103

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 2.1.3 โครงสร้างวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตกรุงเทพมหานคร และ ปริมณฑล	12

DRPU

(ก)

โครงการวิจัย: เรื่อง “ผลกระทบของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน และประสิทธิผลของธุรกิจSMEs ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคล ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล”

ผู้วิจัย: อาจารย์เพ็ญธิดา พงษ์ธานี

เดือนและปีที่วิจัยเสร็จ: พฤษภาคม 2554

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลกระทบของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและประสิทธิผลของธุรกิจSMEs ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคล ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ปัจจัยที่นำมาใช้ในการศึกษาเกิดจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจSMEs ประกอบด้วย การวัดสภาพคล่องทางการเงินของธุรกิจ การวัดความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจ การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของธุรกิจ การวัดความสามารถในการชำระหนี้ของธุรกิจ และการใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน เป็นตัวแปรอิสระและเป็นตัวกำหนดความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและประสิทธิผลของธุรกิจSMEs

โดยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ประกอบการธุรกิจSMEs ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลจำนวน 1,000 ราย และได้รับแบบสอบถามกลับ จำนวน 398 ราย คิดเป็นร้อยละ 39.80

ผลการวิจัยพบว่า 1) การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจSMEs ในด้านการวัดสภาพคล่องทางการเงินของธุรกิจ การวัดความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจ การวัดความสามารถในการชำระหนี้ของธุรกิจ และการใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน ส่งผลกระทบต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจ SMEs และ2) การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจSMEs ในด้านการใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน ส่งผลกระทบต่อประสิทธิผลของธุรกิจ SMEs และ 3) ลักษณะเชิงโครงสร้างของธุรกิจSMEs ในด้านระยะเวลาในการดำเนินงาน การดำเนินงานกับต่างประเทศ การจัดทำแผนธุรกิจ และการจัดทำแผนการตลาดต่างกัน การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่างกัน

คำสำคัญ รายงานทางการเงิน , การเข้าถึงแหล่งเงินทุน , SMEs

0218006

Abstract

The purpose of this research is to study the effect of usefulness of financial reporting on ability to access external source of capital and performance of registered SMEs in Bangkok and suburban areas. The factors identified usefulness of financial reporting from literature are consist of measurement of liquidity ratio , profitability ratio, activity ratio, leverage ratio, and utilization of financial reporting in practice. Moreover are independent factor but ability to access external funds and performance of SMEs are dependent factor.

This research used survey questionnaire which was sent to the owner's of registered SMEs in Bangkok and suburban areas. One thousand surveys were sent out to potential respondents to participate in this research, from which 398 surveys were returned. Thus, the response rate is equal to 39.8%.

The findings in this research are 1)The liquidity ratio , profitability ratio, leverage ratio, and utilization of financial reporting in practice , positively affect access external funds of registered SMEs in Bangkok and suburban areas, 2) The utilization of financial reporting in practice , positively affect to performance of registered SMEs in Bangkok and suburban areas, and 3) The usefulness of financial reporting of registered SMEs in Bangkok and suburban areas are different depending on the period operation of SMEs' business , the business relationship with other countries , the preparation of business planning , and the preparation of marketing planning.

Keywords : financial reporting , to access external source of capital ,
small and medium enterprises (SMEs),

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Enterprises : SMEs) มีจำนวน 2.89 ล้านรายทั่วประเทศ หรือคิดเป็นร้อยละ 99.8 ของวิสาหกิจทั้งหมด ซึ่งทำให้เกิดการจ้างงาน 9.7 ล้านคน สร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่ประเทศถึง 3.4 ล้านบาท หรือคิดเป็นร้อยละ 37.2 ของ GDP ของประเทศ (ยุทธศักดิ์ สุภสร , 2553) เนื่องจากวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีส่วนช่วยในการเชื่อมโยงสินค้าในภาคเกษตรซึ่งเป็นอาชีพส่วนใหญ่ของประชาชนในประเทศไทยกับการดำเนินงานในภาคการผลิตอื่น ๆ รวมไปถึงภาคการค้าและบริการ ซึ่งนับว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีบทบาทที่สำคัญต่อการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ การบรรลุผลของการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จากความอยู่รอดไปสู่ความยั่งยืนของธุรกิจ หมายถึงการเจริญเติบโตและการทำกำไรของธุรกิจ ซึ่งจะส่งผลต่อความยั่งยืนทางเศรษฐกิจของประเทศ ด้วยเช่นกัน

ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญต่อการดำเนินการทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Sarapaivanich n., and Kotey, B., 2006) จากการวิเคราะห์ของสถาบันวิจัยนครหลวงไทยกับNIDA Business School พบว่าในปี 2552 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ได้รับผลกระทบหนักจากปัญหาเศรษฐกิจโลกเข้าสู่ภาวะถดถอย ขณะที่โอกาสในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนเป็นไปได้ยากลำบากขึ้น วิกฤตด้านการเงินในสหรัฐอเมริกายังก่อให้เกิดปัญหาความไม่มั่นใจในการปล่อยสินเชื่อของสถาบันการเงินซึ่งส่งผลให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้ยากขึ้น และจะส่งผลกระทบกับโอกาสในการขยายธุรกิจและสภาพคล่องของธุรกิจในที่สุด ประกอบกับการศึกษาวิเคราะห์และเตือนภัย วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) พบว่าในปี 2552 ปัญหาภายในประเทศเกี่ยวกับไม่แน่นอนทางด้านการเมืองเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นทางเศรษฐกิจ รวมไปถึงการแข็งตัวของค่าเงินบาท ความผันผวนของราคาพลังงาน ต้นทุน

ของวัตถุดิบ และการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นผลต่อเนื่องจากมาจากการชะลอตัวของเศรษฐกิจโลก ปัญหาทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่เกิดขึ้นทุกครั้งที่สภาวะเศรษฐกิจระดับมหภาคล้มเหลว ทำให้ธุรกิจเหล่านี้ต้องการเงินทุนหมุนเวียนในกิจการเพิ่มขึ้นเพื่อให้สามารถอยู่รอดและมีการดำเนินงานได้อย่างต่อเนื่อง แต่ในความเป็นจริงวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมักประสบปัญหาเกี่ยวกับการขอกู้เงินจากสถาบันการเงินเพื่อมาลงทุนหรือขยายงานหรือเป็นเงินทุนหมุนเวียน ทั้งนี้เนื่องจากการไม่มีการทำบัญชีอย่างเป็นระบบและขาดหลักทรัพย์ค้ำประกันเงินกู้ ทำให้ต้องพึ่งพาเงินกู้นอกระบบและต้องจ่ายดอกเบี้ยในอัตราที่สูง

นอกจากการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแล้ว ประสิทธิภาพของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งเป็นผลมาจากการบริหารจัดการทางการเงินที่ดี (McMahon, R., 1995) และสะท้อนให้เห็นถึงความสามารถในการดำเนินงานให้บรรลุตามวัตถุประสงค์และแผนกลยุทธ์ของธุรกิจ เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยประสิทธิผลของธุรกิจจะสามารถอธิบายผลสำเร็จของการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้ซึ่งอาจเป็นเป้าหมายในด้านการเงิน และไม่ใช้การเงิน (Sarapaivanich n., and Kotey, B., 2006)

ทั้งนี้การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน เป็นปัจจัยหนึ่งที่จะช่วยให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุน และนำไปใช้ในการบริหารจัดการทางการเงินที่ดีในธุรกิจเพื่อให้บรรลุเป้าหมายหรือประสิทธิผลของธุรกิจ เนื่องจากปัญหาการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในประเทศไทยส่วนใหญ่เกิดจากความขาดแคลนสินทรัพย์เพื่อเป็นหลักฐานในการทำสินเชื่อกับองค์กรทางการเงินต่างๆ ความไม่เพียงพอของข้อมูลการบัญชีที่ใช้เป็นเครื่องมือในการสนับสนุนการตัดสินใจทางการเงินของธุรกิจ และความน่าเชื่อถือของข้อมูลทางการเงินต่ำ (ชนชัย อำนวยสวัสดิ์, 2552) การทำรายงานทางการเงินอย่างละเอียดถี่ถ้วนเป็นหลักฐานที่สำคัญในการขยายตัวของธุรกิจ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จากการสำรวจข้อมูลพบว่าผู้บริหารธุรกิจ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มักหลีกเลี่ยงในการจัดทำรายงานทางการเงินด้วยการให้เหตุผลว่าไม่มีเวลาเพียงพอในการจัดทำรายงานทางการเงิน (McMahon, R., 2005) ส่งผลให้ผู้บริหารวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ไม่สามารถนำข้อมูลทางการเงินนั้นมาใช้ในการทำให้เกิดประโยชน์ทางธุรกิจได้

จากเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้นทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่อความสามารถในการ

เข้าถึงแหล่งเงินทุนและประสิทธิผลของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะทดสอบว่าการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในการวิเคราะห์อัตราส่วนทางการเงิน และการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของธุรกิจ จะส่งผลกระทบต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและประสิทธิผลของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล หรือไม่อย่างไร ซึ่งจะทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่จะทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ผลลัพธ์ที่ได้จากการวิจัยสามารถที่จะนำไปใช้เป็นข้อมูลในการพัฒนาและส่งเสริมการจัดทำรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ให้เป็นประโยชน์ต่อไปในอนาคต ซึ่งจะส่งผลให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน และมีประสิทธิผลในการดำเนินงาน สามารถเติบโตได้อย่างยั่งยืน

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาเกี่ยวกับ

- (1) โครงสร้าง และความสำคัญของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
- (2) การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
- (3) การเข้าถึงแหล่งเงินทุนและประสิทธิผลในการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
- (4) ผลกระทบของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน และประสิทธิผลของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

1.3 สมมุติฐานการวิจัย

- (1) การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน ส่งผลกระทบต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
- (2) การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน ส่งผลกระทบต่อประสิทธิผลของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

- (3) ลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่างกัน การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่างกัน

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกและประสิทธิภาพของธุรกิจ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในประเทศไทย จากการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน โดยศึกษาจากวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. ในประเทศไทยที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลและมีสถานประกอบการอยู่ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล จำนวนทั้งสิ้น 366,074 ราย จำแนกเป็นภาคการผลิตจำนวน 55,378 ราย ภาคการค้าจำนวน 152,358 ราย และภาคการบริการจำนวน 158,338 ราย (ที่มา : สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม , 2552)

1.5 นิยามคำศัพท์

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Enterprises : SMEs) หมายถึง วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ครอบคลุมกิจการ 3 กลุ่มใหญ่ ๆ ได้แก่ (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม,2552)

- 1) ภาคการผลิต (Production Sector) ครอบคลุมการผลิตในภาคเกษตรกรรม อุตสาหกรรม และเหมืองแร่
- 2) ภาคการค้า (Trading Sector) ครอบคลุมการค้าส่ง ค้าปลีก และซ่อมบำรุง
- 3) ภาคการบริการ (Service Sector)

รายงานทางการเงิน (Financial Reporting) หมายถึง งบแสดงฐานะการเงิน งบกำไรขาดทุน งบแสดงการเปลี่ยนแปลงในส่วนของเจ้าของ งบกระแสเงินสด และหมายเหตุประกอบงบการเงิน (สภาวิชาชีพในพระบรมราชูปถัมภ์ , 2552) ซึ่งเป็นรายงานและตัวชี้วัดที่เป็นประโยชน์ต่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Sarapaivanich N., and Kotey,B., 2006)

ประโยชน์ของรายงานทางการเงิน (Usefulness of Financial Reporting) หมายถึง เครื่องมือสำหรับผู้บริหารในการจัดสรรทรัพยากรที่มีอยู่จำกัด ให้มีประสิทธิภาพรวมทั้งรักษา เสถียรภาพทางเศรษฐกิจขององค์กร ซึ่งเกิดจากการนำข้อมูลจากรายงานทางการเงินมาวิเคราะห์ และออกแบบให้ตรงกับความต้องการของธุรกิจซึ่งครอบคลุมประโยชน์จากการใช้รายงานทาง การเงินในวิเคราะห์อัตราส่วนทางการเงิน และการใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน (M. Isabel Brusca Alijarde, 1997)

ประโยชน์จากการใช้รายงานทางการเงินในการวิเคราะห์อัตราส่วนทางการเงิน (ตลาด หลักทรัพย์แห่งประเทศไทย, 2545) ประกอบด้วย 1) การวัดสภาพคล่องทางการเงิน 2) การวัด ความสามารถในการทำกำไร 3) การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน และ 4) การวัด ความสามารถในการชำระหนี้

ประโยชน์จากการใช้รายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน (M. Isabel Brusca Alijarde, 1997) ประกอบด้วย 1) การตัดสินใจลงทุน 2) การบริหารหนี้ 3) การวางแผน ภาษี 4) การจัดสรรงบประมาณ 5) วิเคราะห์สถานะทางการเงินเมื่อต้องการกู้เงินจากสถาบัน การเงิน 6) การซื้อหุ้นกู้ และ 7) กำหนดต้นทุนและประสิทธิผลของการดำเนินงาน

ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน (Ability to access external source of capital)

หมายถึง การเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอก พิจารณาจาก (Sarapaivanich N., and Kotey,B., 2006) 1) ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอก 2) ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน ภายนอกโดยมีต้นทุนต่ำ 3) ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกโดยได้รับอัตรา ดอกเบี้ยต่ำ 4) ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกโดยมีค่าใช้จ่ายในการดำเนินการต่ำ 5) ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกโดยใช้หลักทรัพย์ค้ำประกันต่ำ และ 6) ขั้นตอนในการขออนุมัติเงินกู้จากสถาบันการเงินมีความรวดเร็ว โดยในการศึกษาครั้งนี้เป็น การศึกษาแหล่งเงินทุนภายนอกของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจากสถาบันการเงิน

ประสิทธิผล (Performance) หมายถึง ความสามารถในการดำเนินงานให้บรรลุตาม เป้าหมายที่กำหนดไว้ (Sarapaivanich N., and Kotey,B., 2006) ซึ่งวัดได้จาก 1) ความพึงพอใจต่อ ความสามารถในการทำกำไร 2) ความพึงพอใจต่อการเติบโตของยอดขาย 3) ความพึงพอใจต่อ ผลตอบแทนในสินทรัพย์ 4) ความพึงพอใจต่อสภาพคล่องของธุรกิจ 5) ความพึงพอใจกับรูปแบบ การดำเนินงานของธุรกิจ 6) ความพึงพอใจต่อความเป็นอิสระในการดำเนินธุรกิจโดยไม่ต้องพึ่งพา การลงทุนจากคนภายนอก และ 7) ความพึงพอใจกับความมั่นคงของธุรกิจ

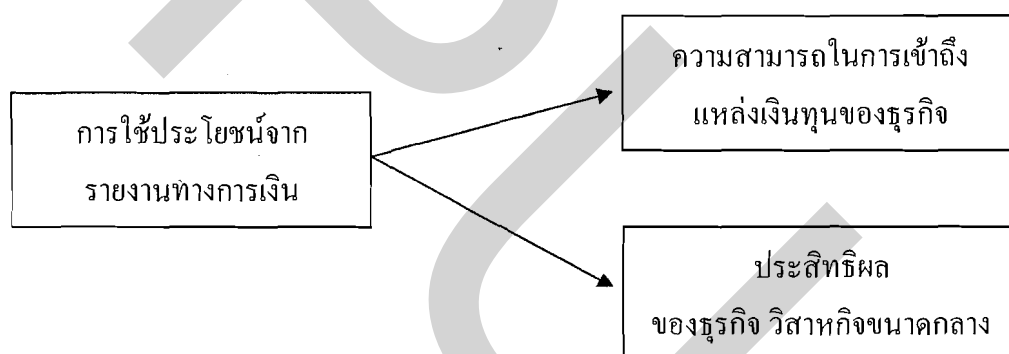
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- (1) วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในประเทศไทยเข้าใจประโยชน์ของรายงานทางการเงิน
- (2) วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในประเทศไทยสามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้ง่ายขึ้นเพื่อประสิทธิผลในการดำเนินงานและสร้างความยั่งยืนให้กับธุรกิจ
- (3) หน่วยงานที่เกี่ยวข้องและสนับสนุนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม สามารถช่วยเหลือให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมพัฒนาการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินได้อย่างถูกต้อง

1.7 กรอบแนวคิดในการทำวิจัย

ตัวแปรอิสระ (Independent variable)

ตัวแปรตาม (Dependent variable)

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจ และประสิทธิผลของธุรกิจ เพื่อนำมาใช้เป็นกรอบและแนวทางในการการศึกษาผลกระทบของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและประสิทธิผลของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ดังนี้คือ

- 2.1. โครงสร้าง และความสำคัญของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
- 2.2. การเข้าถึงแหล่งเงินทุนและประสิทธิผลของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
- 2.3. การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

2.1. โครงสร้าง และความสำคัญของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

2.1.1 นิยามของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Enterprises : SMEs) เป็นธุรกิจที่มีจำนวนมากในประเทศไทย ครอบคลุมประเภทของธุรกิจ ใน 3 กลุ่มใหญ่ ได้แก่ 1) ภาคการผลิต 2) ภาคการค้า และ 3) ภาคการบริการ (ที่มา: สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม) โดยมีหลักเกณฑ์ในการกำหนดลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จากจำนวนการจ้างงานและมูลค่าของสินทรัพย์ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตามกฎกระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. 2545 อาศัยอำนาจพระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ. 2543 ตามที่ปรากฏในตารางที่ 2.1.1

ตารางที่ 2.1.1 ลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตามพระราชบัญญัติส่งเสริม

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ.2543

ประเภทของวิสาหกิจขนาด กลางและขนาดย่อม	จำนวนการจ้างงาน (คน)		จำนวนสินทรัพย์ถาวร (ล้านบาท)	
	ขนาดย่อม	ขนาดกลาง	ขนาดย่อม	ขนาดกลาง
ภาคการผลิต	ไม่เกิน 50	51 - 200	ไม่เกิน 50	51 - 200
ภาคการค้า				
- ค้าส่ง	ไม่เกิน 25	26 - 50	ไม่เกิน 50	51 - 100
- ค้าปลีก	ไม่เกิน 15	16 - 30	ไม่เกิน 30	31 - 60
ภาคการบริการ	ไม่เกิน 50	51 - 200	ไม่เกิน 50	51 - 200

หมายเหตุ: ในกรณีที่จำนวนการจ้างงานของกิจการใดเข้าลักษณะของวิสาหกิจขนาดย่อม แต่มูลค่าของสินทรัพย์ถาวรเข้าลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลางหรือมีจำนวนการจ้างงานเข้าลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลาง แต่มูลค่าของสินทรัพย์ถาวรเข้าลักษณะของวิสาหกิจขนาดย่อม ให้ถือจำนวนการจ้างงานหรือมูลค่าสินทรัพย์ถาวรที่น้อยกว่าเป็นเกณฑ์การพิจารณา

ที่มา : สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

2.1.2 รูปแบบของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ในการประกอบวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม อาจจะกระทำได้ตั้งแต่คนเดียวขึ้นไป หรือมีหุ้นส่วนร่วมกันหลายคน ซึ่งต้องจัดตั้งในรูปแบบของนิติบุคคลที่มีลักษณะแตกต่างกันไปตามที่ปรากฏในตารางที่ 2.1.2

ตารางที่ 2.1.2 รูปแบบของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ลำดับที่	รูปแบบ	ลักษณะ
1	บุคคลธรรมดา	บุคคลทั่วไปที่มีชีวิตอยู่ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (มาตรา 15)
2	คณะบุคคลที่มีชื่อนิติบุคคล	บุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ตกลงเข้ากันเพื่อการทำกิจการร่วมกัน โดยไม่มีวัตถุประสงค์แบ่งปันกำไรที่ได้จากกิจการที่ทำ (หน่วยภาษีตามมาตรา 56 แห่งประมวลรัษฎากร)
3	ห้างหุ้นส่วนสามัญที่มีชื่อนิติบุคคล	บุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ตกลงเข้ากันเพื่อการทำกิจการร่วมกัน โดยมีวัตถุประสงค์แบ่งปันกำไรที่ได้จากกิจการที่ทำ (หน่วยภาษีตามมาตรา 56 แห่งประมวลรัษฎากร)

ตารางที่ 2.1.2 รูปแบบของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (ต่อ)

ลำดับที่	รูปแบบ	ลักษณะ
4	ห้างหุ้นส่วนสามัญที่จดทะเบียนนิติบุคคล	บุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป มาลงทุนและเป็นเจ้าของกิจการร่วมกัน โดยหุ้นส่วนทุกคนไม่จำกัดความรับผิดและต้องจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
5	ห้างหุ้นส่วนจำกัด	บุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป มาลงทุนและเป็นเจ้าของกิจการร่วมกัน หุ้นส่วนมีทั้งที่จำกัดความรับผิดและไม่จำกัดความรับผิดและต้องจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
6	บริษัทจำกัด	บุคคลตั้งแต่ 7 คนขึ้นไป มาลงทุนและเป็นเจ้าของกิจการ ผู้ถือหุ้นรับผิดในหนี้ต่าง ๆ ไม่เกินจำนวนเงินที่ผู้ถือหุ้นแต่ละคนลงทุนและต้องจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
7	บริษัทมหาชนจำกัด	บริษัทประเภทซึ่งตั้งขึ้นด้วยความประสงค์ที่จะเสนอขายหุ้นต่อประชาชนให้ผู้ถือหุ้นมีความรับผิดจำกัด ไม่เกินจำนวนเงินค่าหุ้นที่ต้องชำระ และบริษัทดังกล่าวได้ระบุนามประสงค์เช่นนั้นไว้ในหนังสือบริคณห์สนธิ (มาตรา 15 พ.ร.บ. บริษัทมหาชนจำกัด)
8	กิจการร่วมค้า	กิจการที่ดำเนินการร่วมกันเป็นทางการค้าหรือหากำไรระหว่างบริษัทกับบริษัท บริษัทกับห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล ห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลกับห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลหรือระหว่างบริษัทและ/หรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลกับบุคคลธรรมดาคนใดคนหนึ่งหรือห้างหุ้นส่วนสามัญหรือนิติบุคคลอื่น เป็นนิติบุคคลตามประมวลรัษฎากร (มาตรา 39)
9	นิติบุคคลตามกฎหมายต่างประเทศ	บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายต่างประเทศ

ตารางที่ 2.1.2 รูปแบบของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (ต่อ)

ลำดับที่	รูปแบบ	ลักษณะ
10	กิจการที่ดำเนินการค้าหรือหาทำไรโดยรัฐบาลต่างประเทศหรือองค์กรของรัฐบาลต่างประเทศ	เป็นกิจการของรัฐบาลต่างประเทศหรือองค์กรของรัฐบาลต่างประเทศ มีหน้าที่เสียภาษีเงินได้นิติบุคคลตามประมวลรัษฎากร เป็นนิติบุคคลตามประมวลรัษฎากร (มาตรา 39)
11	มูลนิธิหรือสมาคม	เป็นนิติบุคคลตามประมวลรัษฎากรและมีหน้าที่เสียภาษีเงินได้นิติบุคคลแต่จะได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลถ้าเป็นมูลนิธิหรือสมาคมที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังประกาศให้เป็นองค์กรสาธารณกุศล

ที่มา: กรมสรรพากร

2.1.3 โครงสร้าง และความสำคัญของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่อระบบเศรษฐกิจไทย

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม นับเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของระบบเศรษฐกิจ ซึ่งจากรายงานสถานการณ์วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมล่าสุดในปี 2552 ของสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พบว่า ธุรกิจ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีจำนวนถึงประมาณร้อยละ 99.8 ของธุรกิจทั้งหมด ซึ่งนับว่าเป็นจำนวนที่มีบทบาทสำคัญในการเป็นรากฐานการพัฒนาเศรษฐกิจที่ยั่งยืน เป็นกลไกหลักในการฟื้นฟูและเสริมสร้างความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ รวมทั้งเป็นกลไกในการแก้ไขปัญหาความยากจน ข้อมูลที่ยืนยันถึงบทบาททางเศรษฐกิจไทยที่สำคัญดังกล่าว ได้แก่ การก่อให้เกิดการจ้างงานคิดเป็นสัดส่วนถึงกว่าร้อยละ 78.2 ของการจ้างงานรวมของประเทศ บทบาทในการสร้างมูลค่าเพิ่มเฉลี่ยประมาณร้อยละ 37.8 ของมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ และมีมูลค่าการส่งออกโดยตรงคิดเป็นสัดส่วนกว่าร้อยละ 30.56 ของมูลค่าการส่งออกรวม แสดงให้เห็นได้ตารางที่ 2.1.3

ภาพที่ 2.1.3 โครงสร้าง และความสำคัญของ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ไทยในปี 2552

ขนาดของวิสาหกิจ	จำนวนวิสาหกิจ		การจ้างงาน		GDP		มูลค่าที่ส่งออก	
	ราย	%	คน	%	บาท	%	บาท	%
วิสาหกิจขนาดใหญ่ (LE) + อื่น ๆ	4,653	0.2	2,704,243	21.80	5,632,855	62.2	3,610,713	69.44
วิสาหกิจขนาดกลางและ ขนาดย่อม (SMEs)	2,896,106	99.8	9,701,354	78.20	3,417,860	37.8	1,589,199	30.56
รวม	2,900,759	100.0	12,405,597	100.0	9,050,715	100.0	5,199,912	100.0

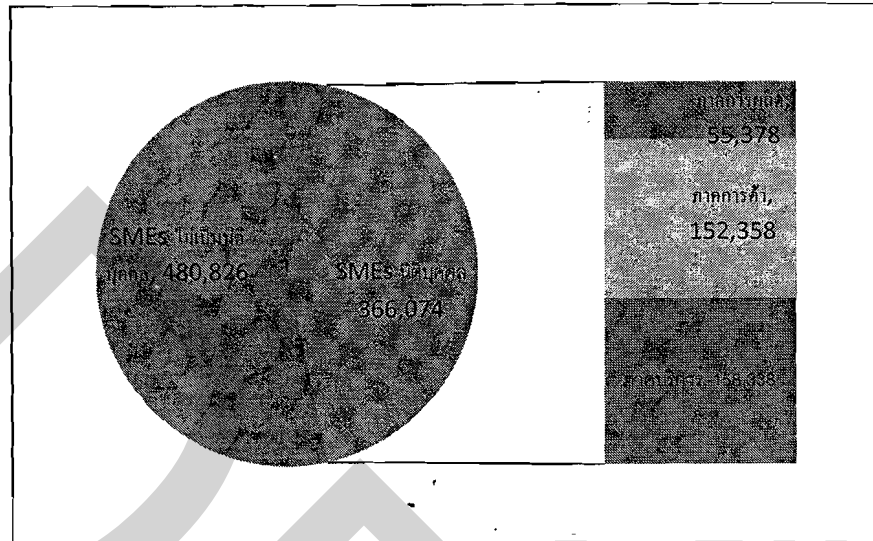
ที่มา: สำนักงานสถิติแห่งชาติ สำนักงานประกันสังคม กรมพัฒนาธุรกิจการค้า กรมศุลกากร

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

ประมวลโดย: สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

สำหรับบทบาทของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ซึ่งประกอบด้วยจังหวัดนนทบุรี นครปฐม ปทุมธานี สมุทรปราการ และสมุทรสาคร ก็มีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจในประเทศไทยเช่นเดียวกันและถือว่าเป็นรากฐานทางเศรษฐกิจที่เข้มแข็ง โดยในปี 2552 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล จำนวน 846,900 รายคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 29.24 ของจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศ โดยก่อให้เกิดการจ้างงาน 5,098,059 คน คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 52.51 จากจำนวนการจ้างงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศ ซึ่งในจำนวนดังกล่าวเป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลประมาณ 366,074 ราย คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 43.22 ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลทั้งหมด โดยจำแนกเป็นภาคการผลิตจำนวน 55,378 ราย ภาคการค้าจำนวน 152,358 ราย และภาคการบริการจำนวน 158,338 ราย แสดงให้เห็นได้ดังภาพที่ 2.1.3

ภาพที่ 2.1.3 โครงสร้างวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตกรุงเทพมหานครและ ปริมณฑล

ที่มา: สำนักงานสถิติแห่งชาติ

ประมวลโดย: สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ทั้งนี้จากผลการศึกษาบทบาทของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเชิงเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม โดยสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในปี 2552 พบว่า ศักยภาพทางเศรษฐกิจของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ซึ่งอยู่ในพื้นที่ภาคกลาง โดยจังหวัดนนทบุรี ปทุมธานี และนครปฐม เป็นพื้นที่ราบลุ่มมีแม่น้ำหลายสาย ทำให้เป็นพื้นฐานสำคัญของสังคมวิถีเกษตร การทำเกษตรแปรรูป และการทำประมงน้ำจืด รวมไปถึงเป็นแหล่งผลิตอาหารแปรรูป จังหวัดสมุทรสงครามซึ่งมีพื้นที่ติดชายฝั่งทะเลอ่าวไทย ทำให้มีข้อได้เปรียบเกี่ยวกับการทำธุรกิจท่องเที่ยว และประมงทะเล และจังหวัดสมุทรปราการซึ่งเป็นพื้นที่อุตสาหกรรมหลักและมีข้อได้เปรียบในการลงทุนอุตสาหกรรมประเภทเครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ

สำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นศูนย์กลางของการบริหารประเทศ และเป็นศูนย์กลางของธุรกิจการค้า รวมไปถึงเป็นแหล่งนักท่องเที่ยวทั้งไทยและต่างประเทศ ถึงแม้ว่าเศรษฐกิจหลักจะถูกนำด้วยธุรกิจขนาดใหญ่ แต่ธุรกิจทั้งในภาคการผลิต การค้า และบริการที่มีอยู่จำนวนมากเป็น ธุรกิจ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม แทบทั้งสิ้น

นอกจากนี้ยังพบว่า ปัจจุบันมีความเป็นไปได้ค่อนข้างมากที่ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในประเทศไทยจะสามารถก้าวเข้าสู่ตลาดอาเซียนใหม่ ซึ่งประกอบด้วย ประเทศกัมพูชา

ประเทศลาว สหภาพพม่า และสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม เนื่องจากประเทศเหล่านี้มีอาณาเขตติดต่อกับประเทศไทยและมีโครงสร้างพื้นฐานที่เอื้ออำนวยต่อการค้าและการลงทุน ซึ่งปัจจัยที่สำคัญคือ 1) จำนวนประชากรและกำลังซื้อ 2) ลักษณะและประเภทของอุตสาหกรรมในพื้นที่ 3) คู่แข่งและโอกาสของสินค้าไทย 4) ระบบโลจิสติกส์และการขนส่ง 5) ยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศและพื้นที่เป้าหมาย 6) การมีอุตสาหกรรมรายใหญ่ของไทยเข้าไปดำเนินการแล้ว และ 7) มาตรการทางภาษีและมิใช่ภาษีที่เอื้อประโยชน์สำหรับ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ไทย

2.2. การเข้าถึงแหล่งเงินทุนและประสิทธิผลของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

การเข้าถึงแหล่งเงินทุนของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีผลต่อมูลค่าเพิ่มทางการตลาด และการเพิ่มโอกาสในการลงทุนในโครงการใหม่ ๆ ซึ่งทำให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ได้รับผลตอบแทนเพิ่มขึ้นจากการลงทุน การดำเนินงาน และนำไปสู่ประสิทธิผลของธุรกิจ (Leeds, 2003.) แต่อุปสรรคที่สำคัญของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม คือการไม่สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้หรือเข้าได้ยาก

2.2.1 แหล่งเงินทุนของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

แหล่งเงินทุนเป็นเรื่องที่สำคัญมากสำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เนื่องจากธุรกิจจำเป็นต้องนำเงินทุนมาใช้หมุนเวียน และขยายกิจการ หรือแก้ปัญหาในการดำเนินงาน หากพิจารณาจากแหล่งที่มาของเงินทุน จะสามารถแบ่งลักษณะของเงินทุนได้ 2 ลักษณะ คือ 1) แหล่งเงินทุนภายในกิจการ ซึ่งหมายถึงเงินทุนของเจ้าของ หรือเงินทุนภายในครอบครัว และ 2) แหล่งเงินทุนภายนอกกิจการ ซึ่งหมายถึงเงินทุนจากการกู้ยืมสถาบันการเงิน กู้ยืมญาติพี่น้อง กู้ยืมนอกระบบ เป็นต้น โดยแหล่งเงินทุนหลัก ๆ ของธุรกิจ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประกอบด้วย (ศศิ คล่องพวยบาล, 2553)

บุคคล บุคคลที่ถือเป็นแหล่งเงินทุนสำหรับผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นบุคคลที่มีความสนิทสนมใกล้ชิดกับผู้ประกอบการ เช่น พ่อ แม่ ญาติพี่น้อง เพื่อนฝูง โดยเฉพาะการระดมทุนเพื่อเริ่มต้นธุรกิจ แต่ก็มักจะมีข้อจำกัดในขนาดของเงินทุน ถ้าผู้ประกอบการไม่มีพื้นฐานของครอบครัวที่มีฐานะดีเพียงพอ โดยลักษณะของเงินทุนจากบุคคลนี้มีทั้งในรูปของเงินกู้ยืมถ้ามาจากพ่อ แม่ ญาติพี่น้อง และการเข้ามาถือหุ้นถ้าเป็นเงินทุนที่มาจากเพื่อนฝูง แต่เนื่องจากส่วนใหญ่ที่ขนาดของเงินทุนมีขนาดจำกัด ทำให้เมื่อดำเนินการไปช่วงเวลาหนึ่ง ก็อาจมีความจำเป็นต้องระดมทุนเพิ่ม โดยเฉพาะในกรณีที่ธุรกิจมีปัญหาด้านเงินทุนหมุนเวียน หรือการขาดสภาพคล่อง โดยอาจจะเป็นการระดมทุนจากผู้ถือหุ้นเดิมหรือบุคคลภายนอก ซึ่งในการ

ระดมทุนจากบุคคลภายนอกหรือการมีผู้ถือหุ้นเพิ่มมักจะประสบปัญหาในเรื่องของการบริหารจัดการ ที่มักจะมี ความขัดแย้งระหว่างผู้ถือหุ้นเดิมอยู่เสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้ามีส่วนการถือหุ้นในระดับใกล้เคียงกัน และอาจจะมาจากการขาดความเข้าใจในเรื่องของความเป็นเจ้าของของธุรกิจของผู้ถือหุ้น ที่มักจะคิดว่าตนมีอำนาจในการบริหารจัดการธุรกิจได้ เพราะส่วนใหญ่ธุรกิจ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ผู้ถือหุ้นกับผู้บริหารมักจะเป็นบุคคลเดียวกัน ดังนั้นการระดมเงินทุนจากบุคคลจึงมีข้อจำกัดในการขยายทุนเพิ่มเติมหรือจัดเป็นแหล่งทุนที่ถือได้ว่ามีข้อจำกัดสำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ทำให้ต้องมีการระดมทุนจากแหล่งทุนภายนอก เช่น ธนาคารหรือสถาบันการเงิน เป็นต้น

พันธมิตรธุรกิจ พันธมิตรธุรกิจก็นับเป็นแหล่งเงินทุนสำหรับผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม แบบหนึ่ง ซึ่งพันธมิตรทางธุรกิจนี้สามารถเป็นได้ทั้งบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคล ซึ่งโดยส่วนใหญ่แล้วมักจะเป็นแหล่งทุนที่เข้ามาเป็นหุ้นส่วนหรือเข้าร่วมเป็นเจ้าของ โดยอาจมีที่มาจาก การติดต่อทำธุรกิจหรือทำการค้าร่วมกัน แล้วถึงเห็นว่าธุรกิจมีอนาคตในการเติบโตหรือมีศักยภาพ ก็อาจจะติดต่อขอเข้าร่วมหุ้น เช่น ระหว่างผู้ขายวัตถุดิบกับผู้ผลิตสินค้า หรือระหว่างผู้ผลิตสินค้ากับตัวแทนจำหน่าย เป็นต้น เช่น ขอเข้ามาถือหุ้น 5%-10% แต่ในกรณีที่ขอเข้ามาถือหุ้นในสัดส่วนสูงเช่น 25%-50% แม้ว่าผู้ประกอบการจะได้เงินทุนเข้ามามาก แต่ก็อาจมีปัญหาในเรื่องของอำนาจการบริหารจัดการ ระหว่างผู้ถือหุ้นเดิมกับผู้ถือหุ้นใหม่ รวมถึงความหวาดระแวงในเรื่องของการครอบงำกิจการ จากผู้ประกอบการรายใหญ่ที่เข้าร่วมหุ้น ในกรณีที่เป็นการร่วมหุ้นระหว่างผู้ประกอบการรายเล็กกับผู้ประกอบการรายใหญ่ ดังนั้นแหล่งเงินทุนประเภทจากพันธมิตรธุรกิจที่เป็นไปได้อย่างรวดเร็ว จึงมักจะเป็นการร่วมหุ้นเพื่อเงื่อนไขทางการค้าเท่านั้น มิใช่มาจากการมุ่งหวังในการระดมทุนโดยตรง

ธนาคารหรือสถาบันการเงิน ธนาคารหรือสถาบันการเงิน จัดเป็นแหล่งเงินทุนที่ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีความคุ้นเคยมากที่สุด เนื่องจากเป็นแหล่งเงินทุนในระบบเศรษฐกิจมาเป็นเวลานานแล้ว โดยธนาคารหรือสถาบันการเงินนี้มีการจัดตั้งขึ้นหรือมีที่มาจากภาคเอกชน ซึ่งอาจมีส่วนของภาครัฐเข้ามาถือหุ้นด้วยก็ตาม โดยมีวัตถุประสงค์ในเชิงพาณิชย์หรือที่เรียกกันว่า “ธนาคารพาณิชย์” เช่น ธนาคารกรุงเทพ ธนาคารไทยพาณิชย์ ธนาคารกสิกรไทย หรือเป็นธนาคารที่มาจาก การจัดตั้งจากรัฐในวัตถุประสงค์เฉพาะ เช่น ธนาคารแห่งประเทศไทย (ธปท.) ธนาคารออมสิน ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร (ธกส.) ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย (ธพว. หรือ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม Bank) ธนาคารเพื่อ

การส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย (EXIM Bank) เป็นต้น นอกจากนี้ยังอาจรวมถึงสถาบันการเงินประเภทอื่นที่เกี่ยวข้อง เช่น บริษัทเงินทุน เป็นต้น โดยแหล่งเงินทุนประเภทธนาคารและสถาบันการเงินเหล่านี้ ส่วนใหญ่หรือเกือบทั้งหมดจะให้การสนับสนุนในรูปแบบของเงินกู้เป็นหลัก ยกเว้น วิชากิจขนาดกลางและขนาดย่อม Bank ที่มีส่วนของการร่วมลงทุนหรือเงินทุนส่วนเจ้าของ ซึ่งธนาคารหรือสถาบันการเงินไม่ว่าจะเป็นธนาคารพาณิชย์หรือธนาคารที่จัดตั้งจากภาครัฐในปัจจุบัน ต่างล้วนมีเงินกู้สำหรับผู้ประกอบการ วิชากิจขนาดกลางและขนาดย่อม ทั้งสิ้น เพียงแต่ธุรกิจที่จะสามารถได้รับวงเงินสินเชื่อ นั้น มีคุณสมบัติตรงตามบริการของทางธนาคารนั้นหรือไม่ เช่น ธุรกิจภาคการเกษตรพื้นฐาน อาจมีธนาคารที่ให้การสนับสนุนเฉพาะธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตรเท่านั้น เนื่องจากธนาคารหรือสถาบันการเงินอื่นๆ ไม่มีบริการสินเชื่อทางการเกษตร หรือถ้าผู้ประกอบการที่ไม่มีการค้าเนินธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการส่งออก เมื่อไปติดต่อกับ EXIM Bank ก็อาจไม่มีบริการในการให้วงเงินสินเชื่อธุรกิจตามที่ต้องการได้ เพราะถือเป็นบริการของธนาคารพาณิชย์ทั่วไป เป็นต้น

แต่อย่างไรก็ตามเงินกู้หรือสินเชื่อถือเป็นแหล่งเงินทุนที่ วิชากิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีความคุ้นเคย และเงินกู้จากธนาคารหรือสถาบันการเงินก็มีความครอบคลุมในการสนับสนุนแก่ธุรกิจทุกประเภท เพียงแต่ว่าธนาคารหรือสถาบันการเงินใดจะให้บริการกับธุรกิจ หรือการค้าเนินการของธุรกิจประเภทใดเท่านั้นเอง แต่สิ่งที่ผู้ประกอบการต้องคำนึงถึงคือในระบบของธนาคารหรือสถาบันการเงินของประเทศไทย ยังคงมีความจำเป็นต้องมีหลักประกันในการค้าประกันสินเชื่อทั้งสิ้น เพียงแต่จะอยู่ในรูปแบบของทรัพย์สินโดยตรงซึ่งมักจะเป็นอสังหาริมทรัพย์หรือสังหาริมทรัพย์ก็ตาม เช่น ที่ดิน อาคาร ซึ่งเป็นข้อจำกัดสำคัญสำหรับผู้ประกอบการ วิชากิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มักจะขาดหลักประกันเพื่อการค้าประกันสินเชื่อดังกล่าว แต่ในปัจจุบันธนาคารของรัฐก็มีนโยบายในการสนับสนุนผู้ประกอบการ โดยการไม่ต้องใช้หลักประกันที่เป็นอสังหาริมทรัพย์ เช่น โครงการสินเชื่อ Fast Track ของ วิชากิจขนาดกลางและขนาดย่อม Bank หรือโครงการธนาคารประชาชน ของธนาคารออมสิน เป็นต้น รวมถึงทรัพย์สินที่ผู้ประกอบการมิใช่เจ้าของกรรมสิทธิ์โดยตรง เช่น โครงการแปลงสินทรัพย์เป็นทุน เช่น ทรัพย์สินทางปัญญา ที่ดินราชพัสดุ แพงเช่าการค้า ที่ดินในเขตปฏิรูปที่ดิน ที่สามารถใช้เป็นหลักประกันได้ในแต่ละบริการของธนาคารของรัฐที่ได้รับมอบหมาย ดังนั้นผู้ประกอบการควรศึกษาเกี่ยวกับบริการต่างๆ ของธนาคารหรือสถาบันการเงินที่เหมาะสมกับธุรกิจของตน ก่อนที่จะไปดำเนินการติดต่อขอเงินกู้ให้ชัดเจนถึงขอบเขตและเงื่อนไขต่างๆ ในการให้บริการของธนาคารหรือสถาบันการเงินนั้นๆ และเนื่องจากในปัจจุบันธนาคารหรือสถาบันการเงินต่างก็มีการออกบริการเงินกู้ส่วนบุคคลหรือเงินกู้

จากบัตรเครดิต ซึ่งก็ถือว่าสามารถใช้เป็นแหล่งเงินทุนสำหรับเงินกู้เพื่อ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ได้เช่นกัน เพียงแต่เงินกู้ส่วนบุคคลหรือเงินกู้จากบัตรเครดิตนี้ถ้ามาใช้ในธุรกิจควรเป็นการใช้ในระยะเวลาสั้นๆเท่านั้น หรือภายใน 1-3 เดือน และต้องรีบชำระคืนโดยเร็วที่สุด และต้องระมัดระวังการผิดนัดชำระเพื่อมิให้เสียประวัติด้วย

กองทุนเงินกู้ที่ดั่งขึ้นตามนโยบายของรัฐ กองทุนเงินกู้ที่ดั่งขึ้นตามนโยบายของรัฐ เป็นกองทุนที่จัดตั้งขึ้นเพื่อให้การสนับสนุนแก่ชุมชนภายใต้ นโยบายของภาครัฐ ตัวอย่างเช่น กองทุนหมู่บ้าน ที่รัฐบาลได้กู้เงินจากธนาคารออมสินแล้วนำไปจัดสรรให้หมู่บ้านทำการบริหารเงินทุนดังกล่าวด้วยการปล่อยกู้ หมู่บ้านละ 1 ล้านบาท ให้กับผู้ที่ต้องการกู้ยืมตามวัตถุประสงค์ ซึ่งก็จะมีบางส่วนที่นำมาใช้ในการดำเนินธุรกิจ แต่วงเงินที่ได้ อาจมีข้อจำกัดในขนาดวงเงินเนื่องจากมีผู้กู้ยืมจำนวนมาก ราย แต่อาจเหมาะสมกับผู้ประกอบการใหม่หรือเป็นธุรกิจที่ใช้งวงเงินน้อยๆ ในการเริ่มต้นกิจการหรือเพื่อใช้เป็นเงินทุนหมุนเวียนในการดำเนินธุรกิจ

หน่วยงานของรัฐ หน่วยงานของรัฐที่สนับสนุนเงินทุนแก่ผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จะมีทั้งส่วนของเงินกู้และเงินทุนในส่วนทุนของธุรกิจ โดยเงินกู้ที่หน่วยงานของรัฐสนับสนุนแก่ผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จะมีลักษณะที่แตกต่างจากธนาคารพาณิชย์หรือสถาบันการเงินทั่วไป คือธุรกิจดังกล่าวจะต้องเป็นธุรกิจที่อยู่ภายใต้หน้าที่ความรับผิดชอบของหน่วยงานนั้นๆ และมีเกณฑ์การพิจารณาในการสนับสนุนการให้เงินกู้ที่ค่อนข้างเฉพาะเจาะจง ซึ่งมีใช้ทุกๆธุรกิจจะสามารถขอเงินกู้ดังกล่าวได้ โดยลักษณะเงินกู้จากหน่วยงานของรัฐดังกล่าวนี้ ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำ หรือเงินกู้ปลอดดอกเบี้ย ซึ่งมีผู้ประกอบการจำนวนไม่น้อยคิดว่าเงินกู้ดังกล่าวนี้ หน่วยงานของรัฐเป็นผู้ปล่อยกู้เอง เพราะในข้อเท็จจริงเงินกู้ดังกล่าวเป็นเงินกู้จากธนาคารตาม โครงการความร่วมมือกับหน่วยงานของรัฐนั้น โดยหน่วยงานของรัฐจะเป็นผู้รับภาระจ่าย “ค่าดอกเบี้ย” แทนผู้ประกอบการให้กับทางธนาคาร ตัวอย่างเช่น เงินกู้ปลอดดอกเบี้ยจากสำนักงานวัฒนธรรมแห่งชาติ เป็นต้น หรือทางธนาคารมีการคิด “อัตราดอกเบี้ยพิเศษ” ให้กับผู้ประกอบการตามโครงการความร่วมมือดังกล่าว ซึ่งในบางกรณีทางธนาคารต้องมีการเรียกหลักประกันเพื่อค้ำประกันสินเชื่อดังกล่าว ในลักษณะเดียวกับการกู้ยืมเงินเพื่อทำธุรกิจทั่วไป เช่น ที่ดิน หรืออาคาร เป็นต้น แต่ผู้ประกอบการไม่มีหลักประกันใดๆเลยก็อาจจะไม่สามารถได้รับเงินกู้ดังกล่าวได้ แม้ว่าหน่วยงานของรัฐจะอนุมัติในหลักการในการสนับสนุนผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ดังกล่าวก็ตาม ยกเว้นในบางกรณีที่มีการใช้โครงการหรือทรัพย์สินทางปัญญาของผู้ประกอบการแทนหลักประกันได้ ในการสนับสนุน

เงินทุนจากส่วนทุนหรือเงินทุนจากส่วนของผู้ถือหุ้น จะมีลักษณะของการเข้ามาถือหุ้นในธุรกิจจากหน่วยงานภาครัฐ เช่น สำนักงานนวัตกรรมแห่งชาติ (สนช.) สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ (สวทช.) เป็นต้น

กองทุนร่วมลงทุน กองทุนร่วมลงทุน ถือเป็นแหล่งเงินทุนรูปแบบใหม่สำหรับ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในปัจจุบัน เนื่องจากในสมัยก่อนหน้าก็มีกองทุนร่วมลงทุนเข้ามาให้การสนับสนุนแก่ธุรกิจ แต่มักจะมุ่งเน้นที่ธุรกิจขนาดใหญ่หรือเป็นธุรกิจตั้งแต่ขนาดกลางขึ้นไป โดยเป็นกองทุนร่วมลงทุนจากต่างประเทศ ซึ่งจะเป็นการเข้ามาถือหุ้นในลักษณะของการลงทุนในกิจการโดยหวังผลตอบแทน ซึ่งจะอยู่ในรูปของเงินปันผล และ/หรือ ส่วนต่างของมูลค่าหุ้นเมื่อกิจการขอซื้อคืนเมื่อครบกำหนดระยะเวลาตามที่ตกลงกันโดยกองทุนร่วมลงทุนเหล่านี้ โดยเฉพาะกองทุนร่วมลงทุนจากต่างประเทศ อาจจะมีวัตถุประสงค์ ธุรกิจเป้าหมาย หรือข้อกำหนดในการร่วมทุนที่เฉพาะเจาะจง เช่น ร่วมทุนกับธุรกิจด้านเทคโนโลยี ด้านอุตสาหกรรมพลังงาน ด้านยานยนต์ ด้านสาธารณสุขโลก หรือวงเงินร่วมลงทุนต้องมีขนาดตั้งแต่ 1 ล้านดอลลาร์ขึ้นไป เป็นต้น ซึ่งเป็นการยากที่ผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่เป็นผู้ประกอบการรายเล็ก จะสามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนจากกองทุนร่วมลงทุนดังกล่าวได้ แต่ในปัจจุบันได้มีการจัดตั้งกองทุนร่วมลงทุนที่ให้การสนับสนุนผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เช่น กองทุนร่วมลงทุนเพื่อเพิ่มขีดความสามารถทางการแข่งขันของธุรกิจไทย ที่บริหารโดยสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) กองทุนร่วมลงทุนของธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย กองทุนรวมเพื่อร่วมลงทุนในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมหรือกองทุนบรรณ โดยลักษณะของการร่วมลงทุนของกองทุนร่วมลงทุน จะเป็นการเข้าไปถือหุ้นในกิจการโดยการซื้อหุ้นเพิ่มทุนของกิจการ แต่เนื่องจากการร่วมลงทุนอยู่ในลักษณะของการเป็นเจ้าของถือการเป็นผู้ถือหุ้น การพิจารณาเกี่ยวกับตัวธุรกิจจึงถือเป็นเรื่องสำคัญ ไม่ว่าจะเป็นผลการดำเนินงานของธุรกิจ ความสามารถของกรรมการผู้บริหาร ความโปร่งใสในระบบบัญชีหรือการเงิน โดยเฉพาะกองทุนร่วมลงทุนของภาครัฐที่จะมีลักษณะ หรือเงื่อนไขในการให้การสนับสนุนอย่างแน่ชัด ตัวอย่างเช่น กองทุนร่วมลงทุนของ สสว. ซึ่งกำหนดกลุ่มธุรกิจเป้าหมายที่จะเข้าร่วมลงทุนอย่างชัดเจน ซึ่งมาจากธุรกิจที่เป็นยุทธศาสตร์หลักของประเทศ เช่น จะต้องเป็นธุรกิจที่อยู่ในกลุ่มธุรกิจด้านการออกแบบและแฟชั่น กลุ่มธุรกิจด้าน Software และ IT กลุ่มธุรกิจด้านอาหารและสมุนไพร กลุ่มธุรกิจชิ้นส่วนยานยนต์ กลุ่มธุรกิจท่องเที่ยวและบริการ กลุ่มธุรกิจที่สนับสนุนการดำเนินงานข้างต้น โดยกลุ่มธุรกิจดังกล่าวควรมีศักยภาพในการส่งออกหรือทดแทนการนำเข้าจากต่างประเทศ นอกจากนี้ในแต่ละธุรกิจควรมีลักษณะของความเป็นนวัตกรรมไม่ว่าจะเป็นในส่วนของนวัตกรรม

ผลิตภัณฑ์หรือนวัตกรรมในกระบวนการ การมีศักยภาพในเชิงพาณิชย์ เป็นต้น โดยต้องเป็นนิติบุคคลในรูปบริษัทจำกัด ไม่มีผลขาดทุนสะสม ระยะเวลาการร่วมลงทุนไม่เกิน 5 ปี โดยสัดส่วนการร่วมลงทุนของกองทุนจะอยู่ประมาณ 25%-35% ของทุนจดทะเบียนภายหลังการร่วมลงทุน หรืออาจกล่าวโดยง่ายว่าผู้ประกอบการมีทุนอยู่ 3 ส่วน สสว.ร่วมทุน 1 ส่วน หรือผู้ประกอบการมีทุนอยู่ 2 ส่วน สสว.ร่วมทุน 1 ส่วน เป็นต้น เช่น ผู้ประกอบการมีทุน 20 ล้านบาท สสว.ร่วมทุน 10 ล้านบาท โดยบริษัทจะมีทุนจดทะเบียนจากเดิม 20 ล้านบาท เป็น 30 ล้านบาท โดยผู้ประกอบการถือหุ้น 67% และสสว.ถือหุ้น 33% และเมื่อครบกำหนดผู้ประกอบการก็ต้องถือหุ้นในส่วนที่ สสว.ถืออยู่คืนตามมูลค่าทางบัญชี หรือซื้อคืนตามราคาตลาดในตลาดหลักทรัพย์ในกรณีที่ได้มีการนำธุรกิจเข้าจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ เป็นต้น

2.2.2. ปัญหาและอุปสรรคในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม

แม้ว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจะเป็นรากฐานสำคัญของการเติบโตทางเศรษฐกิจ แต่อย่างไรก็ตามการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมก็พบกับปัญหาและอุปสรรค เช่นเดียวกันกับธุรกิจประเภทอื่น (จิรพรรณ โอฬารธนาเศรษฐ์, 2551) กล่าวไว้ว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมยังต้องการความช่วยเหลือในหลาย ๆ ด้าน โดยเฉพาะในด้านการเงิน ซึ่งจากการศึกษาและวิจัยในต่างประเทศพบว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมองว่า ปัญหาต่าง ๆ ที่กิจการประสบส่วนใหญ่เกิดจากปัจจัยภายนอก เช่น ปัญหาทางการเงิน การตลาด ภาษี แรงงาน และนโยบายของรัฐ มากกว่าปัจจัยภายใน (อ้างถึง Bannock, G., 2005) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของโลกปี 2543 ที่พบว่าปัญหาอันดับต้น ๆ ที่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศเบซิฟิกประสบ ได้แก่ ปัญหาในด้านภาษีและข้อจำกัดทางกฎหมาย ปัญหาความไม่แน่นอนของนโยบายภาครัฐ และปัญหาทางการเงิน ส่วนประเทศในแถบทวีปแอฟริกา ปัญหาหลักจะเป็นปัญหาทางการเงิน การคอร์รัปชัน การตลาด และสาธารณูปโภค ในขณะที่รายงานวิจัยเขตสหภาพยุโรปเศรษฐกิจปี 2545 พบว่า ปัญหาที่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมพบมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่งคือปัญหาเรื่องของการขาดแคลนแรงงานที่มีทักษะ รองลงมาคือ ปัญหาการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและความต้องการทางการตลาด

สำหรับการศึกษาและวิจัยปัญหาด้านการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทยในปี 2551 โดยสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมพบว่าผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมรายเดิมส่วนมากมีปัญหาด้านการเงิน ด้านหนึ่งมาจาก

ผู้ประกอบการเอง คือขาดหลักทรัพย์ในการกำกับสินเชื่อ ขาดเงินทุนในการเริ่มกิจการใหม่ และขยายธุรกิจ ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากการขาดการบริหารจัดการที่ดี ขาดการจัดทำระบบบัญชีที่ดี ทำให้สถาบันการเงินต่าง ๆ ขาดความเชื่อถือและมีความเสี่ยงในการปล่อยสินเชื่อ เป็นเหตุให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต้องพึ่งพาเงินกู้ในระบบ และต้องจ่ายดอกเบี้ยในอัตราสูง ส่วนวิสาหกิจที่สามารถเข้าถึงบริการการเงินจากสถาบันการเงินและใช้แหล่งเงินทุนจากสินเชื่อมากกว่าเงินทุนจากตลาดทุน ทำให้มีข้อจำกัดของการปรับปรุงกิจการหรือการเพิ่มประสิทธิภาพการลงทุนในระยะยาว รวมไปถึงก่อให้เกิดปัญหาหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPL) ซึ่งเป็นอุปสรรคสำคัญของการเข้าถึงเงินกู้ในระบบธนาคารในปัจจุบัน

ในส่วนของสถาบันการเงิน โดยทั่วไปยังไม่ให้ความสำคัญกับการปล่อยกู้ให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมากนัก นอกจากมองว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีปัญหาตั้งที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว ยังเนื่องมาจากการขาดหลักทรัพย์ค้ำประกัน ดันทุนการค้าเงินงานปล่อยสินเชื่อต่อรายสูง รวมทั้งกฎระเบียบจากภาครัฐในการตั้งสำรองการปล่อยกู้และการจัดทำประวัติการกู้ที่ค่อนข้างเข้มงวด สำหรับผู้ประกอบการรายใหม่ส่วนใหญ่จะประสบปัญหาการเข้าถึงแหล่งสินเชื่อเนื่องจากเพิ่มเริ่มกิจการ ยังไม่มีผลประกอบการในอดีตที่จะสร้างความน่าเชื่อถือให้แก่สถาบันการเงิน ทำให้สถาบันการเงินไม่กล้าเสี่ยงที่จะให้สินเชื่อหรือต้องการหลักประกันในการปล่อยกู้ในอัตราสูงกว่าปกติ จึงเป็นสาเหตุทำให้ผู้ประกอบการรายใหม่ขาดแคลนเงินทุน

ปัญหาทางการเงินที่เกิดขึ้นกับผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไม่ว่าจะเป็นผู้ประกอบการรายเดิมหรือรายใหม่ สะท้อนให้เห็นว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีข้อจำกัดในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน และเป็นจุดอ่อนของธุรกิจ โดยมีปัจจัยที่เป็นข้อจำกัดในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ดังนี้คือ

(1) วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีต้นทุนในการขอสินเชื่อจากธนาคารพาณิชย์และสถาบันการเงินสูงกว่าธุรกิจขนาดใหญ่ เนื่องจากสถาบันการเงินมีต้นทุนในการดำเนินการปล่อยสินเชื่อต่อรายสูง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ (Uzzi, B., 1999) ที่กล่าวไว้ว่าวิสาหกิจขนาดใหญ่มีต้นทุนในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนหรือมีต้นทุนในการกู้ยืมต่ำกว่ากิจการที่มีขนาดเล็ก

(2) วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมขาดการจัดทำระบบบัญชีที่ดี ทำให้ขาดหลักฐานและไม่มีค่าน่าเชื่อถือในการขอสินเชื่อจากสถาบันการเงิน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ (Levy, B., 1993) ที่กล่าวไว้ว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไม่มีการจัดทำข้อมูลทางการเงินย้อนหลัง ทำให้การพิจารณาสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์และสถาบันการเงินเป็นไปได้ด้วย

ความลำบาก เนื่องจากมองว่ามีความเสี่ยงสูงในการที่จะอนุมัติสินเชื่อให้แก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

(3) ธนาคารพาณิชย์และสถาบันการเงินมีนโยบายการให้สินเชื่อที่เข้มงวดมากขึ้นทั้งในเรื่องปริมาณสินเชื่อและคุณสมบัติของผู้กู้ทำให้เป็นอุปสรรคในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ(Bougheas , Mizen and Yalcin.,2004) ที่กล่าวไว้ว่ากิจการขนาดเล็กที่มีความเสี่ยงสูงและเป็นกิจการที่เปิดดำเนินการมาได้ไม่นาน จะได้รับผลกระทบจากความเข้มงวดของนโยบายการเงินมากกว่ากิจการขนาดใหญ่ที่มีความเสี่ยงน้อยกว่า

(4) อัตราดอกเบี้ยในการกู้ยืมสำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมค่อนข้างสูง เนื่องจากธนาคารพาณิชย์และสถาบันการเงินมองว่าการอนุมัติสินเชื่อให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีความเสี่ยงสูง และอาจประสบปัญหาหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ (Saito , K.A. and D.P. Villanueva.,1981) ที่กล่าวไว้ว่าหากธนาคารพาณิชย์และสถาบันการเงินกำหนดอัตราดอกเบี้ยในระดับที่สูง อาจส่งผลให้ผู้ประกอบการไม่สามารถชำระเงินคืนได้จนอาจเกิดปัญหาเรื้อรัง อันนำไปสู่ปัญหาหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้

ทั้งนี้จากการศึกษาการใช้บริการทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทยในปี 2551 พบว่าปัจจัยสำคัญที่สถาบันการเงินนำมาพิจารณาการอนุมัติสินเชื่อได้แก่ หลักทรัพย์ค้ำประกัน ประวัติการชำระหนี้ที่ดี การบริหารจัดการทางการเงินที่น่าเชื่อถือ และศักยภาพในการชำระหนี้ ตามลำดับ

สำหรับในการศึกษาครั้งนี้จะเป็นการศึกษาเฉพาะแหล่งเงินทุนภายนอกของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจากการกู้เงินจากสถาบันการเงิน เนื่องจากโดยส่วนใหญ่แล้ววิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จะประสบปัญหาเกี่ยวกับการไม่สามารถเข้าใช้บริการทางการเงินของสถาบันการเงินในระบบได้ (ยุทธศักดิ์ สุภสร,2553) และจากผลการศึกษาเรื่องการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและสาเหตุของการเกิดNPLs ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (จิรพรรณ โอพารธนาเศรษฐ์ และคณะ , 2551) พบว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ส่วนใหญ่มีอุปสรรคในการขอกู้เงินจากธนาคารพาณิชย์และสถาบันการเงินอื่น โดยอุปสรรคที่สำคัญคือ 1) ธนาคารเข้มงวดในการปล่อยสินเชื่อ 2) เงื่อนไขการกู้ยืมยุ่งยาก และ 3) การขาดหลักทรัพย์ค้ำประกัน

2.2.3. ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม

เมื่อพิจารณาปัญหาและอุปสรรคในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ก็พอจะเข้าใจได้ว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมส่วนใหญ่ยังไม่มีการบริหารจัดการทางการเงินและระบบบัญชีที่ดี ซึ่งส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นของสถาบันการเงินในการอนุมัติสินเชื่อ หรือถ้าสถาบันการเงินยอมอนุมัติสินเชื่อให้ก็จะคิดค่าใช้จ่ายและดอกเบี้ยในอัตราที่สูงกว่าปกติ สะท้อนให้เห็นว่าในปัจจุบันวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมส่วนใหญ่ยังไม่สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกโดยเฉพาะแหล่งเงินทุนจากสถาบันการเงิน สอดคล้องกับงานวิจัยของ (SarapaivanichN., and Kotey,B., 2006) ซึ่งกล่าวไว้ว่าความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกสามารถพิจารณาได้จาก 1) ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอก 2) ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกโดยมีต้นทุนต่ำ 3) ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกโดยได้รับอัตราดอกเบี้ยต่ำ 4) ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกโดยมีค่าใช้จ่ายในการดำเนินการต่ำ 5) ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกโดยใช้หลักทรัพย์ค้ำประกันต่ำ และ 6) ขั้นตอนในการขออนุมัติเงินกู้จากสถาบันการเงินมีความรวดเร็ว

2.2.4 ประสิทธิภาพในการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ในสถานการณ์ปัจจุบันที่มีการแข่งขันทางธุรกิจค่อนข้างสูง ประสิทธิภาพของธุรกิจถูกใช้เป็นเครื่องมือในการวัดความสำเร็จของธุรกิจ แนวคิดและทฤษฎีที่สะท้อนถึงความสำคัญของประสิทธิภาพของธุรกิจมีดังนี้

(Steers, R. M.,1980) กล่าวว่าผลการปฏิบัติงานขององค์กรจะมีประสิทธิภาพหรือไม่ขึ้นอยู่กับปัจจัย 4 กลุ่ม คือ 1) ปัจจัยลักษณะองค์กร (organizational characteristics) ซึ่งประกอบด้วย โครงสร้างและเทคโนโลยี 2) ปัจจัยด้านลักษณะสภาพแวดล้อม (environmental characteristics) ประกอบด้วย สภาพแวดล้อมภายนอก และสภาพแวดล้อมภายใน ซึ่งหมายถึง บรรยากาศองค์กร 3) ปัจจัยลักษณะของพนักงาน (employee characteristics) ประกอบด้วย การปฏิบัติงานและความผูกพันต่อองค์กร และ 4) ปัจจัยด้านนโยบายและการปฏิบัติ (managerial policies and practices) ซึ่งประกอบด้วย การมีเป้าหมายที่ชัดเจน การจัดหาและการใช้ทรัพยากร การสร้างสภาพแวดล้อมการทำงาน กระบวนการสื่อสาร ภาวะผู้นำและการตัดสินใจ การปรับตัว ขององค์กร และนวัตกรรม

(Arnold, H. J., & Feldman, D. c., 1986) กล่าวว่าประสิทธิผลขององค์กร หมายถึง ระดับของการปฏิบัติงานที่องค์กรคาดหวังหรือวางแผนไว้สามารถบรรลุหรือสำเร็จลุล่วงไปได้ โดยองค์ประกอบขององค์กรที่มีประสิทธิผลได้แก่ 1) การเจริญเติบโตขององค์กร (growth) เช่น จำนวนของผลิตภัณฑ์หรือการให้บริการที่เพิ่มขึ้น 2) การได้มาซึ่งทรัพยากรทางการจัดการ (resource acquisition) เป็นความสามารถขององค์กรในการสรรหาปัจจัยนำเข้าตามกรอบการพิจารณาองค์กร ได้แก่ ทุน คน วัตถุดิบ และแนวความคิดใหม่ ๆ เป็นต้น 3) ความสามารถในการปรับตัว (adaptability) ขององค์กรภายใต้เงื่อนไขต่าง ๆ ที่เปลี่ยนแปลงไปในส่วนของผู้รับบริการ คู่แข่งขัน พนักงาน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น 4) นวัตกรรม (innovation) คือ ความสามารถขององค์กรในการคิดสิ่งใหม่ ๆ เช่น การให้บริการรูปแบบใหม่ การใช้เทคโนโลยีใหม่ หรือระบบการจัดการที่ทันสมัย เป็นต้น 5) ผลผลิตการให้บริการ (productivity) คือ การจัดหาบริการที่มีคุณค่าในระดับสูง โดยใช้ต้นทุนต่ำที่สุด หรือความมีประสิทธิภาพในการจัดการ และ 6) ความพึงพอใจของผู้รับบริการ (customer/client satisfaction) และความพึงพอใจ ความผูกพันของพนักงาน หรือสมาชิกที่มีต่อองค์กร

(Etzioni, A., 1964) กล่าวว่า ประสิทธิผลขององค์กร กำหนดจากระดับความมากน้อยในการบรรลุเป้าหมาย หรือการทำเป้าหมายให้เป็นจริง ขององค์กร และยังได้กล่าวถึงการวิเคราะห์ประสิทธิผลขององค์กรใน 2 รูปแบบ คือ 1) ตัวแบบเป้าหมาย (goal model) คือ การประเมินประสิทธิผลขององค์กร โดยใช้เป้าหมายขององค์กรเป็นเครื่องวัดผลการทำงาน และ 2) ตัวแบบเชิงระบบ (system model) ซึ่งวัดประสิทธิผลขององค์กรจากความสามารถ ในการจัดสรรทรัพยากรไปยังส่วนต่างๆขององค์กรเพื่อสนองตอบความต้องการให้เกิดประโยชน์สูงสุด

(มัฆวพ สุวรรณเรือง, 2536) กล่าวว่าประสิทธิผลขององค์กร หมายถึง ความสามารถขององค์กรในการบรรลุเป้าหมาย ที่ได้กำหนดไว้ โดยใช้ประโยชน์จากทรัพยากรอย่างคุ้มค่า สมาชิกเกิดความพอใจในงานและองค์กร โดยส่วนรวมสามารถปรับตัวและพัฒนาเพื่ดำรงอยู่ต่อไปได้

(จินดาลักษณ์ วัฒนสินธุ์, 2530) กล่าวว่า การประเมินประสิทธิผลอาจพิจารณาได้จากคุณภาพของผลผลิตหรือบริการพื้นฐานขององค์กร หรือความสามารถในการผลิตสินค้าหรือบริการขององค์กร ความพร้อม หรือความเป็นไปได้ในการปฏิบัติงานที่เฉพาะเจาะจง ผลตอบแทน หรือผลกำไรที่ได้รับจากการผลิตสินค้าและบริการ เป็นต้น ดังนั้นกิจกรรมขององค์กรที่เป็นเครื่องตัดสินการปฏิบัติงานขององค์กรว่ามีประสิทธิผลหรือไม่ จึงประกอบไปด้วย กิจกรรมต่อไปนี้คือ 1) การได้มาซึ่งทรัพยากรที่ต้องใช้ในการปฏิบัติงาน 2) การใช้ปัจจัยนำเข้าอย่างมีประสิทธิภาพเมื่อเทียบ

กับผลผลิต 3) ความสามารถในการผลิตสินค้าหรือบริการขององค์กร 4) การปฏิบัติงานด้านเทคนิค วิชาการและด้านการบริหารอย่างมีเหตุผล 5) การลงทุนในองค์กร 6) การปฏิบัติตามกฎเกณฑ์กับ พฤติกรรมในองค์กร และ 7) การตอบสนองความต้องการและความสนใจที่แตกต่างกันของบุคคล และของกลุ่ม

จากคำจำกัดความของประสิทธิผล (Performance) ดังกล่าวข้างต้น สะท้อนให้เห็นว่า ประสิทธิภาพของธุรกิจขึ้นอยู่กับความสามารถในการดำเนินงานของธุรกิจให้บรรลุวัตถุประสงค์และ แผนกลยุทธ์ของธุรกิจในด้านต่าง ๆ เช่น อัตราการเติบโตของธุรกิจ การทำกำไรของธุรกิจ ผลตอบแทนของธุรกิจ เป็นต้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ (Sarapaivanich N., and Kotey, B., 2006) ซึ่งกล่าวไว้ว่าผลการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ได้ถูกกำหนดตาม ขอบเขตของวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายของเจ้าของกิจการ โดยอาจเป็นเป้าหมายทางการเงิน เช่น การทำกำไรของธุรกิจ การเติบโตของยอดขาย ผลตอบแทนในสินทรัพย์ และเงินสด หมุนเวียน ส่วนเป้าหมายที่ไม่ใช่การเงิน ได้แก่ รูปแบบของวิถีทางการดำเนินธุรกิจ ความเป็น อิสระ และความมั่นคงในการดำเนินงาน ดังนั้นเครื่องมือในการวัดผลการดำเนินงานของวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อมว่ามีประสิทธิผลหรือไม่ จึงสามารถวัดได้จากข้อมูลที่เป็นตัวเงิน และไม่ เป็นตัวเงิน ซึ่งได้แก่ 1) ความพึงพอใจต่อความสามารถในการทำกำไร 2) ความพึงพอใจต่อการ เติบโตของยอดขาย 3) ความพึงพอใจต่อผลตอบแทนในสินทรัพย์ 4) ความพึงพอใจต่อสภาพคล่อง ของธุรกิจ 5) ความพึงพอใจกับรูปแบบการดำเนินงานของธุรกิจ 6) ความพึงพอใจต่อความเป็น อิสระในการดำเนินธุรกิจโดยไม่ต้องพึ่งพา การลงทุนจากคนภายนอก และ 7) ความพึงพอใจกับ ความมั่นคงของธุรกิจ

2.3. การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

2.3.1. รายงานทางการเงิน (Financial Report)

เป็นรายงานที่แสดงข้อมูลอันเป็นผลจากการประกอบธุรกิจของกิจการ ซึ่งประกอบด้วยงบ การเงิน (Financial Statement) ดังต่อไปนี้คือ 1) งบแสดงฐานะการเงิน 2) งบกำไรขาดทุน 3) งบ แสดงการเปลี่ยนแปลงในส่วนของเจ้าของ 4) งบกระแสเงินสด และ 5) หมายเหตุประกอบงบ การเงิน นอกจากนี้ยังอาจมี งบย่อยเฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่ง และคำอธิบายอื่น ๆ ที่จำเป็น ซึ่งระบุไว้ ว่าเป็นส่วนหนึ่งของรายงานทางการเงิน โดยสามารถอธิบายขอบเขตของรายงานทางการเงินตามที่ ระบุไว้ในมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 1 (ปรับปรุง พ.ศ. 2552) (สภาวิชาชีพบัญชีในพระบรม ราชูปถัมภ์, 2552) ได้ดังนี้คือ

งบแสดงฐานะการเงิน (Statement of position) แสดงถึงฐานะทางการเงินของกิจการ ณ วันใดวันหนึ่ง โดยงบแสดงฐานะการเงินจะให้รายละเอียดเกี่ยวกับสินทรัพย์ หนี้สิน และส่วนของผู้ถือหุ้นของกิจการ ซึ่งจะทำให้ผู้ใช้รายงานทางการเงินสามารถทราบถึงโครงสร้างทางการเงินของกิจการ และสามารถประเมินถึงสภาพคล่องหรือความเสี่ยงของกิจการได้ รวมไปถึงการประเมินความสามารถในการชำระหนี้ และการประเมินประสิทธิภาพในการดำเนินงานของธุรกิจ

งบกำไรขาดทุน (Income Statement) แสดงข้อมูลเกี่ยวกับผลการดำเนินงานของกิจการ สำหรับรอบระยะเวลาใดเวลาหนึ่ง ซึ่งข้อมูลในงบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จจะประกอบด้วยรายได้และค่าใช้จ่าย หากในรอบระยะเวลาใดเวลาหนึ่งกิจการมีรายได้ทั้งหมดสูงกว่าค่าใช้จ่ายทั้งหมด กิจการจะมีกำไรสุทธิ ในทางตรงกันข้าม หากกิจการมีค่าใช้จ่ายสูงกว่ารายได้ในรอบระยะเวลาเดียวกัน กิจการจะมีผลขาดทุนสุทธิ ซึ่งข้อมูลในงบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จจะช่วยทำให้ผู้ใช้รายงานทางการเงินสามารถประเมินความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจได้ รวมไปถึงการประเมินประสิทธิภาพในการดำเนินงานของธุรกิจ

งบแสดงการเปลี่ยนแปลงในส่วนของผู้ถือหุ้น (Statement of Changes in Owner's Equity) แสดงข้อมูลเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงในส่วนของผู้ถือหุ้นของกิจการที่เกิดขึ้นในระหว่างรอบระยะเวลาบัญชี (Jon A. booker, 2010) กล่าวว่าส่วนของผู้ถือหุ้นประกอบด้วย ทุนเรือนหุ้น กำไรสะสม และยอดคงเหลืออย่างอื่นที่เกี่ยวกับส่วนของผู้ถือหุ้น ทุนเรือนหุ้นเป็นจำนวนเงินของหุ้นที่ออกจำหน่าย สำหรับกำไรสะสมเป็นส่วนของผู้ถือหุ้นที่เพิ่มขึ้นจากกำไร และการเพิ่มขึ้นของทรัพย์สินในธุรกิจจากความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจซึ่งอาจไม่ได้อยู่ในรูปของเงินสดเพียงอย่างเดียว งบแสดงการเปลี่ยนแปลงในส่วนของผู้ถือหุ้น เป็นงบที่สรุปการเพิ่มขึ้นและลดลงของยอดคงเหลือในส่วนของผู้ถือหุ้น ซึ่งประกอบด้วยทุนเรือนหุ้น กำไรสะสมจากการดำเนินงานของธุรกิจระหว่างรอบระยะเวลาบัญชี การเพิ่มขึ้นของทุนเรือนหุ้นเกิดจากการออกหุ้นใหม่ของธุรกิจ และการเพิ่มขึ้นของกำไรสะสมเป็นผลมาจากกำไรที่เกิดขึ้น ส่วนการลดลงของกำไรสะสมเป็นผลมาจากผลขาดทุน และการประกาศจ่ายเงินปันผลให้ผู้ถือหุ้น

งบกระแสเงินสด (Statement of Cash Flows) แสดงข้อมูลเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของเงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสดของกิจการสำหรับรอบระยะเวลาใดเวลาหนึ่ง ซึ่งงบกระแสเงินสดจะทำให้ผู้ใช้งบการเงินทราบว่าเงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสดที่เพิ่มขึ้นหรือลดลงนั้นเกิดจากสาเหตุอะไร โดยในทางปฏิบัติสามารถจำแนกสาเหตุดังกล่าวตามกิจกรรมของธุรกิจออกเป็น 3

กิจกรรม ได้แก่ 1) กิจกรรมดำเนินงาน ซึ่งเกี่ยวข้องกับการรับเงินสดจากรายได้ และการจ่ายเงินสดสำหรับค่าใช้จ่าย 2) กิจกรรมลงทุน ซึ่งเกี่ยวข้องกับการรับเงินสดจากการขายเงินลงทุนและสินทรัพย์ไม่หมุนเวียน รวมไปถึงการจ่ายเงินสดจากการซื้อเงินลงทุนและสินทรัพย์ไม่หมุนเวียน และ 3) กิจกรรมจัดหาเงิน ซึ่งเกี่ยวข้องกับการรับเงินสดจากการกู้เงิน และการลงทุนของเจ้าของ รวมไปถึงการจ่ายเงินสดสำหรับการชำระหนี้เงินกู้ (ไม่รวมดอกเบี้ย) และการจ่ายผลตอบแทนคืนเจ้าของ

หมายเหตุประกอบงบการเงิน (The Note that Accompany Financial Statements) เป็นข้อมูลที่นำเสนอเพิ่มเติมจากที่แสดงในงบแสดงฐานะการเงิน งบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จ งบแสดงการเปลี่ยนแปลงในส่วนของเจ้าของ และงบกระแสเงินสด โดยให้ข้อมูลเกี่ยวกับคำอธิบายรายการรายละเอียดของรายการต่าง ๆ ที่แสดงในงบการเงิน และข้อมูลเกี่ยวกับรายการที่ไม่เข้าเกณฑ์การรับรู้รายการในงบการเงินที่นำเสนอ (Jon A. booker, 2010) กล่าวว่าหลักการบัญชีที่สำคัญมากที่สุดประการหนึ่งคือการเปิดเผยข้อมูลอย่างเพียงพอให้กับผู้ใช้งบการเงิน การเปิดเผยข้อมูลอย่างเพียงพอหมายถึงงบการเงินควรให้ข้อมูลที่จำเป็น เพื่อให้ผู้ใช้งบการเงินสามารถแปลความหมายของรายการในงบการเงินเพื่อใช้ในการตัดสินใจได้ โดยหลักการที่ธุรกิจใช้พิจารณาในการเลือกรายการที่จะนำมาเปิดเผยในหมายเหตุประกอบงบการเงิน ได้แก่ (1) วิธีปฏิบัติทางบัญชีที่ธุรกิจเลือกใช้ เช่นนโยบายการคิดค่าเสื่อมราคา ซึ่งจะช่วยให้ธุรกิจทราบว่าเมื่อไรที่ธุรกิจจำเป็นต้องจัดหาสินทรัพย์ใหม่มาทดแทนในอนาคต และ (2) วันครบกำหนดชำระหนี้สินที่มีมูลค่าสูง เป็นข้อมูลที่สำคัญต่อธนาคารหรือสถาบันการเงินที่เป็นเจ้าหนี้ของธุรกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งธนาคารต้องการทราบว่าธุรกิจ มีเงินสดเพียงพอที่จะจ่ายชำระหนี้ที่กำลังจะครบกำหนดหรือไม่ แต่อย่างไรก็ตามไม่มีบทสรุปว่ารายการใดควรเป็นข้อมูลที่ต้องนำเปิดเผยในงบการเงิน เนื่องจากการเปิดเผยข้อมูลอย่างเพียงพอเป็นหลักการที่ผสมผสานกันระหว่างนโยบายของธุรกิจ ธรรมเนียมประเพณี และดุลพินิจของนักบัญชี

แต่กฎโดยทั่วไป ธุรกิจควรเปิดเผยข้อเท็จจริงที่มีความจำเป็นต่อการพิจารณางบการเงินเพื่อนำไปสู่ การแปลความหมายของรายการในงบการเงิน นอกเหนือจากวิธีการทางบัญชีที่ใช้ และระยะเวลาในการชำระหนี้ ธุรกิจอาจจำเป็นต้องเปิดเผยสาระเกี่ยวกับเรื่องดังต่อไปนี้

- คดีฟ้องร้องทางกฎหมายที่ศาลยังไม่ตัดสินชี้ขาด
- แผนการปิดโรงงาน
- การได้สวนของรัฐบาลด้านการคุ้มครองผู้บริโภค เช่น ความปลอดภัยของผลิตภัณฑ์ หรือนโยบายการควบคุมราคาสินค้า

- เหตุการณ์ที่สำคัญภายหลังวันที่ในงบแสดงฐานะการเงินแต่ก่อนวันที่งบการเงินออกเผยแพร่
- ลูกค้ายรายใหญ่ที่มียอดซื้อคิดเป็นร้อยละ 10 ของรายได้ของธุรกิจหรือมากกว่า
- รายการไม่ปกติหรือข้อพิพาททางผลประโยชน์ระหว่างบริษัทกับพนักงานระดับสูงของบริษัท

ในบางครั้งธุรกิจเปิดเผยข้อมูลที่มีผลกระทบต่อธุรกิจ ตัวอย่างเช่น โรงงานอาจต้องการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับการร้องเรียนของลูกค้าที่ได้รับความเสียหายจากการใช้ผลิตภัณฑ์ การเปิดเผยข้อเท็จจริงในลักษณะดังกล่าวถึงแม้ว่าจะมีผลกระทบต่อความเสียหายของธุรกิจ แต่ก็ไม่ใช่เหตุผลที่ธุรกิจจะไม่เปิดเผยข้อมูลดังกล่าว

ธุรกิจไม่จำเป็นต้องเปิดเผยข้อมูลที่ไม่มีความสำคัญ หรือ ไม่มีผลกระทบทางการเงินโดยตรงต่อธุรกิจ ตัวอย่างเช่น ธุรกิจไม่จำเป็นต้องเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับการลาออก การไล่ออก หรือการเสียชีวิตของพนักงานระดับสูงของบริษัท

การเปิดเผยหมายเหตุประกอบงบการเงินควรคำนึงถึงข้อเท็จจริง และการประมาณการอย่างสมเหตุสมผล ไม่ควรเกิดจากการคาดการณ์โดยปราศจากหลักฐานที่พิสูจน์ได้

รายงานผู้สอบบัญชี เป็นการแสดงความเห็นของผู้สอบบัญชีต่อข้อมูลที่แสดงไว้ในงบการเงิน เพื่อให้ผู้ใช้งบการเงินเกิดความมั่นใจในความถูกต้องของข้อมูล ซึ่งกฎหมายได้กำหนดให้งบการเงินจะต้องได้รับการตรวจสอบโดยผู้สอบบัญชีรับอนุญาต ซึ่งเป็นบุคคลที่มีความเป็นอิสระจากกิจการ โดยผู้สอบบัญชีรับอนุญาตจะตรวจสอบว่างบการเงินนั้นถูกต้องตามมาตรฐานการบัญชี และมีการเปิดเผยข้อมูลอย่างเพียงพอหรือไม่ นอกจากนี้ผู้สอบบัญชียังให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับผลกระทบที่อาจจะเกิดขึ้นกับกิจการด้วย เช่น วิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจ และความผันผวนของอัตราแลกเปลี่ยน เป็นต้น

ตารางที่ 2.3.1. ธุรกิจที่เป็นนิติบุคคลและต้องจัดทำรายงานทางการเงิน ตามกฎหมายบัญชี

นิติบุคคล	งบแสดงฐานะการเงิน	งบกำไรขาดทุน	งบแสดงการเปลี่ยนแปลงในส่วนของเจ้าของ	งบกระแสเงินสด	หมายเหตุประกอบงบการเงิน	งบการเงินเปรียบเทียบกับปีก่อน
ห้างหุ้นส่วนจดทะเบียน	✓	✓	-	-	✓	-
บริษัทจำกัด	✓	✓	✓		✓	✓
บริษัทมหาชนจำกัด	✓	✓	✓	✓	✓	✓
นิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายต่างประเทศ	✓	✓	✓	-	✓	✓
กิจการร่วมค้าตามประมวลรัษฎากร	✓	✓	✓	-	✓	✓

ที่มา: กรมพัฒนาธุรกิจการค้า

2.3.2. ประโยชน์ของรายงานทางการเงิน (Usefulness of Financial Report)

รายงานทางการเงินที่ดีต้องให้ข้อมูลถูกต้องครบถ้วนและมีประโยชน์ต่อการตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจ เพื่อให้ผู้ใช้ข้อมูลไม่เข้าใจผิด ดังนั้นรายงานทางการเงินจึงควรมีคุณสมบัติดังนี้คือ (กรมพัฒนาธุรกิจการค้า, 2552) 1) แสดงรายการอย่างครบถ้วน เพียงพอ ถูกต้อง เข้าใจง่าย และเชื่อถือได้ 2) ไม่ปกปิดข้อเท็จจริง ถึงแม้ว่าอาจทำให้เกิดความเสียหายต่อกิจการหรือผู้ถือหุ้น 3) สามารถเปรียบเทียบกันได้กับรอบระยะเวลาเดียวกันของปีก่อน หรือกับกิจการอื่นที่ประกอบธุรกิจคล้ายกัน ในรอบระยะเวลาเดียวกัน และ 4) เผยแพร่ข้อมูลในเวลาที่เหมาะสม ไม่ใช่ข้อมูลที่ล้าสมัยจนไม่สามารถนำมาใช้ตัดสินใจทางธุรกิจได้

ทั้งนี้การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน นอกจากการพิจารณาตัวเลขในงบการเงินแต่ละงบแล้ว ธุรกิจก็สามารถที่จะนำข้อมูลที่ปรากฏในงบการเงินมาทำการวิเคราะห์อัตราส่วนทางการเงินเพื่อประเมินสถานะของกิจการและคู่แข่งทางธุรกิจ สำหรับอัตราส่วนทางการเงินพื้นฐานที่นิยมนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการประเมินสถานะของธุรกิจ (ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย,

2545) ประกอบด้วย 1) อัตราส่วนสภาพคล่องทางการเงินของธุรกิจ 2) อัตราส่วนความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจ 3) อัตราส่วนประสิทธิภาพการดำเนินงานของธุรกิจ และ 4) อัตราส่วนความสามารถในการชำระหนี้ของธุรกิจ

อัตราส่วนสภาพคล่องทางการเงินของธุรกิจ(Liquidity Ratio) เป็นอัตราส่วนที่ใช้เป็นเครื่องมือในการประเมินสภาพคล่องทางการเงินของธุรกิจ หากอัตราส่วนที่วัดได้สูง ก็จะสะท้อนถึงสภาพคล่องทางการเงินที่สูงด้วย โดยปกติเครื่องมือที่ใช้ประเมินสภาพคล่องทางการเงินของธุรกิจประกอบด้วย

1) อัตราส่วนทุนหมุนเวียน (Current Ratio) เป็นเครื่องมือในการวัดความสามารถในการชำระหนี้สินระยะสั้น หมายความว่าหากธุรกิจจำเป็นต้องชำระหนี้สินระยะสั้นทั้งหมด ณ วันนี้ จะมีความสามารถแปลงสินทรัพย์หมุนเวียนมาเป็นเงินสดเพื่อจ่ายชำระหนี้ได้หรือไม่ โดยเฉพาะถ้าอัตราส่วนที่ได้สูงมากเท่าไร ก็แสดงว่าธุรกิจมีสภาพคล่องมากเท่านั้น อย่างไรก็ตามถ้าอัตราส่วนนี้มีค่าสูงมากเกินไป อาจจะเป็นไปได้ว่าธุรกิจมีการถือสินทรัพย์หมุนเวียนไว้มากเกินความจำเป็น โดยเฉพาะเงินสดในมือ ซึ่งควรจะนำไปลงทุนเพื่อให้เกิดผลตอบแทนกับธุรกิจมากกว่าถือไว้ในมือ สำหรับการคำนวณอัตราส่วนทุนหมุนเวียนสามารถทำได้โดยการนำสินทรัพย์หมุนเวียนที่เปลี่ยนเป็นเงินสดได้หารด้วยหนี้สินหมุนเวียน

$$\text{อัตราส่วนทุนหมุนเวียน} = \left(\frac{\text{สินทรัพย์หมุนเวียน}}{\text{หนี้สินหมุนเวียน}} \right) \text{ เท่า}$$

2) อัตราส่วนทุนหมุนเวียนเร็ว (Quick Ratio or Acid Test Ratio) มีวัตถุประสงค์ในการนำมาใช้ประโยชน์เหมือนกับอัตราส่วนทุนหมุนเวียน เพียงแต่อัตราส่วนทุนหมุนเวียนอย่างรวดเร็วจะสามารถวัดสภาพคล่องที่แท้จริงของธุรกิจได้ดีกว่า เนื่องจากพิจารณาเฉพาะสินทรัพย์หมุนเวียนที่เปลี่ยนเป็นเงินสดได้เร็ว ซึ่งก็คือรายการสินทรัพย์หมุนเวียนที่เปลี่ยนเป็นเงินสดได้ง่ายยกเว้นสินค้าคงเหลือ สำหรับการคำนวณอัตราส่วนทุนหมุนเวียนอย่างรวดเร็วสามารถทำได้โดยการนำสินทรัพย์หมุนเวียนที่เปลี่ยนเป็นเงินสดได้ยกเว้นสินค้าคงเหลือหารด้วยหนี้สินหมุนเวียน

$$\text{อัตราส่วนทุนหมุนเวียนอย่างรวดเร็ว} = \left(\frac{\text{สินทรัพย์หมุนเวียน} - \text{สินค้าคงเหลือ}}{\text{หนี้สินหมุนเวียน}} \right) \text{ เท่า}$$

3) อัตราการหมุนเวียนของลูกหนี้ (Account Receivable Turnover) เป็นเครื่องมือในการประเมินความสามารถในการบริหารลูกหนี้ให้แปลงเป็นเงินสดได้เร็ว โดยหากอัตราการหมุนเวียนของลูกหนี้ยิ่งมาก แสดงให้เห็นว่าบริษัทมีการหมุนเวียนลูกหนี้ให้เป็นเงินสดได้เร็วนั่นเอง สำหรับการคำนวณอัตราการหมุนเวียนของลูกหนี้ สามารถทำได้โดยนำยอดขายมาหารด้วยลูกหนี้ถัวเฉลี่ย

$$\text{อัตราการหมุนเวียนของลูกหนี้} = \left(\frac{\text{ยอดขาย}}{\text{ลูกหนี้ถัวเฉลี่ย}} \right) \text{ วัน}$$

$$\text{ลูกหนี้ถัวเฉลี่ย} = \left(\frac{\text{ลูกหนี้ต้นงวด} + \text{ลูกหนี้ปลายงวด}}{2} \right)$$

อัตราส่วนความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจ (Profitability Ratio) เป็นอัตราส่วนที่ใช้เป็นเครื่องมือในการประเมินความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจ หากอัตราส่วนที่ได้สูงจะสะท้อนถึงผลกำไรของธุรกิจที่สูงด้วย โดยปกติเครื่องมือที่ใช้ประเมินความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจ ประกอบด้วย

1) อัตรากำไรขั้นต้น (Gross Profit Margin) เป็นเครื่องมือในการวัดความสามารถในการทำกำไรขั้นต้นของธุรกิจ ซึ่งอัตราส่วนนี้มีค่าสูงจะสะท้อนให้เห็นคุณภาพของกิจการในการแสวงหากำไรและการควบคุมต้นทุนการผลิตหรือต้นทุนการซื้อที่ดี สำหรับการคำนวณอัตรากำไรขั้นต้นสามารถทำได้

$$\text{อัตรากำไรขั้นต้น} = \left(\frac{\text{กำไรขั้นต้น}}{\text{ยอดขาย}} \right) \times 100 \%$$

2) อัตรากำไรจากการดำเนินงาน (Operating Profit Margin) เป็นเครื่องมือในการวัดความสามารถในการจัดการและหารายได้จากการขายหลังจากได้หักค่าใช้จ่ายทั้งสิ้นแล้ว ซึ่งเป็นการวัดระดับความสามารถในการทำกำไรในช่วงเวลานั้น สะท้อนให้เห็นแนวโน้มของรายได้และการควบคุมค่าใช้จ่ายทั้งด้านการผลิต การตลาด การดำเนินงาน ปัจจัยที่จะส่งผลกระทบต่ออัตราส่วนนี้อาจมาจากธุรกิจมีการแข่งขันมาก ความต้องการของตลาดลดลง ต้นทุนต่อหน่วยที่เพิ่มขึ้น เนื่องจากประสิทธิภาพในการผลิตต่ำลง การใช้ทรัพยากรไม่เหมาะสม ทั้งนี้หากอัตราส่วนนี้มีค่าสูงแสดงว่ากิจการมีความสามารถและประสิทธิภาพในการจัดการที่ดี สำหรับการคำนวณอัตรากำไรจากการดำเนินงาน สามารถทำได้โดย

$$\text{อัตรากำไรจากการดำเนินงาน} = \left(\frac{\text{กำไรก่อนหักภาษีและดอกเบี้ยจ่าย}}{\text{ยอดขาย}} \right) \times 100 \%$$

3) อัตรากำไรสุทธิ (Net Profit Margin) เป็นเครื่องมือในการวัดความสามารถในการทำกำไรสุทธิของธุรกิจซึ่งสะท้อนความสามารถของธุรกิจในการควบคุมค่าใช้จ่ายเมื่อเทียบกับยอดขาย ทั้งนี้หากอัตรานี้มีค่าสูง แสดงว่ากิจการสามารถเปลี่ยนยอดขายให้เป็นกำไรได้มาก สำหรับการคำนวณอัตรากำไรสุทธิสามารถทำได้โดย

$$\text{อัตรากำไรสุทธิ} = \left(\frac{\text{กำไรสุทธิ}}{\text{ยอดขาย}} \right) \times 100 \%$$

4) อัตราผลตอบแทนจากสินทรัพย์ (Return on Assets or ROA) เป็นเครื่องมือในการวัดความสามารถในการทำกำไรของสินทรัพย์ทั้งหมดที่ธุรกิจใช้ในการดำเนินงาน แสดงถึงระดับผลตอบแทนต่อสินทรัพย์รวมของธุรกิจว่าอยู่ในระดับใด ทั้งนี้หากค่าที่ได้จากการคำนวณยิ่งมากเท่าไร แสดงว่ากิจการมีความสามารถในการทำกำไรดีเท่านั้น สำหรับการคำนวณอัตราผลตอบแทนจากสินทรัพย์ สามารถทำได้โดย

$$\text{อัตราผลตอบแทนจากสินทรัพย์} = \left(\frac{\text{กำไรสุทธิ}}{\text{สินทรัพย์รวม}} \right) \times 100 \%$$

5) อัตราผลตอบแทนจากส่วนของผู้ถือหุ้น (Return on Equity or ROE) เป็นเครื่องมือในการวัดความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจจากเงินทุนของเจ้าของ แสดงถึงระดับผลตอบแทนต่อส่วนทุนของธุรกิจว่าให้ผลเฉลี่ยในระดับใด ทั้งนี้หากค่าที่ได้จากการคำนวณสูง แสดงว่าผู้ถือหุ้นมีโอกาสได้รับผลตอบแทนสูง สำหรับการคำนวณอัตราผลตอบแทนจากส่วนของผู้ถือหุ้นสามารถคำนวณได้โดย

$$\text{อัตราผลตอบแทนจากส่วนของผู้ถือหุ้น} = \left(\frac{\text{กำไรสุทธิ}}{\text{ส่วนของผู้ถือหุ้น}} \right) \times 100 \%$$

อัตราส่วนประสิทธิภาพการดำเนินงานของธุรกิจ (Activity Ratio) เป็นอัตราส่วนที่ใช้เป็นเครื่องมือในการประเมินว่าสินทรัพย์ที่ธุรกิจมีอยู่สร้างรายได้ให้กับธุรกิจมากน้อยเพียงใด ยิ่งอัตราส่วนสูงแสดงว่าสินทรัพย์นั้นถูกใช้ไปอย่างมีประสิทธิภาพสูง สร้างรายได้ได้มาก โดยปกติเครื่องมือที่ใช้ประเมินประสิทธิภาพการดำเนินงานของธุรกิจ ประกอบด้วย

1) อัตราการหมุนเวียนของสินทรัพย์ (Total Asset Turnover) เป็นเครื่องมือในการวัดความสามารถในการนำสินทรัพย์รวมทั้งหมดไปใช้ในการสร้างยอดขาย ซึ่งถ้าอัตราส่วนที่ได้สูงก็แสดงถึงความมีประสิทธิภาพในการใช้ประโยชน์จากสินทรัพย์สูงด้วย สำหรับการคำนวณอัตราการหมุนเวียนของสินทรัพย์ สามารถทำได้โดย

$$\text{อัตราการหมุนเวียนของสินทรัพย์} = \left(\frac{\text{ยอดขาย}}{\text{สินทรัพย์รวม}} \right) \text{ เท่า}$$

2) ระยะเวลาเรียกเก็บหนี้ (Collection Period) เป็นเครื่องมือในการวัดระยะเวลาในการเรียกเก็บหนี้ของธุรกิจ ซึ่งทำให้ทราบถึงคุณภาพของลูกหนี้ ประสิทธิภาพในการจัดเก็บหนี้ และนโยบายการให้สินเชื่อของธุรกิจ อัตราส่วนนี้จะมีหน่วยเป็นวัน จำนวนวันที่น้อยแสดงให้เห็นว่าธุรกิจมีความสามารถในการจัดเก็บหนี้ได้เร็ว สำหรับการคำนวณระยะเวลาเรียกเก็บหนี้ สามารถทำได้โดย

$$\text{ระยะเวลาเรียกเก็บหนี้} = \left(\frac{\text{ลูกหนี้การค้า}}{\text{ยอดขาย} \div 365 \text{ วัน}} \right) \text{ วัน}$$

3) อัตราการหมุนเวียนของสินค้าคงเหลือ (Inventory Turnover) เป็นเครื่องมือในการวัดประสิทธิภาพในการบริหารสินค้าคงเหลือของธุรกิจมีหน่วยเป็นจำนวนวัน ซึ่งแสดงถึงระยะเวลาที่ธุรกิจสามารถจำหน่ายสินค้าได้นับตั้งแต่วันที่ซื้อสินค้าหรือผลิตสินค้า จำนวนวันที่น้อยแสดงให้เห็นว่าธุรกิจสามารถจำหน่ายสินค้าได้เร็ว สำหรับการคำนวณอัตราการหมุนเวียนของสินค้าคงเหลือสามารถทำได้โดย

$$\text{อัตราการหมุนเวียนของสินค้าคงเหลือ} = \left(\frac{\text{สินค้าคงเหลือ}}{\text{ยอดขาย} \div 365 \text{ วัน}} \right) \text{ วัน}$$

อัตราส่วนความสามารถในการชำระหนี้ (Leverage Ratio) เป็นอัตราส่วนที่ใช้เป็นเครื่องมือในการประเมินความเสี่ยงในการดำเนินธุรกิจและความสามารถในการกู้ยืมเงินเพื่อรักษาสภาพคล่องสะท้อนถึงสัดส่วนโครงสร้างเงินทุนของธุรกิจซึ่งประกอบไปด้วยหนี้สินและส่วนของผู้ถือหุ้น หากสัดส่วนหนี้สินมีสูงมากก็แสดงว่าธุรกิจมีความเสี่ยงในการดำเนินงานสูงและความสามารถในการกู้ยืมเงินต่ำ โอกาสที่ธุรกิจจะถูกฟ้องล้มละลายก็อาจเป็นไปได้ หากไม่สามารถจัดหาเงินทุนหมุนเวียนหรือเพิ่มทุนในส่วนของผู้ถือหุ้นได้ โดยปกติอัตราส่วนที่ใช้ในการประเมินความสามารถในการชำระหนี้ประกอบด้วย

1) อัตราส่วนหนี้สินต่อสินทรัพย์ (Debt to Asset Ratio) เป็นเครื่องมือในการวัดความสามารถในการชำระหนี้ ที่แสดงถึงสัดส่วนของเงินทุนรวมของธุรกิจที่มาจากการก่อหนี้ ซึ่งถ้าอัตราส่วนนี้สูงก็แสดงว่าธุรกิจมีความเสี่ยงทางการเงินสูง โดยธุรกิจที่มีอัตราส่วนในระดับที่สูงเกินไปย่อมไม่เป็นผลดีนักเนื่องจากสะท้อนให้เห็นว่าธุรกิจมีภาระในรูปของดอกเบี้ยจ่ายจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาวะที่อัตราดอกเบี้ยมีค่าสูง สำหรับการคำนวณอัตราส่วนหนี้สินต่อสินทรัพย์ สามารถทำได้โดย

$$\text{อัตราส่วนหนี้สินต่อสินทรัพย์} = \left(\frac{\text{หนี้สินรวม}}{\text{สินทรัพย์รวม}} \right) \text{ เท่า}$$

2) อัตราส่วนหนี้สินต่อทุน (Debt to Equity Ratio) เป็นเครื่องมือในการวัดความสามารถในการชำระหนี้ ที่แสดงถึงสัดส่วนของเงินทุนจากการกู้ยืมต่อเงินทุนของเจ้าของธุรกิจ ซึ่งถ้าอัตราส่วนนี้สูงแสดงว่าธุรกิจมีการกู้ยืมเงินในสัดส่วนที่สูงเมื่อเทียบกับทุนของเจ้าของธุรกิจ ทำให้ธุรกิจมีภาระที่จะต้องชำระดอกเบี้ยที่สูงขึ้น และส่งผลกระทบต่อการทำกำไรของธุรกิจ สำหรับการคำนวณอัตราส่วนหนี้สินต่อทุน สามารถทำได้โดย

$$\text{อัตราส่วนหนี้สินต่อทุน} = \left(\frac{\text{หนี้สินรวม}}{\text{ส่วนของผู้ถือหุ้น}} \right) \text{ เท่า}$$

นอกจากธุรกิจจะสามารถนำข้อมูลจากรายงานทางการเงินไปใช้ประโยชน์ในการวิเคราะห์อัตราส่วนเพื่อประเมินสถานะในด้านต่าง ๆ ของธุรกิจแล้ว ยังสามารถนำไปใช้ประโยชน์เพื่อการบริหาร โดยจากผลการวิจัยของ (อนุรักษ์ ทองสุข และคณะ, 2553) พบว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อการบริหารในระดับมาก โดยใช้ประโยชน์เพื่อการควบคุมและประเมินผล การวางแผน และการตั้งและการสร้างแรงจูงใจ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ (M. Isabel Brusca Alijarde, 1997) ซึ่งพบว่างบการเงิน ซึ่งประกอบด้วยงบแสดงฐานะการเงิน งบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จ งบกระแสเงินสด งบแสดงแหล่งที่ได้มาและใช้ประโยชน์จากกองทุน งบประมาณรายจ่ายแผ่นดิน และงบประมาณรายจ่ายลงทุน มีประโยชน์ต่อการปฏิบัติของผู้อำนวยการฝ่ายการเงินของหน่วยงานราชการในประเทศสเปน โดยส่วนใหญ่ร้อยละ 92.76 มีความเห็นว่าอัตราส่วนทางการเงินมีประโยชน์ต่อการปฏิบัติงานถึงแม้ว่าจะมีเพียงร้อยละ 37.10 เท่านั้นที่ใช้ประโยชน์จากอัตราส่วนทางการเงิน นอกจากนี้ยังพบว่ามีการนำรายงานทางการเงินไปใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน ประกอบด้วย 1) การตัดสินใจลงทุน 2) การบริหารหนี้ 3) การวางแผนภาษี 4) การจัดสรรงบประมาณ 5)

วิเคราะห์สถานะทางการเงินเมื่อต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงิน 6) การซื้อหุ้นกู้ และ 7) กำหนดต้นทุนและประสิทธิผลของการดำเนินงาน

ทั้งนี้จากผลการวิจัยดังกล่าวช่วยสะท้อนให้เห็นถึงการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน นอกเหนือไปจากประเมินสถานะของธุรกิจจากอัตราส่วนทางการเงิน ด้วยสภาพสังคม เศรษฐกิจ การเมือง และการปกครองในปัจจุบัน ซึ่งเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมควรพัฒนาศักยภาพในการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการบริหารจัดการให้เกิดประสิทธิผลในธุรกิจ ซึ่งได้แก่ 1) การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในการวิเคราะห์อัตราส่วนทางการเงินเพื่อประเมินสถานะของธุรกิจ ประกอบด้วย อัตราส่วนสภาพคล่องทางการเงิน อัตราส่วนความสามารถในการทำกำไร อัตราส่วนประสิทธิภาพในการดำเนินงาน และอัตราส่วนความสามารถในการชำระหนี้ และ 2) การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของธุรกิจ ประกอบด้วย การตัดสินใจลงทุน การบริหารหนี้ การวางแผนภาษี การจัดสรรงบประมาณ วิเคราะห์สถานะทางการเงินเมื่อต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงิน การซื้อหุ้นกู้ และ กำหนดต้นทุนและประสิทธิผลของการดำเนินงาน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลกระทบของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน และประสิทธิผลของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เพื่อ 1) ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน กับความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม 2) ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน กับประสิทธิผลของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และ 3) ทดสอบความแตกต่างของลักษณะในด้านต่าง ๆ ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีผลกระทบต่อการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน โดยมีวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลจำนวนทั้งสิ้น 366,074 ราย จำแนกเป็นภาคการผลิต จำนวน 55,378 ราย ภาคการค้า จำนวน 152,358 ราย และภาคการบริการ จำนวน 158,338 ราย (ที่มา: สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2552)

3.2 วิธีการเลือกตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้เลือกตัวอย่างธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำนวน 1,000 ราย จากจำนวนธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ทั้งหมดที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลจำนวน 366,074 ราย โดยใช้วิธีเลือกตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิตามประเภทของธุรกิจ ได้แก่ ประเภทการผลิต ประเภทการค้า และประเภทการบริการ รายละเอียดของจำนวนตัวอย่างจำแนกตามประเภทของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เป็นดังนี้

<u>ประเภทของธุรกิจ</u> <u>ขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)</u>	<u>จำนวนตัวอย่างธุรกิจ</u> <u>ขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)</u>
ประเภทการผลิต	150 ราย
ประเภทการค้า	420 ราย
ประเภทบริการ	430 ราย
รวม	<u>1,000 ราย</u>

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามความคิดเห็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) โดยแบ่งคำถามออกเป็น 5 ส่วน (ดูแบบสอบถามในภาคผนวก) มีรายละเอียดดังนี้

- ส่วนที่ 1 ครอบคลุมข้อมูลเกี่ยวกับโครงสร้างของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)
- ส่วนที่ 2 ครอบคลุมข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)
- ส่วนที่ 3 ครอบคลุมข้อมูลเกี่ยวกับความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)
- ส่วนที่ 4 ครอบคลุมข้อมูลเกี่ยวกับประสิทธิผลของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)
- ส่วนที่ 5 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากผู้ตอบแบบสอบถาม

3.4 ขั้นตอนในการสร้างแบบสอบถาม

ในการสร้างแบบสอบถามเพื่อใช้ในการศึกษาผลกระทบของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและประสิทธิผลของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ผู้วิจัยได้ทำการวางแผนและกำหนดขั้นตอนในการสร้างแบบสอบถามให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังนี้คือ

- 1) ศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับลักษณะของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน ข้อมูลเกี่ยวกับความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน และข้อมูลเกี่ยวกับประสิทธิผลของธุรกิจ จากตำรา บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาไปใช้เป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยและจัดทำแบบสอบถามเพื่อใช้ในการศึกษาผลกระทบของการใช้ประโยชน์จากรายงานทาง

การเงินต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและประสิทธิผลของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

- 2) นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นให้ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำนวน 5 ราย และผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาการบัญชี จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบเพื่อขอคำแนะนำในการปรับปรุงแบบสอบถามให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของงานวิจัย
- 3) ปรับปรุงแบบสอบถาม และนำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 15 ตัวอย่าง เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ตอบแบบสอบถามจะสามารถเข้าใจคำถามอย่างชัดเจน
- 4) จัดทำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อใช้ในการศึกษาผลกระทบของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและประสิทธิผลของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล จากข้อมูลต่อไปนี้

ข้อมูลทุติยภูมิ ได้จากการศึกษาค้นคว้าข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับลักษณะของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน ข้อมูลเกี่ยวกับความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน และข้อมูลเกี่ยวกับประสิทธิผลของธุรกิจ จากคำরাบความ และงานวิจัย

ข้อมูลปฐมภูมิ ได้จากการสำรวจความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล เกี่ยวกับผลกระทบของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและประสิทธิผลของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จากแบบสอบถามที่สร้างขึ้น

3.6 วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบความครบถ้วนของข้อมูลในแบบสอบถามที่เก็บรวบรวมได้ทั้ง 398 ชุด และนำไปทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยมีสถิติที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้คือ

3.6.1 สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic)

ประกอบด้วย การหาค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของข้อมูลเพื่อตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังนี้

- (1) แจกแจงความถี่เกี่ยวกับ โครงสร้างของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)
- (2) แจกแจงความถี่และหาค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เกี่ยวกับ
 - ก. การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)
 - ข. ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)
 - ค. ประสิทธิภาพในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ก. ในการวัดค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ซึ่งประกอบด้วยปัจจัยที่สำคัญ 5 ด้าน ได้แก่ 1) การวัดสภาพคล่องทางการเงินของธุรกิจ (Liquidity ratio) 2) การวัดความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจ (Profitability ratio) 3) การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของธุรกิจ (Activity ratio) 4) การวัดภาระหนี้สินของธุรกิจ (Leverage ratio) และ 5) การกำหนดวัตถุประสงค์และแผนกลยุทธ์ของธุรกิจ ใช้การแบ่งระดับคะแนนแบบ Rating Scale ของ Likert ออกเป็น 7 ระดับ ดังนี้

7 หมายถึง	ใช้มากที่สุด
6 หมายถึง	ใช้มาก
5 หมายถึง	ใช้ค่อนข้างมาก
4 หมายถึง	ใช้ปานกลาง
3 หมายถึง	ใช้ค่อนข้างน้อย
2 หมายถึง	ใช้น้อย
1 หมายถึง	ไม่ใช้เลย

และกำหนดเกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ดังนี้คือ

ค่าเฉลี่ย 5.81 – 7.00 หมายถึง	ใช้ประโยชน์มาก
ค่าเฉลี่ย 4.61 – 5.80 หมายถึง	ใช้ประโยชน์ค่อนข้างมาก
ค่าเฉลี่ย 3.41 – 4.60 หมายถึง	ใช้ประโยชน์ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 2.21 – 3.40 หมายถึง	ใช้ประโยชน์ค่อนข้างน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00 – 2.20 หมายถึง	ใช้ประโยชน์น้อย

ข. ในการวัดค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ซึ่งประกอบด้วยปัจจัยที่สำคัญ 6 ด้าน ได้แก่ 1) ความสามารถในการกู้เงินจากสถาบันการเงิน 2) ความสามารถในการกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยมีต้นทุนการกู้ยืมต่ำ 3) ความสามารถในการกู้เงินจากสถาบันการเงินในอัตราดอกเบี้ยต่ำ 4) ความสามารถในการกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยมีค่าธรรมเนียมในการจัดการเงินกู้ต่ำ 5) ความสามารถในการกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยใช้หลักทรัพย์ค้ำประกันต่ำ และ 6) ความสามารถในการได้รับอนุมัติเงินกู้จากสถาบันการเงินมีความรวดเร็ว ใช้การแบ่งระดับคะแนนแบบ Rating Scale ของ Likert ออกเป็น 7 ระดับ เช่นเดียวกัน ดังนี้

7 หมายถึง	มากที่สุด
6 หมายถึง	มาก
5 หมายถึง	ค่อนข้างมาก
4 หมายถึง	ปานกลาง
3 หมายถึง	ค่อนข้างน้อย
2 หมายถึง	น้อย
1 หมายถึง	น้อยที่สุด

และกำหนดเกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของรัฐกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ดังนี้คือ

ค่าเฉลี่ย 5.81 – 7.00 หมายถึง	มีความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนมาก
ค่าเฉลี่ย 4.61 – 5.80 หมายถึง	มีความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนค่อนข้างมาก
ค่าเฉลี่ย 3.41 – 4.60 หมายถึง	มีความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 2.21 – 3.40 หมายถึง	มีความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนค่อนข้างน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00 – 2.20 หมายถึง	ไม่สามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้เลย

ค. ในการวัดค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับประสิทธิผลของรัฐกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ซึ่งประกอบด้วยปัจจัยที่สำคัญ 7 ด้าน ได้แก่ 1) ความพึงพอใจกับความสามารถในการทำกำไรของรัฐกิจ 2) ความพึงพอใจกับการเติบโตของยอดขายของรัฐกิจ 3) ความพึงพอใจกับผลตอบแทนในสินทรัพย์ของรัฐกิจ 4) ความพึงพอใจกับสภาพคล่องของรัฐกิจ 5) ความพึงพอใจกับรูปแบบการดำเนินงานของรัฐกิจ 6) ความพึงพอใจกับความเป็นอิสระในการดำเนินงานโดยไม่ต้องพึ่งพาการลงทุนจากคนภายนอก และ 7) ความพึงพอใจกับความมั่นคงของรัฐกิจ ใช้การแบ่งระดับคะแนนแบบ Rating Scale ของ Likert ออกเป็น 7 ระดับ เช่นเดียวกัน ดังนี้

7 หมายถึง	มากที่สุด
6 หมายถึง	มาก
5 หมายถึง	ค่อนข้างมาก
4 หมายถึง	ปานกลาง
3 หมายถึง	ค่อนข้างน้อย
2 หมายถึง	น้อย
1 หมายถึง	น้อยที่สุด

และกำหนดเกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับประสิทธิผลของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ดังนี้คือ

ค่าเฉลี่ย 5.81 – 7.00 หมายถึง	มีประสิทธิผลมาก
ค่าเฉลี่ย 4.61 – 5.80 หมายถึง	มีประสิทธิผลค่อนข้างมาก
ค่าเฉลี่ย 3.41 – 4.60 หมายถึง	มีประสิทธิผลปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 2.21 – 3.40 หมายถึง	มีประสิทธิผลค่อนข้างน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00 – 2.20 หมายถึง	ไม่มีประสิทธิผลเลย

3.6.2 การวิเคราะห์ความเชื่อถือได้ของปัจจัยที่ใช้วัดค่าตัวแปร

การทดสอบความความเชื่อถือได้ของปัจจัยที่ใช้วัดค่าตัวแปร พิจารณาจากการวิเคราะห์ปัจจัย (Factor Loading) โดยใช้วิธีองค์ประกอบหลัก (Principle Component) เพื่อลดจำนวนปัจจัยย่อยของปัจจัยที่ใช้วัดค่าตัวแปร โดยทำการหมุนแกนด้วยวิธีแวนแมกซ์ (Varimax) และใช้ค่า Factor Loading ของตัววัดปัจจัยมากกว่า 0.5 โดยตัววัดต้องไม่มีค่า Factor Loading มากกว่า 1 ปัจจัย (Gliem and Gliem , 2003) เป็นเกณฑ์ในการกำหนดจำนวนปัจจัยที่จะใช้เป็นเครื่องมือในการวัดค่าตัวแปร และหาค่าความเชื่อถือได้ (Reliability) ของปัจจัยซึ่งเป็นความเชื่อถือได้ของแบบสอบถามที่ใช้เป็นเครื่องมือวัดค่าตัวแปรเช่นเดียวกันโดยพิจารณาจากค่า Cronbach Alpha ซึ่งต้องมากกว่า 0.6 จึงจะถือว่ามีความเชื่อถือได้ (Gliem and Gliem , 2003)

3.6.3 สถิติเชิงอนุมาน (Inference Statistics)

(1) ใช้การวิเคราะห์สหสัมพันธ์ (Correlation analysis) และการวิเคราะห์ถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Regression analysis) เพื่อวัดความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ (Independent variable) ซึ่งได้แก่การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) กับตัวแปรตาม (Dependent variable) ซึ่งประกอบด้วยความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) และประสิทธิผลของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

(2) ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of variance) ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน จำแนกตามลักษณะของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ประกอบด้วย ประเภทของธุรกิจ รูปแบบของธุรกิจ ระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจ การทำธุรกิจกับต่างประเทศ การจัดทำแผนธุรกิจ การจัดทำแผนการตลาด และการจัดทำบัญชีของธุรกิจ

บทที่ 4

ผลการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยทำการส่งแบบสอบถามเป็นผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในเขตกรุงเทพ มหานครและปริมณฑล จำนวน 1,000 ราย และได้รับแบบสอบถามกลับมาทั้งสิ้นจำนวน 398 ราย คิดเป็นร้อยละ 39.80 การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามซึ่งได้แก่

4.1. โครงสร้างของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่นำมาใช้ในการวิเคราะห์

4.2. การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

4.3. ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม(SMEs)

4.4. ประสิทธิภาพในการดำเนินงานของธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

4.5 การวิเคราะห์ความเชื่อถือได้ของปัจจัยที่ใช้วัดค่าตัวแปร

4.6 ผลการทดสอบสมมติฐาน

โดยแสดงให้เห็นได้ดังนี้

4.1 โครงสร้างของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่นำมาใช้ในการวิเคราะห์

4.1.1 ประเภทของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการศึกษาประเภทของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตามตารางที่ 4.1.1 พบว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมดำเนินธุรกิจประเภทการบริการมากที่สุด จำนวน 176 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 44.20. รองลงมาคือ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ดำเนินธุรกิจประเภทการค้า จำนวน 146 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 36.70 และ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ดำเนินธุรกิจประเภทการผลิตจำนวน 76 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 19.10

ตารางที่ 4.1.1 ร้อยละของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามประเภทของ
วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ประเภทของ SMEs	จำนวน	ร้อยละ
การผลิต	76	19.10
การค้า	146	36.70
การบริการ	176	44.20
รวม	398	100.00

4.1.2 รูปแบบของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการศึกษารูปแบบของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตามตารางที่ 4.1.2 พบว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจัดตั้งธุรกิจในรูปแบบบริษัทจำกัดมากที่สุดจำนวน 265 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 66.60 รองลงมาคือวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จัดตั้งธุรกิจในรูปแบบห้างหุ้นส่วนจำกัด จำนวน 110 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 27.60 และวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จัดตั้งในรูปแบบห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล จำนวน 23 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 5.80 ตามลำดับ เมื่อจำแนกรูปแบบของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามประเภทของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) พบว่า

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตจัดตั้งธุรกิจในรูปแบบบริษัทจำกัดมากที่สุดจำนวน 58 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 76.30 รองลงมาคือวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตที่จัดตั้งธุรกิจในรูปแบบห้างหุ้นส่วนจำกัด จำนวน 14 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 18.40 และวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตที่จัดตั้งธุรกิจในรูปแบบห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคลจำนวน 4 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 5.30 ตามลำดับ สำหรับ

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้าจัดตั้งธุรกิจในรูปแบบบริษัทจำกัดมากที่สุด จำนวน 87 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 56.60 รองลงมาคือวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้าที่จัดตั้งธุรกิจในรูปแบบห้างหุ้นส่วนจำกัด จำนวน 47 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 32.20 และวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้าที่จัดตั้งธุรกิจในรูปแบบห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคลจำนวน 12 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 8.20 ตามลำดับ และ

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการจัดตั้งธุรกิจในรูปแบบบริษัทจำกัดมากที่สุดจำนวน 120 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 68.20 รองลงมาคือวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการที่จัดตั้งธุรกิจในรูปแบบห้างหุ้นส่วนจำกัด จำนวน 49 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 27.80 และ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการที่จัดตั้งธุรกิจในรูปแบบห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคลจำนวน 7 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 4.00 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.1.2 ร้อยละของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามรูปแบบและประเภทธุรกิจ

รูปแบบของ SMEs	ประเภทของ SMEs						รวม	
	การผลิต		การค้า		การบริการ			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
บริษัทจำกัด	58	76.30	87	56.60	120	68.20	265	66.60
ห้างหุ้นส่วนจำกัด	14	18.40	47	32.20	49	27.80	110	27.60
ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล	4	5.30	12	8.20	7	4.0	23	5.80
รวม	76	100.00	146	100.00	176	100.00	398	100.00

4.1.3 ระยะเวลาการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการศึกษาระยะเวลาการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตามตารางที่ 4.1.3 พบว่า วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีระยะเวลาในการดำเนินงาน 6-10 ปี มากที่สุด จำนวน 132 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 33.20 รองลงมาคือวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ดำเนินงาน 3-5 ปี จำนวน 94 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 23.60 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ดำเนินงานน้อยกว่า 3 ปี จำนวน 74 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 18.60 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ดำเนินงาน 11-15 ปี จำนวน 53 แห่งคิดเป็นร้อยละ 13.30 และ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ดำเนินงานมากกว่า 15 ปีขึ้นไป จำนวน 45 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 11.30 ตามลำดับ เมื่อจำแนกระยะเวลาการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามประเภทของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) พบว่า

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตมีระยะเวลาในการดำเนินงาน 6-10 ปีมากที่สุด จำนวน 24 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 31.50 รองลงมาคือ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 11-15 ปี จำนวน 18 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 23.70 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 3-5 ปี จำนวน 12 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 15.80 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน น้อยกว่า 3 ปี จำนวน 11 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 14.50 และ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจ มากกว่า 15 ปีขึ้นไป จำนวน 11 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 14.50 ตามลำดับ สำหรับ

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้ามีระยะเวลาในการดำเนินงาน 6-10 ปี มากที่สุด จำนวน 51 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 34.90 รองลงมาคือวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ประเภทการค้าที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน น้อยกว่า 3 ปี จำนวน 30 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 20.50 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้าที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 11-15 ปี จำนวน 16 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 11.00 และ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้าที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15 ปีขึ้นไป จำนวน 10 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 6.90 ตามลำดับ และ

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการมีระยะเวลาในการดำเนินงาน 6-10 มากที่สุด จำนวน 57 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 32.40 รองลงมาคือวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 3-5 ปี จำนวน 43 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 24.40 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน น้อยกว่า 3 ปี จำนวน 33 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 18.80 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน มากกว่า 15 ปีขึ้นไป จำนวน 24 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 13.60 และ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 11-15 ปี จำนวน 19 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 10.80 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.1.3 ร้อยละของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามระยะเวลาการดำเนินงานและประเภทธุรกิจ

ระยะเวลาการดำเนินงานของ SMEs	ประเภทของ SMEs						รวม	
	การผลิต		การค้า		การบริการ			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า 3 ปี	11	14.50	30	20.50	33	18.80	74	18.60
3 – 5 ปี	12	15.80	39	26.70	43	24.40	94	23.60
6 – 10 ปี	24	31.50	51	34.90	57	32.40	132	33.20
11 – 15 ปี	18	23.70	16	11.00	19	10.80	53	13.30
มากกว่า 15 ปี ขึ้นไป	11	14.50	10	6.90	24	13.60	45	11.30
รวม	76	100.00	146	100.00	176	100.00	398	100.00

4.1.4 การดำเนินงานกับธุรกิจต่างประเทศของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการศึกษาคำเนินงานกับธุรกิจต่างประเทศของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามตารางที่ 4.1.4 พบว่า วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไม่มีการส่งออกและนำเข้ามากที่สุด จำนวน 283 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 71.10 รองลงมาคือวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการส่งออกและนำเข้า จำนวน 49 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 12.30 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการนำเข้าเพียงอย่างเดียว จำนวน 35 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 8.80 และ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการส่งออกเพียงอย่างเดียวจำนวน 31 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 7.80 ตามลำดับ เมื่อจำแนกการดำเนินงานกับธุรกิจต่างประเทศของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามประเภทของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พบว่า

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตไม่มีการส่งออกและนำเข้ามากที่สุด จำนวน 39 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 51.30 รองลงมาคือวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตที่มีการส่งออกและนำเข้าจำนวน 18 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 23.70 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิต ที่มีการส่งออกเพียงอย่างเดียวจำนวน 11 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 14.50 และวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตที่มีการนำเข้าเพียงอย่างเดียว จำนวน 8 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 10.50 ตามลำดับ สำหรับ

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้าไม่มีการส่งออกและนำเข้ามากที่สุด จำนวน 103 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 70.50 รองลงมาคือวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้าที่มีการส่งออกและนำเข้าจำนวน 18 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 12.30 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้า ที่มีการนำเข้าเพียงอย่างเดียวจำนวน 15 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 10.30 และวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้าที่มีการส่งออกเพียงอย่างเดียว จำนวน 10 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 6.80 ตามลำดับ และ

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการไม่มีการส่งออกและนำเข้ามากที่สุด จำนวน 141 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 80.10 รองลงมาคือวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการที่มีการส่งออกและนำเข้าจำนวน 13 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 7.40 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการ ที่มีการนำเข้าเพียงอย่างเดียวจำนวน 12 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 6.80 และวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการที่มีการส่งออกเพียงอย่างเดียว จำนวน 10 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 5.70 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.1.4 ร้อยละของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามการดำเนินงาน กับธุรกิจต่างประเทศและประเภทธุรกิจ

การดำเนินงานกับ ธุรกิจต่างประเทศ ของSMEs	ประเภทของSMEs						รวม	
	การผลิต		การค้า		การบริการ		จำนวน	ร้อยละ
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
มีการส่งออกเพียง อย่างเดียว	11	14.50	10	6.80	10	5.70	31	7.80
มีการนำเข้าเพียง อย่างเดียว	8	10.50	15	10.30	12	6.80	35	8.80
มีการส่งออกและ นำเข้า	18	23.70	18	12.30	13	7.40	49	12.30
ไม่มีการส่งออก และนำเข้า	39	51.30	103	70.50	141	80.10	283	71.10
รวม	76	100.00	146	100.00	176	100.00	398	100.00

4.1.5 การจัดทำแผนธุรกิจของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการศึกษาการจัดทำแผนธุรกิจของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมพบว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามตารางที่ 4.1.5 มีการทำแผนธุรกิจมากที่สุด จำนวน 229 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 57.50 รองลงมาคือวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ไม่มีการทำแผนธุรกิจ จำนวน 165 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 41.50 เมื่อจำแนกการจัดทำแผนธุรกิจของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามประเภทของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พบว่า

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตมีการทำแผนธุรกิจมากที่สุด จำนวน 57 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 75.00 รองลงมาคือวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตที่ไม่มีการทำแผนธุรกิจ จำนวน 19 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 25.00 สำหรับ

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้าไม่มีการทำแผนธุรกิจมากที่สุด จำนวน 78 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 53.50 รองลงมาคือวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้าที่มีการทำแผนธุรกิจ จำนวน 68 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 46.50 และ

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการมีการทำแผนธุรกิจมากที่สุด จำนวน 106 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 60.20 รองลงมาคือวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการที่ไม่มีการทำแผนธุรกิจ จำนวน 70 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 39.80

ตารางที่ 4.1.5 ร้อยละของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามการจัดทำแผนธุรกิจและประเภทของธุรกิจ

การจัดทำ แผนธุรกิจของ SMEs	ประเภทของ SMEs						รวม	
	การผลิต		การค้า		การบริการ			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มีการทำแผนธุรกิจ.	57	75.00	68	46.50	106	60.20	229	57.50
ไม่มีการทำแผน ธุรกิจ	19	25.00	78	53.50	70	39.80	165	41.50
รวม	76	100.00	146	100.00	176	100.00	398	100.00

4.1.6 การจัดทำแผนการตลาดของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการศึกษาการจัดทำแผนการตลาดของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พบว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตามตารางที่ 4.1.6 มีการทำแผนการตลาดมากที่สุด จำนวน 250 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 62.80 รองลงมาคือวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ไม่มีการทำแผนการตลาด จำนวน 148 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 37.20 เมื่อจำแนกการจัดทำแผนการตลาดของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามประเภทของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พบว่า

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตมีการทำแผนการตลาดมากที่สุดจำนวน 62 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 81.60 รองลงมาคือวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตที่ไม่มีการทำแผนการตลาด จำนวน 14 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 18.40 สำหรับ

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้ามีการทำแผนการตลาดมากที่สุด จำนวน 75 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 51.40 รองลงมาคือวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้าที่ไม่มีการทำแผนการตลาด จำนวน 71 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 48.60 และ

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทบริการมีการทำแผนการตลาดมากที่สุด จำนวน 113 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 64.20 รองลงมาคือวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทบริการที่ไม่มีการทำแผนการตลาด จำนวน 63 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 35.80

ตารางที่ 4.1.6 ร้อยละของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามการจัดทำแผนการตลาดและประเภทของธุรกิจ

การจัดทำแผน การตลาดของ SMEs	ประเภทของSMEs						รวม	
	การผลิต		การค้า		บริการ			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มีการทำแผนการ ตลาด	62	81.60	75	51.40	113	64.20	250	62.80
ไม่มีการทำ แผนการตลาด	14	18.40	71	48.60	63	35.80	148	37.20
รวม	76	100.00	146	100.00	176	100.00	398	100.00

4.1.7 การจัดทำบัญชีธุรกิจของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการศึกษาพบว่าการจัดทำบัญชีธุรกิจของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตามตารางที่ 4.1.7 มีการจ้างสำนักงานบัญชีจัดทำบัญชีมากที่สุดจำนวน 310 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 77.90 รองลงมาคือวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จัดทำบัญชีเองจำนวน 88 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 22.10 เมื่อจำแนกการจัดทำบัญชีธุรกิจของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามประเภทของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พบว่า

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตมีการจ้างสำนักงานบัญชีจัดทำบัญชีมากที่สุดจำนวน 56 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 73.70 รองลงมาคือวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตที่จัดทำบัญชีเองจำนวน 20 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 26.30 สำหรับ

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้ามีการจ้างสำนักงานบัญชีจัดทำบัญชีมากที่สุดจำนวน 120 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 88.20 รองลงมาคือวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้าที่จัดทำบัญชีเองจำนวน 26 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 6.50 และ

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการมีการจ้างสำนักงานบัญชีจัดทำบัญชีมากที่สุดจำนวน 134 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 76.10 รองลงมาคือวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการที่จัดทำบัญชีเองจำนวน 42 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 23.90

ตารางที่ 4.1.7 ร้อยละของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามการจัดทำบัญชี และ ประเภทของธุรกิจ

การจัดทำบัญชี ธุรกิจของ SMEs	ประเภทของSMEs						รวม	
	การผลิต		การค้า		การบริการ			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
จ้างสำนักงานบัญชี	56	73.70	120	82.20	134	76.10	310	77.90
จัดทำเอง	20	26.30	26	6.50	42	23.90	88	22.10
รวม	76	100.00	146	100.00	176	100.00	398	100.00

4.1.8 แหล่งเงินทุนภายนอกในการเริ่มดำเนินการครั้งแรกของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการศึกษาแหล่งเงินทุนภายนอกในการดำเนินการครั้งแรกของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามตารางที่ 4.1.8 พบว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมใช้เงินทุนของตนเองและครอบครัวในการดำเนินการครั้งแรกมากที่สุดจำนวน 228 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 40.30 รองลงมาคือวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ใช้เงินกู้จากสถาบันการเงินในการดำเนินการครั้งแรกจำนวน 179 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 31.60 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ใช้เงินทุนจากหุ้นส่วนในการดำเนินการครั้งแรกจำนวน 129 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 22.80 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ใช้เครดิตจากเจ้าหน้าที่การค้าในการดำเนินการเริ่มแรกจำนวน 16 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 2.80 และวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ใช้เงินกู้จากแหล่งเงินนอกระบบจำนวน 14 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 2.50 ตามลำดับ เมื่อจำแนกแหล่งเงินทุนภายนอกในการเริ่มดำเนินการครั้งแรกของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามประเภทของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พบว่า

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตใช้เงินทุนของตนเองและครอบครัวในการดำเนินการครั้งแรกมากที่สุดจำนวน 39 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 37.50 รองลงมาคือวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตที่ใช้เงินกู้จากสถาบันการเงินในการดำเนินการครั้งแรกจำนวน 36 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 34.60 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิต ที่ใช้เงินทุนจากหุ้นส่วนจำนวน 25 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 24.00 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตที่ใช้เงินกู้จากแหล่งเงินนอกระบบ และ ที่ใช้เครดิตจากเจ้าหน้าที่การค้ามีจำนวนเท่ากัน คือ 2 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 1.95 ตามลำดับ สำหรับ

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้าใช้เงินทุนของตนเองและครอบครัวในการดำเนินการครั้งแรกมากที่สุดจำนวน 89 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 43.80 รองลงมาคือวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้า ที่ใช้เงินกู้จากสถาบันการเงินในการดำเนินการครั้งแรกจำนวน 52 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 25.60 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้า ที่ใช้เงินทุนจากหุ้นส่วนจำนวน 50 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 24.60 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้า ที่ใช้เงินกู้จากแหล่งเงินนอกระบบ และ ใช้เครดิตจากเจ้าหน้าที่การค้ามีจำนวนเท่ากัน คือ 6 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 3.00 ตามลำดับ และ

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการ ใช้เงินทุนของตนเองและครอบครัว ในการดำเนินการครั้งแรกมากที่สุดจำนวน 100 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 38.6 รองลงมาคือวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการ ที่ใช้เงินกู้จากสถาบันการเงินในการดำเนินการครั้งแรกจำนวน 91 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 36.10 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการ ที่ใช้เงินทุนจากหุ้นส่วนจำนวน 54 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 20.80 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการ ที่ใช้เครดิตจากเจ้าหนี้การค้าเท่ากัน จำนวน 8 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 3.10 และวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการ ที่ใช้เงินกู้จากแหล่งเงินนอกระบบ จำนวน 6 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 2.30 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.1.8 ร้อยละของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามแหล่งเงินทุน ในการเริ่มดำเนินการครั้งแรกและประเภทของธุรกิจ

แหล่งเงินทุนในการเริ่มดำเนินการครั้งแรกของ SMEs	ประเภทของSMEs						รวม	
	การผลิต		การค้า		การบริการ			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เงินทุนตนเองและครอบครัว	39	37.50	89	43.80	100	38.60	228	40.30
เงินทุนจากหุ้นส่วน	25	24.00	50	24.60	54	20.80	129	22.80
เงินกู้จากสถาบันการเงิน	36	34.60	52	25.60	91	35.10	179	31.60
เงินกู้จากแหล่งเงินนอกระบบ	2	1.95	6	3.0	6	2.30	14	2.50
เครดิตจากเจ้าหนี้การค้า	2	1.95	6	3.0	8	3.10	16	2.80
รวม	104	100.00	203	100.00	259	100.00	566	100.00

*ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

4.1.9 ความต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการศึกษาความต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตามตารางที่ 4.1.9 พบว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไม่มีความต้องการเงินกู้จากสถาบันการเงินเนื่องจากมีเงินทุนเพียงพอมากที่สุด จำนวน 180 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 38.50 รองลงมาคือวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีความต้องการเงินกู้จากสถาบันการเงินเพื่อใช้เป็นเงินทุนหมุนเวียนในธุรกิจจำนวน 141 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 30.20 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีความต้องการเงินกู้จากสถาบันการเงินเพื่อใช้ขยายงานจำนวน 111 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 23.80 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ไม่มีความต้องการเงินกู้จากสถาบันการเงินเนื่องจากไม่มีหลักทรัพย์ค้ำประกันจำนวน 27 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 5.80 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ไม่มีความต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยไม่ระบุเหตุผล และ มีความต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยไม่ระบุเหตุผล มีจำนวนเท่ากันคือ 4 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 0.90 ตามลำดับ เมื่อจำแนกความต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามประเภทของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พบว่า

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตไม่มีความต้องการเงินกู้เนื่องจากมีเงินทุนหมุนเวียนเพียงพอมากที่สุด จำนวน 31 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 39.40 รองลงมาคือวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตที่มีความต้องการเงินกู้จากสถาบันการเงินเพื่อใช้เป็นเงินทุนหมุนเวียนในธุรกิจ จำนวน 26 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 28.90 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตที่มีความต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงินเพื่อใช้ขยายงานจำนวน 25 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 27.80 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตที่ไม่มีความต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงินเนื่องจากไม่มีหลักทรัพย์ค้ำประกันจำนวน 6 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 6.70 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตที่มีความต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยไม่ระบุเหตุผลจำนวน 2 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 2.20 ตามลำดับ โดยไม่มีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตที่ไม่มีความต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยไม่ระบุเหตุผล สำหรับ

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้าไม่มีความต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงินเนื่องจากมีเงินทุนเพียงพอจำนวน 80 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 46.50 รองลงมาคือวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้าที่มีความต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงินเพื่อใช้เป็นเงินทุนหมุนเวียนในธุรกิจ จำนวน 44 แห่งคิดเป็นร้อยละ 25.60 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้าที่มีความต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงินเพื่อใช้ขยายงานจำนวน 38 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 22.10

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้าที่ไม่มีความต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงิน เนื่องจากไม่มีหลักทรัพย์ค้ำประกัน จำนวน 6 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 3.50 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้าที่ไม่ต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยไม่ระบุเหตุผลจำนวน 3 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 1.70 และวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้าที่มีความต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยไม่ระบุเหตุผลจำนวน 1 แห่งคิดเป็นร้อยละ 0.60 ตามลำดับ และ

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการไม่มีความต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงินเนื่องจากมีเงินทุนเพียงพอมากที่สุดจำนวน 69 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 33.70 รองลงมาคือวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการที่มีความต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงินเพื่อใช้เป็นเงินทุนหมุนเวียนในธุรกิจจำนวน 71 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 34.60 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการที่มีความต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงินเพื่อใช้ขยายงานจำนวน 48 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 23.40 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการที่ไม่มีความต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงินเนื่องจากไม่มีหลักทรัพย์ค้ำประกันจำนวน 15 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 7.30 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการที่ไม่มีความต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยไม่ระบุเหตุผล และต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยไม่ระบุเหตุผล มีจำนวนเท่ากันคือ 1 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 0.50 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.1.9 ร้อยละของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามความต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงินและประเภทธุรกิจ

ความต้องการเงินกู้ ของ SMEs	ประเภทของSMEs						รวม	
	การผลิต		การค้า		การบริการ			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มีความต้องการ เนื่องจากมีเงินทุน เพียงพอ	31	39.40	80	46.50	69	33.70	180	38.50
ไม่มีความต้องการ เนื่องจากไม่มี หลักทรัพย์ค้ำประกัน	6	6.70	6	3.50	15	7.30	27	5.80
ไม่มีความต้องการ โดยไม่ระบุเหตุผล	0	0.00	3	1.70	1	0.50	4	0.90
มีความต้องการ เพื่อใช้เป็นเงินทุน หมุนเวียนในธุรกิจ	26	28.90	44	25.60	71	34.60	141	30.20
มีความต้องการ เพื่อใช้ขยายงาน	25	27.80	38	22.10	48	23.40	111	23.80
มีความต้องการ โดยไม่ระบุเหตุผล	2	2.20	1	0.60	1	0.50	4	0.90
รวม	90	100.00	172	100.00	205	100.00	467	100.00

*ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

4.2 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการศึกษาการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามตารางที่ 4.2 พบว่า วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยรวมใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 4.04$) โดยใช้ในการวัดความสามารถในการทำกำไรมากที่สุด ($\bar{X} = 4.19$) รองลงมาคือการวัดสภาพคล่องทางการเงิน ($\bar{X} = 4.18$) การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน ($\bar{X} = 4.17$) การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน ($\bar{X} = 4.04$) และการวัดความสามารถในการชำระหนี้ ($\bar{X} = 3.67$) ตามลำดับ เมื่อจำแนกการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามประเภทของธุรกิจ พบว่า

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 4.18$) โดยใช้ในการวัดสภาพคล่องทางการเงินมากที่สุด ($\bar{X} = 4.34$) รองลงมาคือการวัดความสามารถในการทำกำไร ($\bar{X} = 4.33$) การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน ($\bar{X} = 4.24$) การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน ($\bar{X} = 4.23$) และการวัดความสามารถในการชำระหนี้ ($\bar{X} = 4.00$) ตามลำดับ สำหรับ

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้าใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.96$) โดยใช้ในการวัดความสามารถในการทำกำไรมากที่สุด ($\bar{X} = 4.20$) รองลงมาคือการใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน ($\bar{X} = 4.08$) การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน ($\bar{X} = 4.05$) การวัดสภาพคล่องทางการเงิน ($\bar{X} = 3.97$) และการวัดความสามารถในการชำระหนี้ ($\bar{X} = 3.49$) ตามลำดับ และ

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 4.05$) โดยใช้ในการวัดสภาพคล่องทางการเงินมากที่สุด ($\bar{X} = 4.127$) รองลงมาคือการใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน ($\bar{X} = 4.23$) การวัดสภาพคล่องทางการเงิน ($\bar{X} = 4.13$) การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน ($\bar{X} = 3.94$) และการวัดความสามารถในการชำระหนี้ ($\bar{X} = 3.68$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.2 แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ประเภทของ SMEs	การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน										รวม		ความหมายของ ค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน
	วัดสภาพคล่องทางการเงิน		วัดความสามารถในการทำกำไร		วัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน		วัดความสามารถในการชำระหนี้		ใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน				
	\bar{X}	SD.	\bar{X}	SD.	\bar{X}	SD.	\bar{X}	SD.	\bar{X}	SD.	\bar{X}	SD.	
การผลิต	4.34	1.544	4.33	1.495	4.24	1.542	4.00	1.563	4.20	1.516	4.18	1.403	ใช้ปานกลาง
การค้า	3.97	1.580	4.20	1.582	4.05	1.591	3.49	1.675	4.08	1.402	3.96	1.433	ใช้ปานกลาง
การบริการ	4.27	1.597	4.13	1.552	3.94	1.609	3.68	1.689	4.23	1.433	4.05	1.453	ใช้ปานกลาง
รวม	4.18	1.584	4.19	1.550	4.04	1.590	3.67	1.666	4.07	1.436	4.04	1.435	ใช้ปานกลาง

4.2.1 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงิน

(Liquidity ratio) ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการศึกษาการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามตารางที่ 4.2.1 พบว่า วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมโดยรวมใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงินในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 4.18$) โดยใช้ในการวิเคราะห์อัตราส่วนทุนหมุนเวียนอย่างรวดเร็วมากที่สุด ($\bar{X} = 4.21$) รองลงมาคือการวิเคราะห์อัตราส่วนทุนหมุนเวียน ($\bar{X} = 4.18$) และการวิเคราะห์อัตราส่วนการหมุนเวียนของลูกหนี้ ($\bar{X} = 4.16$) ตามลำดับ เมื่อจำแนกการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามประเภทของธุรกิจ พบว่า

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงินในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 4.34$) โดยใช้ในการวิเคราะห์อัตราส่วนทุนหมุนเวียนอย่างรวดเร็วมากที่สุด ($\bar{X} = 4.39$) รองลงมาคือการวิเคราะห์อัตราส่วนทุนหมุนเวียน ($\bar{X} = 4.37$) และการวิเคราะห์อัตราส่วนการหมุนเวียนของลูกหนี้ ($\bar{X} = 4.28$) ตามลำดับ สำหรับ

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้าใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงินในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.97$) โดยใช้ในการวิเคราะห์อัตราส่วนการหมุนเวียนของลูกหนี้มากที่สุด ($\bar{X} = 4.02$) รองลงมาคือการวิเคราะห์อัตราส่วนทุนหมุนเวียน ($\bar{X} = 3.97$) และการวิเคราะห์อัตราส่วนทุนหมุนเวียนอย่างรวดเร็ว ($\bar{X} = 3.96$) ตามลำดับ และ

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทบริการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงินในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 4.27$) โดยใช้ในการวิเคราะห์อัตราส่วนทุนหมุนเวียนอย่างรวดเร็วมากที่สุด ($\bar{X} = 4.33$) รองลงมาคือการวิเคราะห์อัตราส่วนทุนหมุนเวียน ($\bar{X} = 4.27$) และการวิเคราะห์อัตราส่วนการหมุนเวียนของลูกหนี้ ($\bar{X} = 4.23$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.2.1 แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงิน(Liquidity ratio)ของวิสาหกิจขนาดกลางและ
ขนาดย่อม (SMEs)

ประเภทของ SMEs	การใช้ประโยชน์เพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงินของ SMEs						รวม		ความหมายของ ค่าเฉลี่ยการใช้ ประโยชน์จากรายงาน ทางการเงินเพื่อวัด สภาพคล่องทาง การเงินของ SMEs
	วิเคราะห์อัตราส่วนทุน หมุนเวียน (Current ratio)		วิเคราะห์อัตราส่วนทุน หมุนเวียนอย่างรวดเร็ว (Quick ratio)		วิเคราะห์อัตราการ หมุนเวียนของลูกหนี้ (Account receivable turnover)				
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
การผลิต	4.37	1.648	4.39	1.601	4.28	1.605	4.34	1.544	ใช้ปานกลาง
การค้า	3.97	1.724	3.96	1.614	4.02	1.679	3.97	1.580	ใช้ปานกลาง
การบริการ	4.27	1.735	4.33	1.722	4.23	1.630	4.27	1.597	ใช้ปานกลาง
รวม	4.18	1.718	4.21	1.667	4.16	1.643	4.18	1.584	ใช้ปานกลาง

4.2.2 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไร

(Profitability ratio) ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการศึกษาค่าการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามตารางที่ 4.2.2 พบว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมโดยรวมใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 4.19$) โดยใช้ในการวิเคราะห์อัตรากำไรขั้นต้นมากที่สุด ($\bar{X} = 4.57$) รองลงมาคือ การวิเคราะห์ผลตอบแทนจากกำไรสุทธิ ($\bar{X} = 4.55$) การวิเคราะห์ผลตอบแทนจากสินทรัพย์รวม ($\bar{X} = 3.99$) การวิเคราะห์ผลตอบแทนจากส่วนของผู้ถือหุ้น ($\bar{X} = 3.95$) และการวิเคราะห์อัตรากำไรจากการดำเนินงาน ($\bar{X} = 3.94$) ตามลำดับ เมื่อจำแนกการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตามประเภทของธุรกิจ พบว่า

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 4.33$) โดยใช้ในการวิเคราะห์อัตราผลกำไรขั้นต้นมากที่สุด ($\bar{X} = 4.68$) รองลงมาคือใช้ในการวิเคราะห์อัตรากำไรสุทธิ ($\bar{X} = 4.55$) การวิเคราะห์ผลตอบแทนจากส่วนของผู้ถือหุ้น ($\bar{X} = 4.41$) การวิเคราะห์อัตรากำไรจากการดำเนินงาน ($\bar{X} = 4.28$) และการวิเคราะห์ผลตอบแทนจากสินทรัพย์รวม ($\bar{X} = 4.09$) ตามลำดับ สำหรับ

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้าใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 4.20$) โดยใช้ในการวิเคราะห์อัตรากำไรขั้นต้นมากที่สุด ($\bar{X} = 4.67$) รองลงมาคือใช้ในการวิเคราะห์อัตรากำไรสุทธิ ($\bar{X} = 4.55$) การวิเคราะห์อัตรากำไรจากการดำเนินงาน ($\bar{X} = 4.15$) การวิเคราะห์ผลตอบแทนจากสินทรัพย์รวม ($\bar{X} = 3.84$) และการวิเคราะห์ผลตอบแทนจากส่วนของผู้ถือหุ้น ($\bar{X} = 3.79$) ตามลำดับ และ

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 4.13$) โดยใช้ในการวิเคราะห์อัตรากำไรสุทธิมากที่สุด ($\bar{X} = 4.55$) รองลงมาคือใช้ในการวิเคราะห์อัตรากำไรขั้นต้น ($\bar{X} = 4.43$) การวิเคราะห์ผลตอบแทนจากสินทรัพย์รวม ($\bar{X} = 4.08$) การวิเคราะห์ผลตอบแทนจากส่วนของผู้ถือหุ้น ($\bar{X} = 3.99$) และการวิเคราะห์อัตรากำไรจากการดำเนินงาน ($\bar{X} = 3.61$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.2.2 แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไร (Profitability ratio) ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ประเภทของ SMEs	การใช้ประโยชน์เพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรของ SMEs										รวม		ความหมายของค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรของ SMEs
	วิเคราะห์อัตรากำไรขั้นต้น (Gross margin)		วิเคราะห์อัตรากำไรจากการดำเนินงาน (Operating margin)		วิเคราะห์อัตรากำไรสุทธิ (Net profit margin)		วิเคราะห์ผลตอบแทนจากสินทรัพย์ (Return on asset :ROA)		วิเคราะห์ผลตอบแทนจากส่วนของผู้ถือหุ้น (Return on Equity : ROE)				
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.			
การผลิต	4.68	1.643	4.28	1.665	4.55	1.652	4.09	1.737	4.17	1.644	4.33	1.495	ใช้ปานกลาง
การค้า	4.67	1.842	4.15	1.755	4.55	1.758	3.84	1.757	3.79	1.766	4.20	1.582	ใช้ปานกลาง
การบริการ	4.43	1.662	3.61	1.977	4.55	1.673	4.08	1.847	3.99	1.811	4.13	1.552	ใช้ปานกลาง
รวม	4.57	1.727	3.94	1.860	4.55	1.696	3.99	1.793	3.95	1.765	4.19	1.550	ใช้ปานกลาง

4.2.3 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน

(Activity ratio) ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการศึกษาการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามตารางที่ 4.2.3 พบว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมโดยรวมใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 4.04$) โดยใช้ในการวิเคราะห์ระยะเวลาเรียกเก็บหนี้มากที่สุด ($\bar{X} = 4.13$) รองลงมาคือการวิเคราะห์อัตราการหมุนเวียนของสินทรัพย์รวม ($\bar{X} = 4.05$) และการวิเคราะห์อัตราการหมุนเวียนของสินค้าคงเหลือ ($\bar{X} = 3.96$) ตามลำดับ เมื่อจำแนกการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามประเภทของธุรกิจ พบว่า

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 4.24$) โดยใช้ในการวิเคราะห์ระยะเวลาเรียกเก็บหนี้มากที่สุด ($\bar{X} = 4.46$) รองลงมาคือการวิเคราะห์อัตราการหมุนเวียนของสินทรัพย์รวม ($\bar{X} = 4.22$) และการวิเคราะห์อัตราการหมุนเวียนของสินค้าคงเหลือ ($\bar{X} = 4.13$) ตามลำดับ สำหรับ

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้าใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 4.05$) โดยใช้ในการวิเคราะห์อัตราการหมุนเวียนของสินค้าคงเหลือมากที่สุด ($\bar{X} = 4.15$) รองลงมาคือ การวิเคราะห์ระยะเวลาเรียกเก็บหนี้ ($\bar{X} = 4.06$) และการวิเคราะห์อัตราการหมุนเวียนของสินทรัพย์รวม ($\bar{X} = 3.95$) ตามลำดับ และ

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทบริการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.94$) โดยใช้ในการวิเคราะห์ระยะเวลาเรียกเก็บหนี้มากที่สุด ($\bar{X} = 4.19$) รองลงมาคือ การวิเคราะห์อัตราการหมุนเวียนของสินทรัพย์รวม ($\bar{X} = 4.06$) และการวิเคราะห์อัตราการหมุนเวียนของสินค้าคงเหลือ ($\bar{X} = 3.60$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.2.3 แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน (Activity ratio) ของวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม (SMEs)

ประเภทของ SMEs	การใช้ประโยชน์เพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของ SMEs						รวม		ความหมายของค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของ SMEs
	วิเคราะห์ระยะเวลาเรียกเก็บหนี้ (Collection period)		วิเคราะห์อัตราการหมุนของสินค้าคงเหลือ (Inventory turnover)		วิเคราะห์อัตราการหมุนเวียนของสินทรัพย์รวม (Total assets turnover)				
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
การผลิต	4.13	1.614	4.46	1.677	4.22	1.740	4.24	1.542	ใช้ปานกลาง
การค้า	4.06	1.747	4.15	1.727	3.95	1.743	4.05	1.591	ใช้ปานกลาง
การบริการ	4.19	1.742	3.60	1.995	4.06	1.798	3.94	1.609	ใช้ปานกลาง
รวม	4.13	1.717	3.96	1.869	4.05	1.765	4.04	1.590	ใช้ปานกลาง

4.2.4 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการชำระหนี้

(Leverage ratio) ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการศึกษาค่าการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการชำระหนี้ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามตารางที่ 4.2.4 พบว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมโดยรวมใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการชำระหนี้ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.67$) โดยใช้ในการวิเคราะห์อัตราส่วนหนี้สินต่อสินทรัพย์รวมมากที่สุด ($\bar{X} = 3.83$) รองลงมาคือการวิเคราะห์อัตราส่วนหนี้สินต่อทุนรวม ($\bar{X} = 3.52$) ตามลำดับ เมื่อจำแนกการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการชำระหนี้ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามประเภทธุรกิจ พบว่า

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการชำระหนี้ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 4.00$) โดยใช้ในการวิเคราะห์อัตราส่วนหนี้สินต่อสินทรัพย์รวมมากที่สุด ($\bar{X} = 4.21$) รองลงมาคือการวิเคราะห์อัตราส่วนหนี้สินต่อทุน ($\bar{X} = 3.80$) ตามลำดับ สำหรับ

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้าใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการชำระหนี้ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.49$) โดยใช้ในการวิเคราะห์อัตราส่วนหนี้สินต่อสินทรัพย์รวมมากที่สุด ($\bar{X} = 3.64$) รองลงมาคือการวิเคราะห์อัตราส่วนหนี้สินต่อทุน ($\bar{X} = 3.35$) ตามลำดับ และ

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทบริการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการชำระหนี้ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.68$) โดยใช้ในการวิเคราะห์อัตราส่วนหนี้สินต่อสินทรัพย์รวมมากที่สุด ($\bar{X} = 3.84$) รองลงมาคือการวิเคราะห์อัตราส่วนหนี้สินต่อทุน ($\bar{X} = 3.53$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.2.4 แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการชำระหนี้(Leverage ratio)ของวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม (SMEs)

ประเภทของ SMEs	การใช้ประโยชน์เพื่อวัดความสามารถในการชำระหนี้ของ SMEs				รวม		ความหมายของค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการชำระหนี้ของ SMEs
	วิเคราะห์อัตราส่วนหนี้สินต่อสินทรัพย์รวม (Debit to total assets)		วิเคราะห์อัตราส่วนหนี้สินต่อทุน (Debit to equity ratio)				
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
การผลิต	4.21	1.715	3.80	1.728	4.00	1.563	ใช้ปานกลาง
การค้า	3.64	1.765	3.35	1.848	3.49	1.675	ใช้ปานกลาง
การบริการ	3.84	1.889	3.53	1.851	3.68	1.689	ใช้ปานกลาง
รวม	3.83	1.819	3.52	1.830	3.67	1.666	ใช้ปานกลาง

4.2.5 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของ

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการศึกษาการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตามตารางที่ 4.2.5 พบว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยรวมใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 4.17$) โดยใช้เพื่อการวางแผนภาษีมากที่สุด ($\bar{X} = 4.78$) รองลงมาคือใช้เพื่อการตัดสินใจลงทุน ($\bar{X} = 4.43$) ใช้เพื่อการบริหารหนี้ ($\bar{X} = 4.40$) ใช้เพื่อการจัดสรรงบประมาณ ($\bar{X} = 4.34$) ใช้เพื่อกำหนดต้นทุนและประสิทธิผลของการดำเนินงาน ($\bar{X} = 4.17$) ใช้เพื่อการวิเคราะห์สถานะทางการเงินที่ต้องการกู้เงิน ($\bar{X} = 4.08$) และใช้เพื่อการพิจารณาซื้อหุ้นกู้ ($\bar{X} = 3.01$) ตามลำดับ เมื่อจำแนกการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตามประเภทของธุรกิจ พบว่า

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 4.20$) โดยใช้เพื่อการวางแผนภาษีมากที่สุด ($\bar{X} = 4.49$) รองลงมาคือใช้เพื่อการตัดสินใจลงทุน ($\bar{X} = 4.46$) ใช้เพื่อการบริหารหนี้ ($\bar{X} = 4.34$) ใช้เพื่อการจัดสรรงบประมาณ ($\bar{X} = 4.28$) ใช้เพื่อกำหนดต้นทุนและประสิทธิผลของการดำเนินงาน ($\bar{X} = 4.42$) ใช้เพื่อการวิเคราะห์สถานะทางการเงินที่ต้องการกู้เงิน ($\bar{X} = 4.08$) และใช้เพื่อการพิจารณาซื้อหุ้นกู้ ($\bar{X} = 3.36$) ตามลำดับ สำหรับ

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้าใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 4.08$) โดยใช้เพื่อการวางแผนภาษีมากที่สุด ($\bar{X} = 4.93$) รองลงมาคือใช้เพื่อการตัดสินใจลงทุน ($\bar{X} = 4.38$) ใช้เพื่อการจัดสรรงบประมาณ ($\bar{X} = 4.32$) ใช้เพื่อการบริหารหนี้ ($\bar{X} = 4.30$) ใช้เพื่อกำหนดต้นทุนและประสิทธิผลของการดำเนินงาน ($\bar{X} = 3.99$) ใช้เพื่อการวิเคราะห์สถานะทางการเงินที่ต้องการกู้เงิน ($\bar{X} = 3.98$) และใช้เพื่อการพิจารณาซื้อหุ้นกู้ ($\bar{X} = 2.72$) ตามลำดับ และ

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ประเภทบริการ ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 4.23$) โดยใช้เพื่อการวางแผนภาษีมากที่สุด ($\bar{X} = 4.78$) รองลงมาคือใช้เพื่อการบริหารหนี้ ($\bar{X} = 4.51$) ใช้เพื่อการตัดสินใจลงทุน ($\bar{X} = 4.46$) ใช้เพื่อการจัดสรรงบประมาณ ($\bar{X} = 4.39$) ใช้เพื่อกำหนดต้นทุนและประสิทธิผลของการดำเนินงาน ($\bar{X} = 4.20$) ใช้เพื่อการวิเคราะห์สถานะทางการเงินที่ต้องการกู้เงิน ($\bar{X} = 4.17$) และใช้เพื่อการพิจารณาซื้อหุ้นกู้ ($\bar{X} = 3.11$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.2.5 แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ประเภทของ SMEs	การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของ SMEs																ความหมายของ ค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของ SMEs
	ใช้เพื่อการตัดสินใจลงทุน		ใช้เพื่อการบริหารหนี้		ใช้เพื่อการวางแผนภาษี		ใช้เพื่อการจัดสรรงบประมาณ		ใช้เพื่อการวิเคราะห์สถานะทางการเงิน		ใช้เพื่อการพิจารณาซื้อหุ้นกู้		ใช้เพื่อกำหนดต้นทุนและประสิทธิภาพของการดำเนินงาน		รวม		
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
การผลิต	4.46	1.739	4.34	1.670	4.49	1.604	4.28	1.670	4.08	1.703	3.36	1.998	4.42	1.643	4.20	1.516	ใช้ปานกลาง
การค้า	4.38	1.746	4.30	1.683	4.93	1.561	4.32	1.761	3.98	1.724	2.72	1.811	3.99	1.802	4.08	1.402	ใช้ปานกลาง
การบริการ	4.46	1.659	4.51	1.527	4.78	1.470	4.39	1.686	4.17	1.859	3.11	2.018	4.20	1.796	4.23	1.433	ใช้ปานกลาง
รวม	4.43	1.703	4.40	1.612	4.78	1.534	4.34	1.707	4.08	1.779	3.01	1.951	4.17	1.773	4.17	1.436	ใช้ปานกลาง

4.3 ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอก (Ability to access external source of capital) วิชาศึกษขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการศึกษาความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตามตารางที่ 4.3.1 พบว่า วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมโดยรวมมีความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.99$) โดยสามารถกู้เงินจากสถาบันการเงินมากที่สุด ($\bar{X} = 4.22$) รองลงมาคือสามารถกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยมีต้นทุนต่ำ ขั้นตอนในขออนุมัติเงินกู้จากสถาบันการเงินมีความรวดเร็ว ($\bar{X} = 4.03$) สามารถกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยได้รับอัตราดอกเบี้ยต่ำ ($\bar{X} = 3.98$) สามารถกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยมีค่าใช้จ่ายในการดำเนินการต่ำ ($\bar{X} = 3.88$) และสามารถกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยใช้หลักทรัพย์ในการค้ำประกันต่ำ ($\bar{X} = 3.83$) ตามลำดับ เมื่อจำแนกความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามประเภทของธุรกิจ พบว่า

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตมีความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 4.01$) โดยสามารถกู้เงินจากสถาบันการเงินมากที่สุด ($\bar{X} = 4.20$) รองลงมาคือขั้นตอนในขออนุมัติเงินกู้จากสถาบันการเงินมีความรวดเร็ว ($\bar{X} = 4.13$) สามารถกู้เงินจากสถาบันการเงินในอัตราดอกเบี้ยต่ำ ($\bar{X} = 4.04$) สามารถกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยมีต้นทุนการกู้ยืมต่ำ ($\bar{X} = 3.95$) สามารถกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยใช้หลักทรัพย์ในการค้ำประกันต่ำ ($\bar{X} = 3.93$) และสามารถกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยมีค่าใช้จ่ายในการดำเนินการต่ำ ($\bar{X} = 3.86$) ตามลำดับ สำหรับ

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้ามีความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.90$) โดยสามารถกู้เงินจากสถาบันการเงินมากที่สุด ($\bar{X} = 4.12$) รองลงมาคือสามารถกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยมีต้นทุนการกู้ยืมต่ำ ($\bar{X} = 4.00$) สามารถกู้เงินจากสถาบันการเงินในอัตราดอกเบี้ยต่ำ ($\bar{X} = 3.90$) ขั้นตอนในการขออนุมัติเงินกู้จากสถาบันการเงินมีความรวดเร็ว ($\bar{X} = 3.89$) สามารถกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยมีค่าใช้จ่ายดำเนินการต่ำ ($\bar{X} = 3.83$) และสามารถกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยใช้หลักทรัพย์ในการค้ำประกันต่ำ ($\bar{X} = 3.70$) ตามลำดับ และ

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการบริการมีความสามารถในการเข้าถึงแหล่ง
เงินทุนภายนอกในระดับปานกลาง ($\bar{X}=4.05$) โดยสามารถกู้เงินจากสถาบันการเงินมากที่สุด($\bar{X} =$
4.31) รองลงมาคือสามารถกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยมีต้นทุนการกู้ยืมต่ำ ($\bar{X}=4.10$) ขั้นตอนใน
ขออนุมัติเงินกู้จากสถาบันการเงินมีความรวดเร็ว ($\bar{X}=4.09$) สามารถกู้เงินจากสถาบันการเงินใน
อัตราดอกเบี้ยต่ำ ($\bar{X}=4.02$) สามารถกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยมีค่าใช้จ่ายดำเนินการต่ำ (\bar{X}
=3.94) และสามารถกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยใช้หลักทรัพย์ในการค้ำประกันต่ำ ($\bar{X}=3.90$)
ตามลำดับ

ตารางที่ 4.3.1 แสดงค่าเฉลี่ยความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกภายนอก (Ability to access external source of capital) ของวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม (SMEs)

ประเภทของ SMEs	ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกภายนอกของ SMEs												รวม	ความหมายของค่าเฉลี่ยความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของ SMEs	
	สามารถกู้เงินจากสถาบันการเงิน		สามารถกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยมีต้นทุนต่ำ		สามารถกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยได้รับอัตราดอกเบี้ยต่ำ		สามารถกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยมีค่าใช้จ่ายในการดำเนินการต่ำ		สามารถกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยใช้หลักทรัพย์ในการค้ำประกัน		ขั้นตอนในการขออนุมัติเงินกู้จากสถาบันการเงินมีความรวดเร็ว				
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.			\bar{X}
การผลิต	4.20	1.337	3.95	1.404	4.04	1.570	3.86	1.449	3.93	1.491	4.13	1.473	4.01	1.363	มีความสามารถปานกลาง
การค้า	4.12	1.618	4.00	1.640	3.90	1.570	3.83	1.625	3.70	1.699	3.89	1.636	3.90	1.547	มีความสามารถปานกลาง
การบริการ	4.31	1.548	4.10	1.655	4.02	1.633	3.94	1.669	3.90	1.697	4.09	1.640	4.05	1.544	มีความสามารถปานกลาง
รวม	4.22	1.535	4.03	1.602	3.98	1.596	3.88	1.610	3.83	1.660	4.03	1.607	3.99	1.511	มีความสามารถปานกลาง

4.4 ประสิทธิภาพ (Effectiveness) ในการดำเนินงานของธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการศึกษาประสิทธิภาพในการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามตารางที่ 4.4.1 พบว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมโดยรวมมีประสิทธิภาพในการดำเนินงานในระดับค่อนข้างมาก ($\bar{X}=4.77$) โดยมีความพึงพอใจต่อความมั่นคงในการดำเนินงานมากที่สุด ($\bar{X}=5.12$) รองลงมาคือมีความพึงพอใจต่อความเป็นอิสระในการดำเนินงานโดยไม่ต้องพึ่งพาการลงทุนจากคนภายนอก ($\bar{X}=4.85$) มีความพึงพอใจต่อความสามารถในการทำกำไร ($\bar{X}=4.81$) สภาพคล่องของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ($\bar{X}=4.74$) มีความพึงพอใจต่อการเติบโตของยอดขาย ($\bar{X}=4.71$) มีความพึงพอใจต่อรูปแบบการดำเนินงาน ($\bar{X}=4.65$) และมีความพึงพอใจต่อผลตอบแทนในสินทรัพย์ ($\bar{X}=4.56$) ตามลำดับ เมื่อจำแนกประสิทธิภาพในการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามประเภทธุรกิจ พบว่า

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตมีประสิทธิภาพในการดำเนินงานในระดับค่อนข้างมาก ($\bar{X}=4.90$) โดยมีความพึงพอใจต่อความมั่นคงในการดำเนินงานมากที่สุด ($\bar{X}=5.21$) รองลงมาคือมีความพึงพอใจต่อความสามารถในการทำกำไร ($\bar{X}=5.07$) มีความพึงพอใจต่อการเติบโตของยอดขาย มีความพึงพอใจต่อสภาพคล่อง และมีความพึงพอใจต่อความเป็นอิสระในการดำเนินงานโดยไม่ต้องพึ่งพาการลงทุนจากคนภายนอก เท่ากัน ($\bar{X}=4.88$) มีความพึงพอใจต่อผลตอบแทนในสินทรัพย์ ($\bar{X}=4.74$) และมีความพึงพอใจต่อรูปแบบการดำเนินงาน ($\bar{X}=4.71$) ตามลำดับ สำหรับ

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการค้ามีประสิทธิภาพในการดำเนินงานในระดับค่อนข้างมาก ($\bar{X}=4.73$) โดยมีความพึงพอใจต่อความมั่นคงในการดำเนินงานมากที่สุด ($\bar{X}=5.08$) รองลงมาคือ มีความพึงพอใจต่อความสามารถในการทำกำไร มีความพึงพอใจต่อการเติบโตของยอดขาย และมีความพึงพอใจต่อสภาพคล่อง เท่ากัน ($\bar{X}=4.71$) มีความพึงพอใจต่อผลตอบแทนในสินทรัพย์ ($\bar{X}=4.47$) มีความพึงพอใจต่อรูปแบบการดำเนินงาน ($\bar{X}=4.60$) และมีความพึงพอใจต่อความเป็นอิสระในการดำเนินงานโดยไม่ต้องพึ่งพาการลงทุนจากคนภายนอก ($\bar{X}=4.09$) ตามลำดับ และ

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทบริการมีประสิทธิภาพในการดำเนินงานในระดับค่อนข้างมาก ($\bar{X}=4.75$) โดยมีความพึงพอใจต่อความมั่นคงของมากที่สุด ($\bar{X}=5.11$) รองลงมาคือ มีความพึงพอใจต่อความสามารถในการทำกำไร มีความพึงพอใจต่อความเป็นอิสระ

ในการดำเนินงานโดยไม่ต้องพึ่งพาการลงทุนจากคนภายนอก ($\bar{X}=4.79$) มีความพึงพอใจต่อสภาพ
คล่อง ($\bar{X}=4.70$) มีความพึงพอใจต่อรูปแบบการดำเนินงาน ($\bar{X}=4.68$) มีความพึงพอใจต่อการ
เติบโตของยอดขาย ($\bar{X}=4.64$) และ มีความพึงพอใจต่อผลตอบแทนในสินทรัพย์ ($\bar{X}=4.56$)
ตามลำดับ

ตารางที่ 4.4.1 แสดงค่าเฉลี่ยประสิทธิผล (Effectiveness) ในการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ประเภท ของ SMEs	ประสิทธิผล SMEs																ความหมาย ของค่าเฉลี่ย ประสิทธิผล ในการ ดำเนินงาน ของ SMEs
	ความพึงพอใจต่อ สามารถใน การทำกำไร		ความพึงพอใจต่อการ เติบโตของ ยอดขาย		ความพึงพอใจต่อผล ตอบแทนใน สินทรัพย์		ความพึงพอใจต่อ สภาพคล่อง		ความพึงพอใจต่อ รูปแบบการ ดำเนินงาน		ความพึงพอใจ ต่อความเป็น อิสระในการ ดำเนินงานโดย ไม่ต้องพึ่งพา การลงทุนจาก คนภายนอก		ความพึง พอใจต่อ ความมั่นคง ในการ ดำเนินงาน		รวม		
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
การผลิต	5.07	1.124	4.88	1.143	4.74	1.310	4.88	1.166	4.71	1.187	4.88	1.549	5.21	1.225	4.90	1.069	มีประสิทธิภาพ ค่อนข้างมาก
การค้า	4.71	1.199	4.71	1.193	4.47	1.199	4.71	1.134	4.60	1.212	4.90	1.651	5.08	1.308	4.73	1.086	มีประสิทธิภาพ ค่อนข้างมาก
การบริการ	4.79	1.272	4.64	1.275	4.56	1.376	4.70	1.216	4.68	1.275	4.79	1.588	5.11	1.363	4.75	1.180	มีประสิทธิภาพ ค่อนข้างมาก
รวม	4.81	1.222	4.71	1.221	4.56	1.301	4.74	1.176	4.65	1.234	4.85	1.601	5.12	1.315	4.77	1.125	มีประสิทธิภาพ ค่อนข้างมาก

4.5 การวิเคราะห์ความเชื่อถือได้ของปัจจัยที่ใช้วัดค่าตัวแปร

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ปัจจัย (Factor Analysis) โดยใช้วิธีองค์ประกอบหลัก (Principle Component) ในการหาค่าน้ำหนักปัจจัย (Factor Loading) เพื่อลดจำนวนปัจจัยย่อยของปัจจัยที่ใช้วัดค่าตัวแปร โดยทำการหมุนแกนด้วยวิธีแวนแมกซ์ (Varimax) และใช้ค่า Factor Loading ของตัววัดปัจจัยมากกว่า 0.5 โดยตัววัดต้องไม่มีค่า Factor Loading สูงในปัจจัยมากกว่า 1 ปัจจัย (Gliem and Gliem , 2003) เป็นเกณฑ์ในการกำหนดจำนวนปัจจัยที่จะใช้เป็นเครื่องมือในการวัดค่าตัวแปร โดยค่าความเชื่อถือได้ (Reliability) ของปัจจัยพิจารณาจากค่า Cronbach Alpha ซึ่งต้องมากกว่า 0.6 จึงจะถือว่ามีความเชื่อถือได้ (Gliem and Gliem , 2003)

4.5.1 การวิเคราะห์ความเชื่อถือได้ของปัจจัยที่ใช้วัดการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม(SMEs)

จากผลการวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor analysis) ของปัจจัยที่ใช้วัดการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งประกอบด้วยปัจจัยที่ใช้เป็นเครื่องมือวัดจำนวน 4 ปัจจัย ได้แก่ 1) ปัจจัยการวัดสภาพคล่องทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประกอบด้วยปัจจัยย่อยจำนวน 3 ปัจจัย 2) ปัจจัยการวัดความสามารถในการทำกำไรของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประกอบด้วยปัจจัยย่อยจำนวน 5 ปัจจัย 3) ปัจจัยการวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประกอบด้วยปัจจัยย่อยจำนวน 3 ปัจจัย 4) ปัจจัยการวัดความสามารถในการชำระหนี้ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประกอบด้วยปัจจัยย่อยจำนวน 2 ปัจจัย และ 5) ปัจจัยการใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประกอบด้วยปัจจัยย่อยจำนวน 7 ปัจจัย พบว่าแต่ละปัจจัยที่ใช้เป็นเครื่องมือวัดการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน มีค่า KMO (Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Sampling) เท่ากับ 0.748 , 0.828, 0.741 , 0.500 และ 0.918 ตามลำดับ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 และมีค่า Eigen value มากกว่า 1 โดยมีค่าเท่ากับ 2.678 , 3.867, 2.391, 1.670. และ 4.957 ตามลำดับ โดยแต่ละปัจจัยมีค่า Cronbach Alpha 0.9397 , 0.9254 , 0.8718 , 0.8024 และ 0.9256 ตามลำดับ และมีค่าน้ำหนักปัจจัยย่อยของแต่ละปัจจัยมากกว่า 0.6 ตามที่แสดงไว้ในตารางที่ 4.5.1

ตารางที่ 4.5.1 คำนวณปัจจัย (Factor Loading) ของตัวแปรการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม(SMEs)

ปัจจัย	Factor Loading	Eigen Value	% of Variance	Cronbach Alpha
ปัจจัยการวัดสภาพคล่องทางการเงินของ SMEs KMO: Kaiser Meyer- Olkin Measure of Sampling = 0.748		2.678	89.25	0.9397
วิเคราะห์อัตราส่วนหมุนเวียน (Current ratio)	0.955			
วิเคราะห์อัตราส่วนหมุนเวียนอย่างรวดเร็ว (Quick ratio)	0.959			
วิเคราะห์อัตราการหมุนเวียนของลูกหนี้ (Account receivable turnover)	0.920			
ปัจจัยการวัดความสามารถในการทำกำไรของ SMEs KMO: Kaiser Meyer- Olkin Measure of Sampling = 0.828		3.867	77.342	0.9254
วิเคราะห์อัตรากำไรขั้นต้น (Gross margin)	0.899			
วิเคราะห์อัตรากำไรจากการดำเนินงาน (Operating margin)	0.814			
วิเคราะห์อัตรากำไรสุทธิ (Net profit margin)	0.909			
วิเคราะห์อัตราผลตอบแทนจากสินทรัพย์ (Return on asset : ROA)	0.889			
วิเคราะห์อัตราผลตอบแทนจากส่วนของผู้ถือหุ้น (Return on equity: ROE)	0.882			
ปัจจัยการวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของ SMEs KMO: Kaiser Meyer- Olkin Measure of Sampling = 0.741		2.391	79.699	0.8718
วิเคราะห์ระยะเวลาเรียกเก็บหนี้ (Collection period)	0.893			
วิเคราะห์อัตราการหมุนเวียนของสินค้าคงเหลือ (Inventory turnover)	0.887			
วิเคราะห์อัตราการหมุนเวียนของสินทรัพย์รวม (Total assets turnover)	0.898			

ตารางที่ 4.5.1 ค่าน้ำหนักปัจจัย (Factor Loading) ของตัวแปรการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม(SMEs) (ต่อ)

ปัจจัย	Factor Loading	Eigen Value	% of Variance	Cronbach Alpha
ปัจจัยการวัดความสามารถในการชำระหนี้ของ SMEs KMO: Kaiser Meyer- Olkin Measure of Sampling = 0.500		1.670	83.499	0.8024
วิเคราะห์อัตราส่วนหนี้สินต่อสินทรัพย์รวม (Debit to total assets)	0.914			
วิเคราะห์อัตราส่วนหนี้สินต่อทุน (Debit to equity ratio)	0.914			
ปัจจัยการใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของ SMEs KMO: Kaiser Meyer- Olkin Measure of Sampling = 0.918		4.957	70.82	0.9256
การตัดสินใจลงทุน	0.913			
การบริหารหนี้	0.910			
การวางแผนภาษี	0.825			
การจัดสรรงบประมาณ	0.906			
การวิเคราะห์สถานะทางการเงินเมื่อต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงิน	0.846			
การพิจารณาการซื้อหุ้นกู้	0.633			
การกำหนดต้นทุนและประสิทธิผลของการดำเนินงาน	0.823			

4.5.2 การวิเคราะห์ความเชื่อถือได้ของปัจจัยที่ใช้วัดความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม(SMEs)

จากผลการวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor analysis) ของปัจจัยที่ใช้วัดความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมซึ่งประกอบด้วยปัจจัยที่ใช้เป็นเครื่องมือวัดจำนวน 6 ปัจจัย ได้แก่ 1) ปัจจัยความสามารถในการกู้เงินจากสถาบันการเงิน 2) ปัจจัยความสามารถในการกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยมีต้นทุนต่ำ 3) ปัจจัยความสามารถในการกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยได้รับอัตราดอกเบี้ยต่ำ 4) ปัจจัยความสามารถในการกู้เงินจากสถาบัน

การเงิน โดยมีค่าใช้จ่ายดำเนินการต่ำ 5) ปัจจัยความสามารถในการกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยใช้หลักทรัพย์ในการค้ำประกันต่ำ และ 6) ปัจจัยขั้นตอนการขออนุมัติเงินกู้จากสถาบันการเงินมีความรวดเร็ว พบว่าแต่ละปัจจัยที่ใช้เป็นเครื่องมือวัดความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) มีค่า KMO (Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Sampling) เท่ากับ 0.920 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 มีค่า Eigen value มากกว่า 1 โดยมีค่าเท่ากับ 5.340 โดยมีค่า Cronbach Alpha เท่ากับ 0.9752 และมีค่าน้ำหนักปัจจัยย่อยของแต่ละปัจจัยตามที่แสดงไว้ในตารางที่ 4.5.2

ตารางที่ 4.5.2 ค่าน้ำหนักปัจจัย (Factor Loading) ของตัวแปรความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม(SMEs)

ปัจจัย	Factor Loading	Eigen Value	% of Variance	Cronbach Alpha
ปัจจัยความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของ SMEs KMO: Kaiser Meyer- Olkin Measure of Sampling = 0.920		5.340	89.01	0.9752
ความสามารถในการกู้เงินจากสถาบันการเงิน	0.916			
ความสามารถในการกู้เงินจากสถาบันการเงิน โดยมี ต้นทุนการกู้ยืมต่ำ	0.958			
ความสามารถในการกู้เงินจากสถาบันการเงิน โดยมี อัตราดอกเบี้ยต่ำ	0.963			
ความสามารถในการกู้เงินจากสถาบันการเงิน โดยมี ค่าใช้จ่ายดำเนินการต่ำ	0.959			
ความสามารถในการกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยใช้ หลักทรัพย์ในการค้ำประกันต่ำ	0.944			
ความสามารถในการได้รับอนุมัติเงินกู้จากสถาบัน การเงินมีความรวดเร็ว	0.919			

4.5.3 การวิเคราะห์ความเชื่อถือได้ของปัจจัยที่ใช้วัดประสิทธิผลของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม(SMEs)

จากผลการวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor analysis) ของปัจจัยที่ใช้วัดประสิทธิผลในการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม(SMEs) ซึ่งประกอบด้วยปัจจัยที่ใช้เป็นเครื่องมือวัดจำนวน 7 ปัจจัย ได้แก่ 1) ปัจจัยความพึงพอใจต่อความสามารถในการทำกำไร 2) ปัจจัยความพึงพอใจต่อการเติบโตของยอดขาย 3) ปัจจัยความพึงพอใจต่อผลตอบแทนในสินทรัพย์ 4) ปัจจัยความพึงพอใจต่อสภาพคล่อง 5) ปัจจัยความพึงพอใจต่อรูปแบบการดำเนินงาน 6) ปัจจัยความพึงพอใจต่อความเป็นอิสระในการดำเนินงานโดยไม่ต้องพึ่งพาการลงทุนจากคนภายนอก และ 7) ปัจจัยความพึงพอใจต่อความมั่นคงในการดำเนินงาน พบว่าแต่ละปัจจัยที่ใช้เป็นเครื่องมือวัดความพึงพอใจประสิทธิผลด้านต่าง ๆ ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีค่า KMO (Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Sampling) เท่ากับ 0.929 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 มีค่า Eigen value มากกว่า 1 โดยมีค่าเท่ากับ 5.346 โดยมีค่า Cronbach Alpha เท่ากับ 0.9433 และมีค่าน้ำหนักปัจจัยย่อยของแต่ละปัจจัยตามที่แสดงไว้ในตารางที่ 4.5.3

ตารางที่ 4.5.3 ค่าน้ำหนักปัจจัย (Factor Loading) ของตัวแปรประสิทธิผลในการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ปัจจัย	Factor Loading	Eigen Value	% of Variance	Cronbach Alpha
ปัจจัยประสิทธิผลในการดำเนินงานของ SMEs		5.346	76.37	0.9433
KMO: Kaiser Meyer- Olkin Measure of Sampling = 0.929				
ความพึงพอใจต่อความสามารถในการทำกำไร	0.880			
ความพึงพอใจต่อการเติบโตของยอดขาย	0.889			
ความพึงพอใจต่อผลตอบแทนในสินทรัพย์	0.908			
ความพึงพอใจต่อสภาพคล่อง	0.910			
ความพึงพอใจต่อรูปแบบการดำเนินงาน	0.905			
ความพึงพอใจต่อความเป็นอิสระในการดำเนินงานโดยไม่ต้องพึ่งพาการลงทุนจากคนภายนอก	0.750			
ความพึงพอใจต่อความมั่นคงในการดำเนินงาน	0.865			

4.6 ผลการทดสอบสมมุติฐาน

ในการศึกษาผลกระทบของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อการความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกและประสิทธิผลของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาจากความคิดเห็นของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ซึ่งประกอบด้วย จังหวัดนนทบุรี จังหวัดนครปฐม จังหวัดสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรสาคร และจังหวัดปทุมธานี จำนวน 398 แห่ง โดยศึกษาจากปัจจัย 3 ด้าน ประกอบด้วย 1) การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม 2) ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และ 3) ประสิทธิภาพในการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และมีผลการทดสอบสมมุติฐานการวิจัยดังนี้

สมมุติฐานที่ 1 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน ส่งผลกระทบเชิงบวกต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม(SMEs)

จากผลการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม กับ ตัวแปรการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งประกอบด้วย 1) การวัดสภาพคล่องทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม 2) การวัดความสามารถในการทำกำไรของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม 3) การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม 4) การวัดความสามารถในการชำระหนี้ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และ 5) การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตามตารางที่ 4.6.1 พบว่าการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในแต่ละด้านมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 โดย การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในด้านการวัดความสามารถในการทำกำไรของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม สูงที่สุด ($r = 0.617$) รองลงมาคือการวัดความสามารถในการชำระหนี้ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ($r = 0.605$) การใช้

ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ($r = 0.601$) การวัดสภาพคล่องทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ($r = 0.597$) และการวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ($r = 0.596$) ตามลำดับ นอกจากนี้ยังพบว่า

ในการทดสอบ Multicollinearity ระหว่างตัวแปรอิสระซึ่งประกอบด้วยการวัดสภาพคล่องทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม การวัดความสามารถในการทำกำไรของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม การวัดความสามารถในการชำระหนี้ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และ การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พบว่ามีความสัมพันธ์กันในเชิงบวก ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 โดยมีค่า Variance Inflation Factor (VIF) อยู่ระหว่าง 2.937 – 7.869 ($VIF < 10$) แสดงให้เห็นว่าความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระไม่ก่อให้เกิดปัญหาต่อ รูปแบบความสัมพันธ์ที่สร้างขึ้น (Lee and ather,2000:704)

ตารางที่ 4.6.1 การวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน กับความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน
ภายนอกของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ตัวแปร	ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอก	การวัดสภาพคล่องทางการเงิน	การวัดความสามารถในการทำกำไร	การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน	การวัดความสามารถในการชำระหนี้	การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน	VIF
ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอก	3.99 (1.511)						
การวัดสภาพคล่องทางการเงิน	•0.597*	4.18 (1.584)					4.544
การวัดความสามารถในการทำกำไร	0.617*	0.857*	4.19 (1.550)				7.794
การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน	0.596*	0.867*	0.914*	4.04 (1.590)			7.869
การวัดความสามารถในการชำระหนี้	0.605*	0.724*	0.747*	0.779*	3.67 (1.666)		2.937
การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน	0.601*	0.762*	0.832*	0.803*	0.763*	4.17 (1.436)	3.821

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

วิเคราะห์สมการถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Regression)

เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน กับความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ในการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินกับความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยใช้สมการถดถอยเชิงซ้อน ผู้วิจัยได้ทำการคัดเลือกตัวแปรเข้าสมการด้วยวิธี Enter โดยกำหนดให้

- y หมายถึง ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของSMEs
 x_1 หมายถึง การวัดสภาพคล่องทางการเงินของSMEs
 x_2 หมายถึง การวัดความสามารถในการทำกำไรของSMEs
 x_3 หมายถึง การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของSMEs
 x_4 หมายถึง การวัดความสามารถในการชำระหนี้ของSMEs
 x_5 หมายถึง การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของSMEs
 α หมายถึง ค่าคงที่ของสมการ (ค่าของ y เมื่อ $x = 0$)
 β_1 หมายถึง สัมประสิทธิ์ของการถดถอยของตัวแปร x_1 ขณะที่ตัวแปรอื่นคงที่
 β_2 หมายถึง สัมประสิทธิ์ของการถดถอยของตัวแปร x_2 ขณะที่ตัวแปรอื่นคงที่
 β_3 หมายถึง สัมประสิทธิ์ของการถดถอยของตัวแปร x_3 ขณะที่ตัวแปรอื่นคงที่
 β_4 หมายถึง สัมประสิทธิ์ของการถดถอยของตัวแปร x_4 ขณะที่ตัวแปรอื่นคงที่
 β_5 หมายถึง สัมประสิทธิ์ของการถดถอยของตัวแปร x_5 ขณะที่ตัวแปรอื่นคงที่
 ε หมายถึง ค่าความคลาดเคลื่อนที่เกิดขึ้นอย่างสุ่ม

ซึ่งมีตัวแปรที่นำเข้าสมการดังนี้

สมการที่ 1

$$y = \alpha + \beta_1 x_1 + \beta_2 x_2 + \beta_3 x_3 + \beta_4 x_4 + \beta_5 x_5 + \varepsilon$$

จากผลการทดสอบสมมติฐานที่ได้จากการวิเคราะห์สมการถดถอยเชิงซ้อนในตารางที่ 4.6.2 พบว่าความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ขึ้นอยู่กับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน 43.60% ($R^2 = .436$) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 โดยพบว่าการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในด้านการวัดสภาพคล่องทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม การวัดความสามารถในการทำกำไรของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม การวัดความสามารถในการชำระหนี้ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และการใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ส่งผลกระทบเชิงบวกต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05

ตารางที่ 4.6.2 การวิเคราะห์สมการถดถอยเชิงซ้อน(Multiple Regression) เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน กับความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน SMEs	ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน ภายนอกของ SMEs			
	Beta	Std. Error	t	Sig
Constant		0.181	6.618	0.000*
การวัดสภาพคล่องของ SMEs	0.164	0.077	2.014	0.045*
การวัดความสามารถในการทำกำไรของ SMEs	0.223	0.103	2.097	0.037*
การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของ SMEs	-0.080	0.101	-0.746	0.456
การวัดความสามารถในการชำระหนี้ของ SMEs	0.264	0.059	4.034	0.000*
การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน ของ SMEs	0.151	0.078	2.030	0.043*
Sig = 0.00 , $R^2 = .436$, Adj. $R^2 = .428$				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมุติฐานที่ 2 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน ส่งผลกระทบเชิงบวกต่อประสิทธิภาพ ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรประสิทธิภาพในการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม กับ ตัวแปรการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งประกอบด้วย 1) การวัดสภาพคล่องทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม 2) การวัดความสามารถในการทำกำไรของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม 3) การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม 4) การวัดความสามารถในการชำระหนี้ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และ 5) การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตามตารางที่ 4.6.3 พบว่าการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในแต่ละด้านมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับประสิทธิภาพในการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 โดย การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในด้านการใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพในการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมสูงที่สุด ($r = 0.640$) รองลงมาคือการวัดความสามารถในการทำกำไรของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ($r = 0.587$) การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ($r = 0.570$) การวัดสภาพคล่องของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ($r = 0.549$) และการวัดความสามารถในการชำระหนี้ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ($r = 0.500$) ตามลำดับ นอกจากนี้ยังพบว่า

ในการทดสอบ Multicollinearity ระหว่างตัวแปรอิสระซึ่งประกอบด้วยการวัดสภาพคล่องทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม การวัดความสามารถในการทำกำไรของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม การวัดความสามารถในการชำระหนี้ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และ การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พบว่ามีความสัมพันธ์กันในเชิงบวก ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 โดยมีค่า Variance Inflation Factor (VIF) อยู่ระหว่าง 2.937 – 7.869 ($VIF < 10$) แสดงให้เห็นว่าความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระไม่ก่อให้เกิดปัญหาต่อรูปแบบความสัมพันธ์ที่สร้างขึ้น (Lee and Ather, 2000:704)

ตารางที่ 4.6.3 การวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน กับ ประสิทธิภาพในการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ตัวแปร	ประสิทธิผลของ SMEs	การวัดสภาพคล่องทางการเงิน	การวัดความสามารถในการทำกำไร	การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน	การวัดความสามารถในการชำระหนี้	การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน	VIF
ประสิทธิผลของ SMEs	4.77 (1.125)						
การวัดสภาพคล่องทางการเงิน	0.549*	4.18 (1.584)					4.544
การวัดความสามารถในการทำกำไร	0.587*	0.857*	4.19 (1.550)				7.794
การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน	0.570*	0.867*	0.914*	4.04 (1.562)			7.869
การวัดความสามารถในการชำระหนี้	0.500*	0.724*	0.747*	0.779*	3.67 (1.666)		2.937
การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน	0.640*	0.762*	0.832*	0.803*	0.763*	4.17 (1.436)	3.821

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

การวิเคราะห์สมการถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Regression)

เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน กับประสิทธิผลในการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ในการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม กับประสิทธิผลของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยใช้สมการถดถอยเชิงซ้อน ผู้วิจัยได้ทำการคัดเลือกตัวแปรเข้าสมการด้วยวิธี Enter โดยกำหนดให้

- y หมายถึง ประสิทธิผลของ SMEs
- x_1 หมายถึง การวัดสภาพคล่องทางการเงินของ SMEs
- x_2 หมายถึง การวัดความสามารถในการทำกำไรของ SMEs
- x_3 หมายถึง การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของ SMEs
- x_4 หมายถึง การวัดความสามารถในการชำระหนี้ของ SMEs
- x_5 หมายถึง การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของ SMEs
- α หมายถึง ค่าคงที่ของสมการ (ค่าของ y เมื่อ $x = 0$)
- β_1 หมายถึง สัมประสิทธิ์ของการถดถอยของตัวแปร x_1 ขณะที่ตัวแปรอื่นคงที่
- β_2 หมายถึง สัมประสิทธิ์ของการถดถอยของตัวแปร x_2 ขณะที่ตัวแปรอื่นคงที่
- β_3 หมายถึง สัมประสิทธิ์ของการถดถอยของตัวแปร x_3 ขณะที่ตัวแปรอื่นคงที่
- β_4 หมายถึง สัมประสิทธิ์ของการถดถอยของตัวแปร x_4 ขณะที่ตัวแปรอื่นคงที่
- β_5 หมายถึง สัมประสิทธิ์ของการถดถอยของตัวแปร x_5 ขณะที่ตัวแปรอื่นคงที่
- ε หมายถึง ค่าความคลาดเคลื่อนที่เกิดขึ้นอย่างสุ่ม

ซึ่งมีตัวแปรที่นำเข้าสมการดังนี้

สมการที่ 2

$$y = \alpha + \beta_1 x_1 + \beta_2 x_2 + \beta_3 x_3 + \beta_4 x_4 + \beta_5 x_5 + \varepsilon$$

จากผลการทดสอบสมมติฐานที่ได้จากการวิเคราะห์สมการถดถอยเชิงซ้อนในตารางที่ 4.6.4 พบว่าประสิทธิผลในการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ขึ้นอยู่กับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน 41.70% ($R^2 = .417$) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 โดยพบว่าการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ส่งผลกระทบเชิงบวกต่อประสิทธิผลของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05

ตารางที่ 4.6.4 การวิเคราะห์สมการถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Regression) เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน กับประสิทธิผลในการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน ของ SMEs	ประสิทธิผลของ SMEs			
	Beta	Std. Error	t	Sig
Constant		0.137	19.218	0.000*
การวัดสภาพคล่องของ SMEs	0.066	0.058	0.794	0.428
การวัดความสามารถในการทำกำไรของ SMEs	0.080	0.078	0.736	0.462
การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของ SMEs	0.079	0.076	0.728	0.467
การวัดความสามารถในการชำระหนี้ของ SMEs	-0.052	0.045	-0.784	0.434
การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของ SMEs	0.496	0.059	6.552	0.000*
Sig = 0.00 , $R^2 = .417$, Adj. $R^2 = .410$				
* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05				

**สมมุติฐานที่ 3 ลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ต่างกัน การใช้ประโยชน์
จากรายงานทางการเงินต่างกัน**

การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินตามลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามประเภทของธุรกิจ

จากผลการทดสอบสมมุติฐานที่ได้จากการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินตามลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตามประเภทของธุรกิจ ในตารางที่ 4.6.5 พบว่า วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิต การค้า และการบริการ ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($F = 0.562$) และเมื่อนำมาพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิต การค้า และการบริการ ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงินไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($F = 1.938$)

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิต การค้า และการบริการ ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($F = 0.433$)

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิต การค้า และการบริการ ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($F = 0.953$)

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิต การค้า และการบริการ ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการชำระหนี้ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($F = 2.392$)

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิต การค้า และการบริการ ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($F = 0.416$)

ตารางที่ 4.6.5 การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามประเภทของธุรกิจ

การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของ SMEs	ประเภทของ SMEs						รวม		F	Sig.	LSD
	การผลิต (1)		การค้า (2)		การบริการ (3)						
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.			
การวัดสภาพคล่องทางการเงิน	4.34	1.544	3.97	1.580	4.27	1.597	4.18	1.584	1.938	0.145	-
การวัดความสามารถในการทำกำไร	4.33	1.495	4.20	1.582	4.13	1.552	4.19	1.550	0.433	0.649	-
การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน	4.24	1.542	4.05	1.591	3.94	1.609	4.04	1.590	0.953	0.386	-
การวัดความสามารถในการชำระหนี้	4.00	1.563	3.49	1.675	3.68	1.689	3.67	1.666	2.392	0.093	-
การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน	4.23	1.516	4.08	1.402	4.23	1.433	4.17	1.436	0.416	0.660	-
รวม	4.18	1.403	3.96	1.433	4.05	1.453	4.04	1.435	0.562	0.570	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินตามลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามรูปแบบของธุรกิจ

จากผลการทดสอบสมมุติฐานที่ได้จากการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน ตามลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตามรูปแบบของธุรกิจ ในตารางที่ 4.6.6 พบว่า วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในรูปแบบบริษัทจำกัด ห้างหุ้นส่วนจำกัด และ ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($F = 1.267$) และเมื่อนำมาพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในรูปแบบบริษัทจำกัด ห้างหุ้นส่วนจำกัด และ ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงินไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($F = 1.601$)

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในรูปแบบบริษัทจำกัด ห้างหุ้นส่วนจำกัด และ ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($F = 2.938$)

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในรูปแบบบริษัทจำกัด ห้างหุ้นส่วนจำกัด และ ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($F = 1.093$)

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในรูปแบบบริษัทจำกัด ห้างหุ้นส่วนจำกัด และ ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการชำระหนี้ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($F = 0.133$)

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในรูปแบบบริษัทจำกัด ห้างหุ้นส่วนจำกัด และ ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($F = 2.524$)

ตารางที่ 4.6.6 การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามรูปแบบของธุรกิจ

การใช้ประโยชน์จากรายงาน ทางการเงินของ SMEs	รูปแบบของ SMEs						รวม		F	Sig.	LSD
	บริษัทจำกัด (1)		ห้างหุ้นส่วนจำกัด (2)		ห้างหุ้นส่วนสามัญ นิติบุคคล (3)						
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.			
การวัดสภาพคล่องทางการเงิน	4.28	1.515	4.00	1.697	3.89	1.773	4.18	1.584	1.601	0.203	-
การวัดความสามารถในการทำ กำไร	4.32	1.452	3.90	1.703	4.07	1.749	4.19	1.550	2.938	0.054	-
การวัดประสิทธิภาพในการ ดำเนินงาน	4.12	1.503	3.85	1.749	4.05	1.751	4.04	1.590	10.93	0.336	-
การวัดความสามารถในการ ชำระหนี้	3.68	1.697	3.63	1.623	3.82	1.578	3.67	1.666	0.133	0.876	-
การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติ เพื่อการบริหารงาน	4.28	1.394	3.93	1.461	3.98	1.681	4.17	1.436	2.524	0.081	-
รวม	4.12	1.360	3.86	1.553	3.99	1.670	4.04	1.435	1.267	0.283	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินตามลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามระยะเวลาในการดำเนินงานของธุรกิจ

จากผลการทดสอบสมมุติฐานที่ได้จากการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินตามลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตามระยะเวลาในการดำเนินงานของธุรกิจ ในตารางที่ 4.6.7 พบว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่างกัน ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($F = 3.201$) โดยวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15 ปี ขึ้นไปใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินมากกว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานไม่เกิน 10 ปี และเมื่อนำมาพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่างกัน ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงินแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($F = 3.486$) โดยวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15 ปี ขึ้นไปใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงินมากกว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานไม่เกิน 5 ปี

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่างกัน ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($F=2.794$) โดยวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15 ปี ขึ้นไป ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรมากกว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานไม่เกิน 10 ปี

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่างกัน ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($F = 2.279$)

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่างกัน ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการชำระหนี้แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ

เท่ากับ 0.05 ($F = 3.428$) โดยวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15 ปีขึ้นไป ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการชำระหนี้มากกว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานไม่เกิน 5 ปี

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่างกันใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน แตกต่างกันในระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($F = 3.017$) โดยวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15 ปีขึ้นไป ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานมากกว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานน้อยไม่เกิน 10 ปี

ตารางที่ 4.6.7 การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามระยะเวลาในการดำเนินงานของธุรกิจ

การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของ SMEs	ระยะเวลาในการดำเนินงานของ SMEs										รวม	F	Sig.	LSD	
	น้อยกว่า 3 ปี		3-5 ปี		6-10 ปี		11-15 ปี		มากกว่า 15 ปีขึ้นไป						
	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)	(9)	(10)					
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.			
การวัดสภาพคล่องทางการเงิน	3.77	1.414	4.00	1.693	4.22	1.448	4.46	1.836	4.74	1.507	4.18	1.584	3.486	0.008*	(5) > (1), (2)
การวัดความสามารถในการทำกำไร	3.86	1.508	4.05	1.616	4.18	1.498	4.45	1.681	4.73	1.334	4.19	1.550	2.794	0.026*	(5) > (1), (2), (3)
การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน	3.69	1.512	3.93	1.692	4.05	1.507	4.29	1.704	4.50	1.500	4.04	1.590	2.279	0.060	-
การวัดความสามารถในการชำระหนี้	3.41	1.688	3.31	1.724	3.77	1.514	3.93	1.649	4.25	1.779	3.67	1.666	3.428	0.009*	(5) > (1), (2)
การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน	3.97	1.275	3.93	1.523	4.18	1.383	4.36	1.611	4.73	1.296	4.17	1.436	3.017	0.018*	(5) > (1), (2), (3)
รวม	3.75	1.349	3.84	1.502	4.08	1.343	4.23	1.580	4.59	1.379	4.04	1.435	3.201	0.013*	(5) > (1), (2), (3)

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินตามลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามการดำเนินงานกับธุรกิจต่างประเทศ

จากผลการทดสอบสมมุติฐานที่ได้จากการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินตามลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจำแนกตามการดำเนินงานกับธุรกิจต่างประเทศ ในตารางที่ 4.6.8 พบว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการดำเนินงานกับธุรกิจต่างประเทศต่างกัน ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($F = 8.120$) โดยวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีทั้งการส่งออกและการนำเข้า ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินมากกว่า วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ไม่มีทั้งการส่งออกและนำเข้า และเมื่อนำมาพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการดำเนินงานกับธุรกิจต่างประเทศต่างกันใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงิน แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($F = 10.007$) โดยพบว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีทั้งการส่งออกและนำเข้า ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงิน มากกว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม(SMEs)ที่ไม่มีทั้งการส่งออกและนำเข้า

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการดำเนินงานกับธุรกิจต่างประเทศต่างกันใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไร แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($F=6.647$) โดยพบว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีทั้งการส่งออกและการนำเข้าใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไร มากกว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม(SMEs)ที่ไม่มีทั้งการส่งออกและนำเข้า

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการดำเนินงานกับธุรกิจต่างประเทศต่างกันใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($F=10.370$) โดยพบว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการส่งออกและการนำเข้าใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน มากกว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ไม่มีทั้งการส่งออกและนำเข้า

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการดำเนินงานกับธุรกิจต่างประเทศต่างกัน ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการชำระหนี้ แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($F=7.947$) โดยพบว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีทั้งการส่งออกและการนำเข้า ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการชำระหนี้มากกว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการนำเข้าเพียงอย่างเดียว และ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ไม่มีทั้งการส่งออกและนำเข้า

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการดำเนินงานกับธุรกิจต่างประเทศต่างกัน ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($F=4.547$) โดยพบว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการส่งออกเพียงอย่างเดียว และมีทั้งการส่งออกและการนำเข้าใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานมากกว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ไม่มีทั้งการส่งออกและนำเข้า

ตารางที่ 4.6.8 การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามการดำเนินงานกับธุรกิจต่างประเทศ

การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของ SMEs	การดำเนินงานกับธุรกิจต่างประเทศของ SMEs								รวม		F	Sig.	LSD
	มีการส่งออกเพียงอย่างเดียว (1)		มีการนำเข้าเพียงอย่างเดียว (2)		มีการส่งออกและนำเข้า (3)		ไม่มีการส่งออกและนำเข้า (4)						
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.			
การวัดสภาพคล่องทางการเงิน	4.60	1.334	4.79	1.387	5.00	1.166	3.91	1.622	4.18	1.584	10.007	0.000*	(3) > (4)
การวัดความสามารถในการทำกำไร	4.71	1.076	4.68	1.352	4.77	1.126	3.97	1.630	4.19	1.550	6.647	0.001*	(3) > (4)
การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน	4.67	1.133	4.65	1.485	4.79	1.231	3.77	1.623	4.04	1.590	10.370	0.000*	(3) > (4)
การวัดความสามารถในการชำระหนี้	4.24	1.264	3.75	1.664	4.56	1.375	3.45	1.691	3.67	1.666	7.947	0.000*	(3) > (2), (4)
การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน	4.70	1.116	4.28	1.409	4.65	1.176	4.01	1.482	4.17	1.436	4.547	0.004*	(1), (3) > (4)
รวม	4.58	0.954	4.43	1.275	4.70	1.112	3.82	1.490	4.044	1.435	8.120	0.000*	(3) > (4)

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินตามลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามการจัดทำแผนธุรกิจ

จากผลการทดสอบสมมุติฐานที่ได้จากการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินตามลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจำแนกตามการจัดทำแผนธุรกิจ ในตารางที่ 4.6.9 พบว่า วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำแผนธุรกิจต่างกันใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($t = 10.467$) โดยวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำแผนธุรกิจใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินมากกว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ไม่มีการจัดทำแผนธุรกิจ และเมื่อนำมาพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำแผนธุรกิจต่างกันใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงินแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($t = 11.023$) โดยวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่มีการจัดทำแผนธุรกิจใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงิน มากกว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ไม่มีการจัดทำแผนธุรกิจ

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำแผนธุรกิจต่างกันใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($t=9.310$) โดยวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำแผนธุรกิจใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรมากกว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ไม่มีการจัดทำแผนธุรกิจ

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำแผนธุรกิจต่างกันใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($t=10.150$) โดยวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำแผนธุรกิจใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานมากกว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ไม่มีการจัดทำแผนธุรกิจ

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำแผนธุรกิจต่างกันใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการชำระหนี้ แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05

($t=8.736$) โดยวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำแผนธุรกิจใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการชำระหนี้ มากกว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ไม่มีการจัดทำแผนธุรกิจ

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำแผนธุรกิจต่างกันใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($t=8.225$) โดยวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำแผนธุรกิจใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน มากกว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ไม่มีการจัดทำแผนธุรกิจ

ตารางที่ 4.6.9 การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามการจัดทำแผนธุรกิจ

การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของ SMEs	การจัดทำแผนธุรกิจ SMEs				รวม		t	Sig.
	มีการทำแผนธุรกิจ		ไม่มีการทำแผนธุรกิจ					
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
การวัดสภาพคล่องทางการเงิน	4.84	1.239	3.28	1.565	4.18	1.584	11.023	0.000*
การวัดความสามารถในการทำกำไร	4.75	1.217	3.42	1.629	4.19	1.550	9.310	0.000*
การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน	4.66	1.261	3.20	1.607	4.04	1.590	10.150	0.000*
การวัดความสามารถในการชำระหนี้	4.24	1.495	2.89	1.572	3.67	1.666	8.736	0.001*
การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน	4.64	1.187	3.53	1.501	4.17	1.436	8.225	0.000*
รวม	4.62	1.121	3.26	1.447	4.04	1.435	10.467	0.000*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินตามลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามการจัดทำแผนการตลาด

จากผลการทดสอบสมมติฐานที่ได้จากการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินตามลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจำแนกตามการจัดทำแผนการตลาด ในตารางที่ 4.6.10 พบว่า วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำแผนการตลาดต่างกัน ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($t = 9.603$) โดยวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำแผนการตลาดใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินมากกว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ไม่มีการจัดทำแผนการตลาด และเมื่อนำมาพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำแผนการตลาดต่างกัน ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงิน แตกต่างกันในที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($t = 10.372$) โดยวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำแผนการตลาดใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงิน มากกว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ไม่มีการจัดทำแผนการตลาด

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำแผนการตลาดต่างกัน ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($t=8.626$) โดยวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำแผนการตลาดใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรมากกว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ไม่มีการจัดทำแผนการตลาด

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำแผนการตลาดต่างกัน ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน แตกต่างกันในที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($t=9.588$) โดยวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำแผนการตลาดใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน มากกว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ไม่มีการจัดทำแผนการตลาด

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำแผนการตลาดต่างกัน ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการชำระหนี้แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ

เท่ากับ 0.05 ($t=7.967$) โดยวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำแผนการตลาดใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการชำระหนี้ มากกว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ไม่มีการจัดทำแผนการตลาด

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำแผนการตลาดต่างกันใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($t=7.132$) โดยวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำแผนการตลาดใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานมากกว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ไม่มีการจัดทำแผนการตลาด

ตารางที่ 4.6.10 การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามการจัดทำแผนการตลาด

การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของ SMEs	การจัดทำแผนการตลาดของ SMEs				รวม		t	Sig.
	มีการทำแผนการตลาด		ไม่มีการทำแผนการตลาด					
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
การวัดสภาพคล่องทางการเงิน	4.74	1.289	3.23	1.583	4.18	1.584	10.372	0.000*
การวัดความสามารถในการทำกำไร	4.66	1.255	3.39	1.670	4.19	1.550	8.626	0.000*
การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน	4.57	1.307	3.14	1.625	4.04	1.590	9.588	0.000*
การวัดความสามารถในการชำระหนี้	4.15	1.507	2.87	1.618	3.67	1.666	7.697	0.000*
การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน	4.54	1.236	3.54	1.532	4.17	1.436	7.132	0.000*
รวม	4.53	1.165	3.23	1.482	4.04	1.435	9.603	0.000*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินตามลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามการจัดทำบัญชีธุรกิจ

จากผลการทดสอบสมมุติฐานที่ได้จากการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินตามลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจำแนกตามการจัดทำบัญชีธุรกิจ ในตารางที่ 4.6.11 พบว่า วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจัดทำบัญชีธุรกิจต่างกัน ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($t=-0.199$) และเมื่อนำมาพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จัดทำบัญชีธุรกิจต่างกัน ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงิน ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($t=-0.836$)

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จัดทำบัญชีธุรกิจต่างกัน ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไร ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($t=-0.022$)

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จัดทำบัญชีธุรกิจต่างกัน ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($t=0.239$)

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จัดทำบัญชีธุรกิจต่างกัน ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการชำระหนี้ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($t=-0.980$)

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จัดทำบัญชีธุรกิจต่างกัน ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหาร ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($t=-0.158$)

ตารางที่ 4.6.11 การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของ
การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
(SMEs) จำแนกตามการจัดทำบัญชี

การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน ของ SMEs	การจัดทำบัญชีของ SMEs				รวม		t	Sig.
	จ้าง สำนักงาน บัญชีจัดทำ		จัดทำเอง					
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
การวัดสภาพคล่องทางการเงิน	4.14	1.567	4.30	1.648	4.18	1.584	-0.836	0.404
การวัดความสามารถในการทำกำไร	4.19	1.526	4.19	1.642	4.19	1.550	-0.022	0.982
การวัดประสิทธิผลในการดำเนินงาน	4.05	1.581	4.00	1.629	4.04	1.590	0.239	0.811
การวัดความสามารถในการชำระหนี้	3.63	1.652	3.82	1.716	3.67	1.666	-0.980	0.328
การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหาร	4.16	1.406	4.19	1.545	4.17	1.436	-0.156	0.874
รวม	4.03	1.415	4.07	1.515	4.04	1.435	-0.199	0.842

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

**สรุปภาพรวมการวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้
ประโยชน์จากรายงานทางการเงินตามลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)**

จากผลการทดสอบสมมติฐานที่ได้จากการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินตามลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งได้แก่ ประเภทของธุรกิจ รูปแบบของธุรกิจ ระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจ การดำเนินงานกับธุรกิจกับต่างประเทศ การวางแผนธุรกิจ การวางแผนการตลาด และการทำบัญชีธุรกิจ ในตารางที่ 4.6.5 -4.6.11 สามารถนำมาสรุปเป็นภาพรวมซึ่งแสดงให้เห็นได้ในตารางที่ 4.6.12 โดยพบว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีลักษณะเชิงโครงสร้างในด้านการดำเนินงานกับธุรกิจต่างประเทศ การจัดทำแผนธุรกิจ และการจัดทำแผนการตลาดต่างกัน จะใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในต่างกันในภาพรวมและรายด้าน สำหรับ ลักษณะเชิงโครงสร้างในด้านการดำเนินงานของธุรกิจต่างกัน การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินจะต่างกัน ในภาพรวม และรายด้าน ยกเว้นการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในด้านการวัดประสิทธิผลในการดำเนินงาน

ตารางที่ 4.6.12 แสดงภาพรวมผลการทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของ SMEs	ลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)						
	ประเภทของธุรกิจ	รูปแบบของธุรกิจ	ระยะเวลาในการดำเนินงาน	การดำเนินงานกับธุรกิจต่างประเทศ	การจัดทำแผนธุรกิจ	การจัดทำแผนการตลาด	การจัดทำบัญชีธุรกิจ
การวัดสภาพคล่องทางการเงิน	-	-	✓	✓	✓	✓	-
การวัดความสามารถในการทำกำไร	-	-	✓	✓	✓	✓	-
การวัดประสิทธิผลในการดำเนินงาน	-	-	-	✓	✓	✓	-
การวัดความสามารถในการชำระหนี้	-	-	✓	✓	✓	✓	-
การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหาร	-	-	✓	✓	✓	✓	-
รวม	-	-	✓	✓	✓	✓	-

✓ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยเรื่อง “ผลกระทบของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและประสิทธิผลของธุรกิจSMEs ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล” ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเกี่ยวกับ 1) โครงสร้างและความสำคัญของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม 2) การเข้าถึงแหล่งเงินทุนและประสิทธิผลของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม 3) การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และ 4) ผลกระทบของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน และประสิทธิผลของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จากการสำรวจความคิดเห็นของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล จำนวน 398 ราย ประกอบด้วยผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิต การค้า และการบริการ โดยมีความคาดหวังว่า ผลลัพธ์ที่ได้จากการวิจัยจะสามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลในการพัฒนาและส่งเสริมการจัดทำรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ให้เป็นประโยชน์ต่อไปในอนาคต ซึ่งจะส่งผลให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน มีประสิทธิผลในการดำเนินงาน และสามารถเติบโตได้อย่างยั่งยืน โดยสามารถสรุปและอภิปรายประเด็นที่สำคัญได้ดังนี้

5.1) โครงสร้างและความสำคัญของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ผลการวิจัยพบว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลจำนวน 398 ราย ซึ่งครอบคลุมกิจการประเภทการผลิต การค้า และการบริการ โดยส่วนใหญ่อยู่ในภาคการบริการเนื่องจากกรุงเทพมหานครและปริมณฑลเป็นศูนย์กลางของการบริหารประเทศ ศูนย์กลางของธุรกิจการค้า และที่สำคัญคือเป็นแหล่งนักท่องเที่ยวทั้งไทยและต่างประเทศ (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2552) วิสาหกิจเหล่านี้ส่วนใหญ่จดทะเบียนเป็นบริษัทจำกัด มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 6-10 ปี ซึ่งถือว่ามีผู้ประกอบการรายเดิมที่ยังคงอยู่ ถึงแม้ว่าส่วนใหญ่จะไม่มีกำลังออกและนำเข้า แต่

วิสาหกิจเหล่านี้ก็มีบทบาทที่สำคัญในการก่อให้เกิดการจ้างงานการสร้างมูลค่าเพิ่มให้ผลิตภัณฑ์มวลรวมในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ซึ่งส่งผลต่อภาพรวมของประเทศ รวมไปถึงการสร้างรายได้ให้กับภาครัฐในการจัดเก็บภาษีอย่างมีระบบ จากการศึกษายังพบว่าวิสาหกิจเหล่านี้มีการทำแผนธุรกิจ และแผนการตลาด ซึ่งมีความสำคัญมากสำหรับการเริ่มต้นและการดำเนินธุรกิจ เนื่องจากแผนธุรกิจและแผนการตลาดเป็นบทสรุปแห่งกระบวนการคิด และการตัดสินใจที่จะถ่ายทอดความคิดของผู้ทำธุรกิจออกมา ช่วยกำหนดทิศทางเพื่อให้ธุรกิจดำเนินงานได้ในสภาพเศรษฐกิจที่มีการแข่งขันกันอย่างรุนแรงในปัจจุบัน (วิภาวรรณ กลิ่นหอม,2553) ประเด็นที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งคือวิสาหกิจเหล่านี้จ้างสำนักงานบัญชีจัดทำบัญชีธุรกิจเป็นส่วนใหญ่ สอดคล้องกับงานวิจัยของ(เพ็ญธิดา พงษ์ธานี,2552) ซึ่งกล่าวไว้ว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเป็นกลุ่มลูกค้าที่มีจำนวนมากที่สุดของสำนักงานบัญชีซึ่งมีถึงประมาณร้อยละ 85 ของรายที่ขึ้นแบบแสดงรายการเสียภาษีเงินได้นิติบุคคล (อ้างถึงรายงานกรมสรรพากร,2551) ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าวิสาหกิจเหล่านี้ส่วนใหญ่ไม่มีนักบัญชีที่มีความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการบัญชี และไม่สามารถอธิบายความสำคัญและประโยชน์ของตัวเลขในรายงานทางการเงินให้ผู้บริหารหรือเจ้าของธุรกิจสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างเต็มที่

สำหรับในด้านแหล่งเงินทุนเริ่มดำเนินการครั้งแรกของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล พบว่าส่วนใหญ่มาจากเงินทุนตนเองและครอบครัว โดยปัจจุบันยังไม่ต้องการกู้เงินเนื่องจากมีเงินทุนเพียงพอ โดยในขณะเดียวกันมีผู้ประกอบการส่วนหนึ่งที่มีสัดส่วนใกล้เคียงกันมีความต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงินเพื่อนำมาใช้เป็นเงินทุนหมุนเวียนในธุรกิจ สอดคล้องกับงานวิจัยของ(สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม,2551) ซึ่งกล่าวไว้ว่าผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมส่วนใหญ่ใช้เงินทุนของตนเองและครอบครัวเป็นแหล่งเงินทุนสำคัญสำหรับเริ่มต้นดำเนินกิจการ โดยผู้ประกอบการส่วนใหญ่ไม่เคยกู้เงินจากสถาบันการเงินในระบบ โดยให้เหตุผลว่าไม่มีความจำเป็นต้องกู้เงินเนื่องจากมีเงินทุนเพียงพออยู่แล้ว แต่ต้องการเงินทุนระยะสั้นเช่นเงินเบิกเกินบัญชีธนาคาร(Overdraft :O/D) มาใช้เป็นเงินทุนหมุนเวียนในธุรกิจ

5.2) การเข้าถึงแหล่งเงินทุนและประสิทธิผลของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

จากผลการศึกษาการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล พบว่า วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภาคการผลิต การค้า และการบริการ มีความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอก โดยสามารถกู้เงินจากสถาบันการเงินได้ในระดับปานกลางเท่านั้น สะท้อนให้เห็นว่ายังมีวิสาหกิจอีก

จำนวนมากที่ยังไม่สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอก โดยเหตุผลส่วนใหญ่พบว่าเกิดจากปัญหาการใช้หลักทรัพย์ในการค้ำประกัน และ ค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ ซึ่งเป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่าการขอสินเชื่อจากธนาคารพาณิชย์หรือสถาบันการเงินต่าง ๆ จำเป็นต้องมีหลักทรัพย์ในการค้ำประกันเงินกู้สำหรับสินเชื่อที่มีจำนวนสูงและมีระยะเวลาในการผ่อนชำระยาวนาน แต่หากธุรกิจต้องการกู้เงินจำนวนน้อยเนื่องจากไม่มีหลักทรัพย์ค้ำประกันก็อาจไม่คุ้มกับค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ ซึ่งเป็นค่าใช้จ่ายที่ธนาคารเรียกเก็บกับลูกค้าเป็นค่าธรรมเนียมในการจัดการเงินกู้ สอดคล้องกับผลการศึกษาของ (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2552) ซึ่งกล่าวไว้ว่าสถาบันการเงินโดยทั่วไปยังไม่ให้ความสำคัญกับการปล่อยกู้ให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมากนัก เนื่องจากมองว่าวิสาหกิจเหล่านี้ขาดหลักทรัพย์ในการค้ำประกันเงินกู้ ทำให้เกิดความเสี่ยงในการปล่อยสินเชื่อ และนำไปสู่ปัญหาหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPL) ประกอบกับต้นทุนการดำเนินงานปล่อยสินเชื่อต่อรายสูง รวมทั้งกฎระเบียบจากภาครัฐในการตั้งสำรองการปล่อยกู้และการจัดทำประวัติการกู้ (Credit Bureau) ที่ค่อนข้างเข้มงวด เช่นเดียวกับงานวิจัยของ (Uzzi, B., 1999) ซึ่งทำการศึกษาเกี่ยวกับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ไม่อยู่ในภาคการเกษตรพบว่าวิสาหกิจขนาดใหญ่ จะมีต้นทุนในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนต่ำกว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

สำหรับในด้านประสิทธิผลของวิสาหกิจขนาดกลางและย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล พบว่าผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภาคการผลิต การค้า และการบริการมีความพึงพอใจต่อประสิทธิผลในการดำเนินงานของธุรกิจค่อนข้างมาก โดยเฉพาะความมั่นคงในการดำเนินงานของธุรกิจแต่ในขณะเดียวกันก็พบว่าวิสาหกิจเหล่านี้มีความพึงพอใจต่อรูปแบบการดำเนินงาน และ ผลตอบแทนในสินทรัพย์ต่ำที่สุด สะท้อนให้เห็นว่าถึงแม้ว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจะมีความมั่นคงในการดำเนินงานเนื่องจากใช้เงินทุนของตนเองและครอบครัวเป็นหลัก โดยไม่ได้กู้เงินจากสถาบันการเงินทำให้ธุรกิจไม่มีภาระเกี่ยวกับหนี้สินระยะยาวและไม่มีความเสี่ยงในเรื่องของสภาพคล่อง แต่อย่างไรก็ตามวิสาหกิจเหล่านี้ก็ยังคงมีความกังวลเกี่ยวกับรูปแบบการดำเนินงานของตนเอง และผลตอบแทนในสินทรัพย์ อาจเนื่องมาจากข้อจำกัดของเงินทุนที่มีอยู่ ซึ่งไม่เพียงพอต่อการปรับเปลี่ยนรูปแบบการดำเนินงานให้ทันสมัย สามารถดำเนินงานได้อย่างรวดเร็วและสะดวกสบาย รวมไปถึงการพัฒนาบุคลากร และการจัดหาทรัพยากรที่จำเป็นต่อการดำเนินงานอย่างเพียงพอ ซึ่งต้องใช้เงินทุนจำนวนมาก สอดคล้องกับการศึกษาสภาพปัญหาของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของ (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2552) ซึ่งพบว่านอกจากปัญหาด้านการเงินแล้ววิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมส่วนใหญ่ก็ยังประสบปัญหาในด้านการบริหารจัดการ ด้าน

เทคโนโลยี ด้านการตลาด ด้านผลิตภัณฑ์ ด้านบุคลากร ด้านต้นทุนการผลิต และด้านการเข้าถึงการบริการของรัฐ โดยพบว่าผู้ประกอบการส่วนใหญ่ยังขาดความรู้ในการประกอบธุรกิจ การใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ การจัดการ การตลาด การพัฒนาผลิตภัณฑ์และรูปแบบผลิตภัณฑ์ ประกอบกับมีเงินทุนต่ำทำให้ไม่สามารถจัดหาเทคโนโลยีที่มีประสิทธิภาพส่งผลให้ขาดความสามารถในการแข่งขันด้านการตลาดโดยไม่สามารถเข้าถึงกลุ่มผู้บริโภคที่ปัจจุบันมีความต้องการซับซ้อนและหลากหลายยิ่งขึ้น สามารถผลิตสินค้าและบริการเพื่อตอบสนองผู้บริโภคในท้องถิ่นและภายในประเทศเท่านั้น เนื่องจากไม่มีเงินทุนในการจ้างแรงงานฝีมือดีมาพัฒนาผลิตภัณฑ์และสร้างนวัตกรรมใหม่ให้กับธุรกิจได้

5.3) การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

จากผลการศึกษาการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จัดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล เกี่ยวกับ 1) การใช้ประโยชน์ในการวิเคราะห์อัตราส่วนทางการเงินเพื่อประเมินสถานะของธุรกิจและคู่แข่งทางการค้า ซึ่งครอบคลุมการวัดสภาพคล่องทางการเงิน การวัดความสามารถในการทำกำไร การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน และการวัดความสามารถในการชำระหนี้ และ 2) การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหาร พบว่า

(1) วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภาคการผลิต การค้า และการบริการ มีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงินในระดับปานกลาง สะท้อนให้เห็นว่าวิสาหกิจดังกล่าวยังไม่ค่อยให้ความสำคัญกับการประเมินสภาพคล่องทางการเงินของธุรกิจเท่าที่ควร โดยวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภาคการค้าให้ความสำคัญกับการประเมินสภาพคล่องทางการเงินของธุรกิจน้อยกว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภาคการผลิต และการบริการ

(2) วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภาคการผลิต การค้า และการบริการ มีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรในระดับปานกลาง สะท้อนให้เห็นว่าวิสาหกิจดังกล่าวยังไม่ค่อยให้ความสำคัญกับการประเมินความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจ โดยวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภาคการบริการให้ความสำคัญกับการประเมินความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจน้อยกว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภาคส่วนอื่น

(3) วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภาคการผลิต การค้า และการบริการ มีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานในระดับปานกลาง

สะท้อนให้เห็นว่าวิสาหกิจดังกล่าวยังไม่ค่อยให้ความสำคัญกับการประเมินประสิทธิภาพในการดำเนินงานของธุรกิจ โดยวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภาคการบริการให้ความสำคัญกับการประเมินประสิทธิภาพในการดำเนินงานของธุรกิจน้อยกว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภาคส่วนอื่น

(4) วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภาคการผลิต การค้า และการบริการ มีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการชำระหนี้ในระดับปานกลาง สะท้อนให้เห็นว่าวิสาหกิจดังกล่าวยังไม่ค่อยให้ความสำคัญกับการประเมินความสามารถในการชำระหนี้ของธุรกิจ โดยวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภาคการค้าให้ความสำคัญกับการประเมินความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจน้อยกว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภาคส่วนอื่น

(5) วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภาคการผลิต การค้า และการบริการ มีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานในระดับปานกลาง สะท้อนให้เห็นว่าวิสาหกิจดังกล่าวยังไม่ค่อยให้ความสำคัญกับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของธุรกิจ โดยวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภาคการค้าให้ความสำคัญกับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของธุรกิจน้อยกว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภาคส่วนอื่น

สรุปได้ว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในทุกภาคส่วนยังไม่ค่อยให้ความสำคัญกับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน สอดคล้องกับงานวิจัยของ (McMahon, R., 2005) ซึ่งกล่าวไว้ว่าผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมส่วนใหญ่ขาดการใช้ระบบมาตรฐานการรายงานทางการเงินในอดีต และการพยากรณ์เหตุการณ์ในอนาคต เพื่อนำมาใช้ในการบริหารจัดการทางการเงินของธุรกิจ โดยเหตุผลที่ผู้ประกอบการหลีกเลี่ยงการจัดทำรายงานทางการเงิน ได้แก่ 1) ผู้ประกอบการไม่สนใจที่จะนำข้อมูลทางการเงินไปตัดสินใจทางธุรกิจ แต่ใช้ประสบการณ์ในอดีตและความต้องการของตนเองเป็นตัวตัดสินใจ 2) ผู้ประกอบการพอใจกับรูปแบบการดำเนินงานที่เป็นอยู่ โดยไม่มีความคิดที่ปรับเปลี่ยนหรือขยายกิจการ จึงไม่สนใจการจัดทำรายงานทางการเงิน 3) ผู้ประกอบการไม่ต้องการมีต้นทุนส่วนเพิ่มในการจัดทำรายงานทางการเงิน ซึ่งเป็นภาระของกิจการโดยไม่แน่ใจว่าจะได้รับประโยชน์เพียงพอต่อการนำมาใช้หรือไม่ 4) ผู้ประกอบการไม่มีความเชื่อถือในข้อมูลทางการเงินที่จัดทำขึ้นตามมาตรฐานการบัญชีเนื่องจากมีสามารถเลือกปฏิบัติได้หลายวิธี ซึ่งอาจนำไปสู่การตัดสินใจที่ผิดพลาดรวมไปถึงความไม่สอดคล้องกันระหว่างข้อกำหนดตามกฎหมาย

และวิธีปฏิบัติทางบัญชี 5) ผู้ประกอบการมีความกังวลเกี่ยวกับการต้องเปิดเผยข้อมูลบางอย่างที่เป็นความลับของธุรกิจและไม่ต้องการเปิดเผยให้บุคคลอื่นทราบ โดยเฉพาะหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการกำกับดูแลธุรกิจโดยตรง และคู่แข่งชั้นของธุรกิจ

5.4) ผลกระทบของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและประสิทธิผลของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

จากผลการศึกษาผลกระทบของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและประสิทธิผลของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล พบว่า

(1) ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลในทุกภาคส่วน ขึ้นอยู่กับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินร้อยละ 43.60 โดยเฉพาะการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในด้านการวัดสภาพคล่องทางการเงิน การวัดความสามารถในการทำกำไร การวัดความสามารถในการชำระหนี้ และการใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

(2) ประสิทธิภาพในการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ขึ้นอยู่กับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินร้อยละ 41.70% โดยเฉพาะการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

(3) การให้ความสำคัญต่อการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมขึ้นอยู่กับ ระยะเวลาในการดำเนินงานของธุรกิจ การดำเนินงานกับธุรกิจต่างประเทศ (นำเข้า/ส่งออก) การจัดทำแผนธุรกิจ และการจัดทำแผนการตลาดของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมส่วนใหญ่ที่ให้ความสำคัญต่อการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน ได้แก่ ผู้ประกอบการรายเดิมที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15 ปีขึ้นไป มีการดำเนินธุรกิจกับต่างประเทศโดยมีทั้งการส่งออก และการนำเข้า เป็นวิสาหกิจที่มีการจัดทำแผนธุรกิจ และแผนการตลาด

สรุปได้ว่าการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินส่งผลกระทบต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและประสิทธิผลของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินขึ้นอยู่กับ

กับระยะเวลาในการดำเนินงานของธุรกิจ การดำเนินงานกับธุรกิจต่างประเทศ การจัดทำแผนธุรกิจ และการจัดทำแผนการตลาด สะท้อนให้เห็นว่าการจัดทำรายงานทางการเงินที่ถูกต้อง ครบถ้วนจะช่วยให้ธุรกิจสามารถทราบสถานะทางการเงินของตนเอง เพื่อนำไปวางแผนและตัดสินใจทางธุรกิจ และที่สำคัญคือสามารถนำไปใช้เป็นหลักฐานในการขอสินเชื่อกับธนาคารพาณิชย์หรือสถาบันการเงิน ทำให้ธุรกิจมีเงินทุนหมุนเวียนในการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง สามารถปฏิบัติงานให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยเฉพาะวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ดำเนินงานกับธุรกิจต่างประเทศ จำเป็นต้องอาศัยเงินทุนหมุนเวียนในการจัดซื้อวัตถุดิบ พัฒนาผลิตภัณฑ์ พัฒนาบุคลากร และสร้างนวัตกรรมใหม่ ๆ ให้กับสินค้าและบริการของตนเอง ให้สามารถแข่งขันกับสินค้าและบริการของประเทศอื่นได้ในยุคสมัยปัจจุบันที่มีการเปิดเสรีทางการค้า สอดคล้องกับงานวิจัยของ(Sarapaivanich N., and Kotey,B., 2006) ซึ่งกล่าวไว้ว่ารายงานทางการเงินเป็นประโยชน์ต่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยข้อมูลจากรายงานทางการเงินที่มีคุณภาพจะส่งผลให้เกิดประสิทธิผลในการดำเนินงาน และทำให้เจ้าของธุรกิจมองเห็นช่องทางในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน

5.5) ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัยที่พบ และการนำผลการวิจัยไปใช้

จากการศึกษาครั้งนี้อาจสรุปเป็นประเด็นที่สำคัญเพื่อวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาและส่งเสริมการจัดทำรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ให้เป็นประโยชน์ต่อการเข้าถึงแหล่งเงินทุน และประสิทธิผลในการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อให้ธุรกิจสามารถเติบโตได้อย่างยั่งยืน ดังนี้

5.5.1 จุดแข็งของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลส่วนใหญ่อยู่ในภาคบริการ และไม่มีการดำเนินงานกับธุรกิจต่างประเทศ ทำให้การลงทุนไม่สูงนัก สามารถที่จะปรับตัวและยืดหยุ่นต่อการเปลี่ยนแปลงของเมือง เศรษฐกิจและสังคมได้รวดเร็ว และการธุรกิจส่วนใหญ่อยู่ในภาคบริการ ทำให้พื้นที่เศรษฐกิจในส่วนนี้มีความโดดเด่นเกี่ยวกับภูมิปัญญาในด้าน งานฝีมือ การออกแบบ ศิลปะและวัฒนธรรม ซึ่งต้องอาศัยทักษะและความเชี่ยวชาญของบุคลากรที่สืบทอดกันมาตามยุคสมัย ประกอบกับระยะเวลาในการ

ดำเนินของวิสาหกิจในพื้นที่นี้ส่วนใหญ่เป็นประกอบการรายเดิมที่ดำเนินงานมาแล้ว 6-10 ปี และยังคงดำเนินงานอยู่ เนื่องจากธุรกิจเหล่านี้มีการจัดทำแผนธุรกิจและแผนการตลาด ซึ่งทำให้ธุรกิจสามารถดำเนินงานได้อย่างต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน จุดแข็งของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่กล่าวมาข้างต้น ถือว่าเป็นรากฐานที่สำคัญเชิงโครงสร้างในการพัฒนาธุรกิจต่อไปได้อย่างยั่งยืน

ดังนั้นหากหน่วยงานของรัฐบาล หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเล็งเห็นถึงความสำคัญในส่วนนี้อาจช่วยกันส่งเสริมศักยภาพของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลให้มีความโดดเด่นในเรื่องของการบริการเพื่อนำเข้าสู่เวทีการค้าระดับโลก โดยเฉพาะตลาดอาเซียนใหม่อันประกอบด้วยประเทศลาว กัมพูชา พม่า และเวียดนาม ซึ่งเป็นประเทศเพื่อนบ้านของเราและมีความโดดเด่นทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ประกอบกับมีโครงสร้างพื้นฐานที่เอื้ออำนวยต่อการค้าและการลงทุน

5.5.2 จุดอ่อนของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลส่วนใหญ่ไม่มีความรู้เกี่ยวกับการจัดทำรายงานทางการเงินตามมาตรฐานการบัญชี และไม่มีนักบัญชีที่มีความรู้ความสามารถและทักษะทางบัญชี โดยที่จ้างสำนักงานบัญชีให้จัดทำบัญชีให้ ทำให้ไม่สามารถนำข้อมูลจากรายงานทางการเงินมาใช้ประโยชน์ให้เกิดศักยภาพในการดำเนินงานได้ อีกทั้งมีข้อจำกัดในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนเนื่องจากแหล่งเงินทุนมาจากเงินของเจ้าของและครอบครัว หากธุรกิจขาดสภาพคล่องก็จะทำให้การดำเนินงานติดขัด ถึงแม้ว่าธุรกิจเหล่านี้จะไม่ต้องการกู้เงินระยะยาวเนื่องจากมีเงินทุนเพียงพอต่อการดำเนินงานในสภาวะปกติ แต่ในความเป็นจริงก็ยังต้องการเงินกู้ระยะสั้นเช่นเงินเบิกเกินบัญชีธนาคารเพื่อนำมาใช้หมุนเวียนในธุรกิจยามที่ขาดสภาพคล่องเช่นเดียวกัน

ดังนั้นในการส่งเสริมให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล มีศักยภาพในการดำเนินงานควรเริ่มจากการให้ความรู้เกี่ยวกับการจัดทำรายงานทางการเงินและการนำไปใช้ประโยชน์ให้กับผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พร้อมกับกำหนดให้ธุรกิจเหล่านี้ต้องมีพนักงานบัญชีที่ความรู้ความสามารถและทักษะทางบัญชี ปฏิบัติงานเต็มเวลา ถึงแม้จะจ้างสำนักงานบัญชีจัดทำบัญชีให้ก็ตาม เนื่องจากสำนักงานบัญชีไม่สามารถให้คำปรึกษาธุรกิจได้ตลอดเวลา ซึ่งจะส่งผลให้วิสาหกิจเหล่านี้สามารถ

ช่วยเหลือตัวเองให้สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้โดยไม่ต้องรอให้ภาครัฐหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเข้าไปช่วยเหลือตลอดเวลา เป็นการสร้างรากฐานความรู้ความสามารถที่ยั่งยืนให้กับธุรกิจเหล่านี้

5.5.3 โอกาสของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนจากหน่วยงานภาครัฐ ไม่ว่าจะเป็นการประหยัดภาษี การให้ความรู้ในการประกอบธุรกิจทั้งในและนอกประเทศ รวมถึงการจัดทำบัญชีธุรกิจ หากผู้ประกอบการมองเห็นถึงประโยชน์และความสำคัญในการเข้ารับการส่งเสริมและสนับสนุนในเรื่องดังกล่าว ก็จะทำให้สามารถดำเนินงานได้อย่างคล่องตัวและสามารถลดต้นทุนในการดำเนินงานบางอย่างที่ไม่จำเป็นลงได้

5.5.4 อุปสรรคของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกในระดับปานกลาง ซึ่งอาจมีบางส่วนที่ไม่สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอก เนื่องจากขาดหลักทรัพย์ในการค้ำประกันสินเชื่อ ขาดการจัดระบบบัญชีที่ดี ทำให้สถาบันการเงินต่าง ๆ ขาดความเชื่อถือและไม่อนุมัติสินเชื่อให้กับวิสาหกิจเหล่านี้ ประกอบกับต้นทุนการดำเนินการอนุมัติสินเชื่อให้ลูกค้าต่อรายมีอัตราสูง ทำให้วิสาหกิจเหล่านี้ไม่ได้รับการอนุมัติสินเชื่อจากสถาบันการเงิน ส่งผลให้ไม่มีเงินทุนในการปรับปรุงและเพิ่มประสิทธิภาพของธุรกิจในระยะยาว

ดังนั้นหากหน่วยงานภาครัฐ และสถาบันการเงินมีวัตถุประสงค์ที่จะส่งเสริมและสนับสนุนการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตกรุงเทพมหานครอย่างจริงจัง ควรร่วมกันแก้ไขปัญหาและอุปสรรคในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนระยะยาวของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยอาจต้องยอมลดกฎเกณฑ์บางอย่างในการขออนุมัติสินเชื่อให้กับวิสาหกิจเหล่านี้ เพื่อช่วยให้วิสาหกิจเหล่านี้สามารถกู้เงินระยะยาวไปใช้ในการปรับปรุงกิจการและพัฒนาการดำเนินงานให้ทันสมัยสอดคล้องกับความต้องการของผู้บริโภคที่มีความซับซ้อนมากขึ้นในปัจจุบัน รวมไปถึงการขยายธุรกิจเพื่อเพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศ

5.6 ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยในอนาคต

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและประสิทธิผลของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล จากการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพียงปัจจัยเดียวเท่านั้น ซึ่งพบว่าความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ขึ้นอยู่กับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพียงร้อยละ 43.60 สะท้อนให้เห็นว่าความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของวิสาหกิจเหล่านี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยในด้านอื่นซึ่งไม่อยู่ในการศึกษาครั้งนี้อีกประมาณร้อยละ 56.40 โดยประสิทธิผลในการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตกรุงเทพมหานคร ขึ้นอยู่กับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินร้อยละ 41.70 สะท้อนให้เห็นว่าประสิทธิผลในการดำเนินงานของวิสาหกิจ ขึ้นอยู่กับปัจจัยในด้านอื่นซึ่งไม่อยู่ในการศึกษาครั้งนี้อีกประมาณร้อยละ 58.30 ดังนั้นผู้ที่สนใจเกี่ยวกับความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและประสิทธิผลของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม สามารถที่จะนำไปศึกษาต่อในปัจจัยด้านอื่นที่อาจส่งผลกระทบต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและประสิทธิผลของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่อไป เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครบถ้วนและตรงกับความเป็นจริงมากที่สุดในการพัฒนาและส่งเสริมให้ธุรกิจSMEs ในประเทศไทยเติบโตได้อย่างยั่งยืน

บรรณานุกรม

กรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์. 2553. การจัดทำบัญชีอย่างง่าย

“การใช้ประโยชน์จากงบการเงิน” .กรุงเทพมหานคร.

จินดาลักษณ์ วัฒนสินธุ์ . 2530. “การบริหารและการพัฒนาองค์กร. ใน เอกสารประกอบ การสอน
ชุดวิชาการบริหารและพัฒนาองค์กร (หน่วยที่ 2)”. นนทบุรี: โรงพิมพ์ มหาวิทยาลัยสุโขทัย
ธรรมาธิราช.

จิรพรรณ โอพารณาเศรษฐ์ และคณะ. 2551. “การเข้าถึงแหล่งเงินทุนและสาเหตุของการเกิด
NPLs ของ SMEs : กรณีศึกษาภาคเหนือ” , (วิจัย). กรุงเทพมหานคร.

ชนชัย อำนวยสวัสดิ์. 2552. "รายงานทางการเงินกับความแข็งแกร่งทางการเงินของ SMEs ไทย",
(บทความ). กรุงเทพมหานคร.

เพ็ญธิดา พงษ์ธานี. 2552. “ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพการบริการของสำนักงานบัญชีใน
ประเทศไทย”, (วิจัย). กรุงเทพมหานคร.

มันวาท สุวรรณเรือง. 2536. “ประสิทธิผลของการนำนโยบายป้องกันปรามทุจริตเลือกตั้ง ของ
โครงการ ท.ม.ก. ไปปฏิบัติ: กรณีวิจัยปฏิบัติการเขตเลือกตั้ง ก. จังหวัด นครราชสีมา”.
(วิทยานิพนธ์พัฒนบริหารศาสตรมหาบัณฑิต). สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

ยุทธศักดิ์ สุภสร. 2553. “ภาพรวมSMEs ไทย”, (บทความ). กรุงเทพมหานคร.

วิภาวรรณ กลิ่นหอม. 2553. “สู่ความสำเร็จในการเขียนแผนธุรกิจ SMEs”. (บทความ).
กรุงเทพมหานคร.

ศศิ คล่องพยาบาล. 2549. “แหล่งเงินทุนจาก SME” , (บทความ). www.businesssthai.co.th.

สภาวิชาชีพบัญชีในพระบรมราชูปถัมภ์. 2552. “มาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 1 (ปรับปรุง
2552)”. กรุงเทพมหานคร.

สรชัย พิศาลบุตร. 2544. “วิธีวิจัยเชิงปฏิบัติ”. กรุงเทพมหานคร : บริษัททุนพับลีซซิ่ง จำกัด
สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. 2552. “รายงานสถานการณ์SMEs”,
กรุงเทพมหานคร.

สุชาดา บวรภิติวงศ์. 2548 . “สถิติประยุกต์ทางพฤติกรรมศาสตร์”. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์
แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- อนุรักษ์ ทองสุโขวงษ์ และคณะ. 2553. “การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ” ,(วิจัย). กรุงเทพมหานคร.
- Arnold, H. J., & Feldman, D. c.** 1986. “Organizational behavior.” New York: McGraw-Hill.
- Bougheas, S ., P. Mizen, and C. Yalcin.** 2004. “Access to External Finance: Theory and Evidence on the Impact of Firm-Specific Characteristic.” Research Department Working Paper No.04/06.
- Etzioni , A .**1964. “Modern organizations, upper Saddle River.” NJ: Prentice-Hall.
- Jan R. Williams , et al .** 2010. “Financial Accounting”. 14th ed. Singapore: McGraw-Hill.
- Lee , Chang F. John C. Lee and Alice C. Lee.**2000. “Statistics for business and Financial Economics.” 2rd ed. Singapore: World Scientific.
- M. Isabel Bruxca Alijarde.** 1997. "The usefulness of financial reporting in spanish local governments" :Financial Accountable and Management Research (February) , USA
- McManon,R.**1995. “Business growth and performance and the financial reporting practices of Australian manufacturing SMEs” School of commerce research paper series: 98-7, The finders University of South Australia.
- Nunnally, Jum C. and Bernstein, Ira H.**1994. “Psychometric Theory.” New York, NY: McGraw-Hill.
- Saito , K.A. and D.P. Villanueva.**1981. “Transaction Costs of Credit to the Small-scale Sector in Philippines.” Economic Development and Cultural Change. Vol.29 No.3, pp.631-640.
- Sarapaivanich N., and Kotey ,B.** 2006 . "The effect of finance information quality on ability to access external funds and performance of SMEs in Thailand " : Journal of Enterprising Culture University of New England, Australia.
- Uzzi, B.** 1999. “Embeddedness in the Marketing of Financial Capital: How Social Relations and Networks Benefit Seeking Financing.” American Sociological Review. Vol.64, pp.481-505

ภาคผนวก ก.

Factor Analysis

KMO and Bartlett's Test

Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Sampling Adequacy:		.748
Bartlett's Test of Sphericity	Approx. Chi-Square	1114.963
	df	3
	Sig.	.000

Communalities

	Initial	Extraction
อัตราส่วนเงินทุนหมุนเวียน	1.000	.912
อัตราส่วนเงินทุนหมุนเวียนอย่างรวดเร็ว	1.000	.919
อัตราการหมุนเวียนของลูกหนี้	1.000	.846

Extraction Method: Principal Component Analysis.

Total Variance Explained

Component	Initial Eigenvalues			Extraction Sums of Squared Loadings		
	Total	% of Variance	Cumulative %	Total	% of Variance	Cumulative %
1	2.678	89.256	89.256	2.678	89.256	89.256
2	.225	7.497	96.753			
3	.097	3.247	100.000			

Extraction Method: Principal Component Analysis.

Component Matrix^a

	Component
	1
อัตราส่วนเงินทุนหมุนเวียน	.955
อัตราส่วนเงินทุนหมุนเวียนอย่างรวดเร็ว	.959
อัตราการหมุนเวียนของลูกหนี้	.920

Extraction Method: Principal Component Analysis.

a. 1 components extracted.

Rotated Component Matrix^a

a. Only one component was extracted. The solution cannot be rotated.

Factor Analysis

KMO and Bartlett's Test

Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Sampling Adequacy.		.828
Bartlett's Test of Sphericity	Approx. Chi-Square	1773.455
	df	10
	Sig.	.000

Communalities

	Initial	Extraction
อัตราค่าไรซ์นัตน	1.000	.809
อัตราค่าไรจากกาการดาเนินงาน	1.000	.663
อัตราค่าไรสุทธิ	1.000	.827
อัตราการผลิตอบแทนจากสินทรัพย์	1.000	.791
อัตราผลิตอบแทนจากส่วนของผู้ถือหุ้น	1.000	.778

Extraction Method: Principal Component Analysis.

Total Variance Explained

Component	Initial Eigenvalues			Extraction Sums of Squared Loadings		
	Total	% of Variance	Cumulative %	Total	% of Variance	Cumulative %
1	3.867	77.342	77.342	3.867	77.342	77.342
2	.494	9.870	87.212			
3	.364	7.280	94.493			
4	.193	3.863	98.355			
5	.082	1.645	100.000			

Extraction Method: Principal Component Analysis.

Component Matrix^a

	Component
	1
อัตราค่าไรซ์นัตน	.899
อัตราค่าไรจากกาการดาเนินงาน	.814
อัตราค่าไรสุทธิ	.909
อัตราการผลิตอบแทนจากสินทรัพย์	.889
อัตราผลิตอบแทนจากส่วนของผู้ถือหุ้น	.882

Extraction Method: Principal Component Analysis.

a. 1 components extracted.

Rotated Component Matrix^a

- a. Only one component was extracted. The solution cannot be rotated.

DRU

Factor Analysis

KMO and Bartlett's Test

Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Sampling Adequacy.		.741
Bartlett's Test of Sphericity	Approx. Chi-Square df Sig.	594.594 3 .000

Communalities

	Initial	Extraction
ระยะเวลาในการเรียกเก็บหนี้	1.000	.798
อัตราค่าธรรมเนียมของสินค้า	1.000	.787
อัตราค่าธรรมเนียมของสินทรัพย์รวม	1.000	.806

Extraction Method: Principal Component Analysis.

Total Variance Explained

Component	Initial Eigenvalues			Extraction Sums of Squared Loadings		
	Total	% of Variance	Cumulative %	Total	% of Variance	Cumulative %
1	2.391	79.699	79.699	2.391	79.699	79.699
2	.319	10.619	90.318			
3	.290	9.682	100.000			

Extraction Method: Principal Component Analysis.

Component Matrix^a

	Component
	1
ระยะเวลาในการเรียกเก็บหนี้	.893
อัตราค่าธรรมเนียมของสินค้า	.887
อัตราค่าธรรมเนียมของสินทรัพย์รวม	.898

Extraction Method: Principal Component Analysis.

a. 1 components extracted.

Rotated Component Matrix^a

a. Only one component was extracted. The solution cannot be rotated.

Factor Analysis

KMO and Bartlett's Test

Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Sampling Adequacy.		.500
Bartlett's Test of Sphericity	Approx. Chi-Square	235.627
	df	1
	Sig.	.000

Communalities

	Initial	Extraction
อัตราส่วนหนี้สินต่อสินทรัพย์รวม	1.000	.835
อัตราส่วนหนี้สินต่อทุน	1.000	.835

Extraction Method: Principal Component Analysis.

Total Variance Explained

Component	Initial Eigenvalues			Extraction Sums of Squared Loadings		
	Total	% of Variance	Cumulative %	Total	% of Variance	Cumulative %
1	1.670	83.499	83.499	1.670	83.499	83.499
2	.330	16.501	100.000			

Extraction Method: Principal Component Analysis.

Component Matrix^a

	Component
	1
อัตราส่วนหนี้สินต่อสินทรัพย์รวม	.914
อัตราส่วนหนี้สินต่อทุน	.914

Extraction Method: Principal Component Analysis.

a. 1 components extracted.

Rotated Component Matrix^a

a. Only one component was extracted. The solution cannot be rotated.

Factor Analysis

KMO and Bartlett's Test

Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Sampling Adequacy.		.918
Bartlett's Test of Sphericity	Approx. Chi-Square	2271.092
	df	21
	Sig.	.000

Communalities

	Initial	Extraction
การตัดสินใจลงทุน	1.000	.834
การบริหารหนี้	1.000	.829
การวางแผนภาษี	1.000	.681
การจัดสรรงบประมาณ	1.000	.820
การวิเคราะห์สถานะทางการเงินเมื่อต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงิน	1.000	.716
การพิจารณาการซื้อหุ้นกู้	1.000	.400
การกำหนดต้นทุนและประสิทธิภาพของการดำเนินงาน	1.000	.677

Extraction Method: Principal Component Analysis.

Total Variance Explained

Component	Initial Eigenvalues			Extraction Sums of Squared Loadings		
	Total	% of Variance	Cumulative %	Total	% of Variance	Cumulative %
1	4.957	70.819	70.819	4.957	70.819	70.819
2	.740	10.567	81.385			
3	.413	5.898	87.284			
4	.305	4.352	91.635			
5	.255	3.646	95.281			
6	.191	2.732	98.013			
7	.139	1.987	100.000			

Extraction Method: Principal Component Analysis.

Component Matrix^a

	Component
	1
การตัดสินใจลงทุน	.913
การบริหารหนี้	.910
การวางแผนภาษี	.825
การจัดสรรงบประมาณ	.906
การวิเคราะห์สถานะทางการเงินเมื่อต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงิน	.846
การพิจารณาการซื้อหุ้นกู้	.633
การกำหนดต้นทุนและประสิทธิภาพของการดำเนินงาน	.823

Extraction Method: Principal Component Analysis.

- a. 1 components extracted.

Rotated Component Matrix^a

- a. Only one component was extracted. The solution cannot be rotated.

Factor Analysis

KMO and Bartlett's Test

Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Sampling Adequacy.		.920
Bartlett's Test of Sphericity	Approx. Chi-Square	3576.266
	df	15
	Sig.	.000

Communalities

	Initial	Extraction
การกู้เงินจากสถาบันการเงิน	1.000	.840
การกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยมีต้นทุนการกู้ยืมต่ำ	1.000	.918
การกู้เงินจากสถาบันการเงินในอัตราดอกเบี้ยที่ต่ำ	1.000	.927
การกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยมีค่าธรรมเนียมในการจัดการเงินกู้ต่ำ	1.000	.920
การกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยใช้หลักทรัพย์สินค้ำประกันต่ำ	1.000	.891
การได้รับอนุมัติเงินกู้จากสถาบันการเงินมีความรวดเร็ว	1.000	.845

Extraction Method: Principal Component Analysis.

Total Variance Explained

Component	Initial Eigenvalues			Extraction Sums of Squared Loadings		
	Total	% of Variance	Cumulative %	Total	% of Variance	Cumulative %
1	5.340	89.007	89.007	5.340	89.007	89.007
2	.239	3.976	92.983			
3	.168	2.805	95.788			
4	.109	1.814	97.601			
5	.088	1.469	99.070			
6	.056	.930	100.000			

Extraction Method: Principal Component Analysis.

Component Matrix^a

	Component
	1
การกู้เงินจากสถาบันการเงิน	.916
การกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยมีต้นทุนการกู้ยืมต่ำ	.958
การกู้เงินจากสถาบันการเงินในอัตราดอกเบี้ยที่ต่ำ	.963
การกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยมีค่าธรรมเนียมในการจัดการเงินกู้ต่ำ	.959
การกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยใช้หลักทรัพย์ค้ำประกันต่ำ	.944
การได้รับอนุมัติเงินกู้จากสถาบันการเงินมีความรวดเร็ว	.919

Extraction Method: Principal Component Analysis.

- a. 1 components extracted.

Rotated Component Matrix^a

- a. Only one component was extracted. The solution cannot be rotated.

Factor Analysis

KMO and Bartlett's Test

Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Sampling Adequacy.		.929
Bartlett's Test of Sphericity	Approx. Chi-Square	2677.321
	df	21
	Sig.	.000

Communalities

	Initial	Extraction
ความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจ	1.000	.774
การเติบโตของยอดขายของธุรกิจ	1.000	.790
ผลตอบแทนในสินทรัพย์ของธุรกิจ	1.000	.824
สภาพคล่องของธุรกิจ	1.000	.828
รูปแบบการดำเนินงานของธุรกิจ	1.000	.819
ความเป็นอิสระในการดำเนินธุรกิจโดยไม่ต้องพึ่งพาการลงทุนจากคนภายนอก	1.000	.562
ความมั่นคงของธุรกิจ	1.000	.748

Extraction Method: Principal Component Analysis.

Total Variance Explained

Component	Initial Eigenvalues			Extraction Sums of Squared Loadings		
	Total	% of Variance	Cumulative %	Total	% of Variance	Cumulative %
1	5.346	76.371	76.371	5.346	76.371	76.371
2	.630	8.997	85.368			
3	.268	3.822	89.191			
4	.228	3.262	92.453			
5	.189	2.704	95.156			
6	.178	2.546	97.703			
7	.161	2.297	100.000			

Extraction Method: Principal Component Analysis.

Component Matrix^a

	Component
	1
ความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจ	.880
การเติบโตของยอดขายของธุรกิจ	.889
ผลตอบแทนในสินทรัพย์ของธุรกิจ	.908
สภาพคล่องของธุรกิจ	.910
รูปแบบการดำเนินงานของธุรกิจ	.905
ความเป็นอิสระในการดำเนินธุรกิจโดยไม่ต้องพึ่งพาการลงทุนจากคนภายนอก	.750
ความมั่นคงของธุรกิจ	.865

Extraction Method: Principal Component Analysis.

a. 1 components extracted.

Rotated Component Matrix^a

a. Only one component was extracted. The solution cannot be rotated.

ภาคผนวก ข.

แบบสอบถามโครงการวิจัย

เรื่อง ผลกระทบของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน

ต่อความสามารถในการเข้าถึงเงินทุน และประสิทธิผลของธุรกิจ SMEs

ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับโครงสร้างธุรกิจของท่าน

คำชี้แจง กรุณาใส่เครื่องหมาย ลงในช่อง หน้าข้อความที่ตรงกับสภาพจริงของธุรกิจท่าน

ข้อ 1. ธุรกิจของท่านเป็นธุรกิจประเภทใด

การผลิต

การค้า

การบริการ

ข้อ 2. ธุรกิจของท่านจัดตั้งในรูปแบบใด

บริษัทจำกัด

ห้างหุ้นส่วนจำกัด

ห้างหุ้นส่วนสามัญ นิติบุคคล

ข้อ 3. ธุรกิจของท่านดำเนินงานมาแล้วเป็นเวลากี่ปี

น้อยกว่า 3 ปี

6-10 ปี

มากกว่า 15 ปีขึ้นไป

3-5 ปี

11-15 ปี

ข้อ 4. ธุรกิจของท่านมีการดำเนินงานกับธุรกิจต่างประเทศหรือไม่

มีการส่งออกเพียงอย่างเดียว

มีการส่งออก และ นำเข้า

มีการนำเข้าเพียงอย่างเดียว

ไม่มีการส่งออก และนำเข้า

ข้อ 5. ธุรกิจของท่านมีการจัดทำแผนธุรกิจในปีที่ผ่านมาหรือไม่

มีการทำแผนธุรกิจ

ไม่มีการทำแผนธุรกิจ

ข้อ 6. ธุรกิจของท่านมีการจัดทำแผนการตลาดในปีที่ผ่านมาหรือไม่

มีการทำแผนการตลาด

ไม่มีการทำแผนการตลาด

ข้อ 7. ธุรกิจของท่านจัดทำบัญชีธุรกิจโดยวิธีใด

จ้างสำนักงานบัญชี

จัดทำเอง

ข้อ 8. ธุรกิจของท่านใช้แหล่งเงินทุนในการเริ่มดำเนินกิจการครั้งแรกจากที่ใดบ้าง (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

เงินทุนตนเองและครอบครัว

เงินกู้จากสถาบันการเงิน

เจ้าหนี้การค้า

เงินทุนจากหุ้นส่วน

เงินกู้จากแหล่งเงินนอกระบบ

ข้อ 9. ปัจจุบันธุรกิจของท่านมีความต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงินหรือไม่

ไม่ต้องการ เหตุผลคือ? (ระบุเหตุผลที่ไม่ต้องการได้มากกว่า 1 ข้อ)

มีเงินทุนเพียงพอ

ไม่มีหลักทรัพย์ค้ำประกัน

อื่น ๆ (ระบุ).....

ต้องการ เหตุผลคือ? (ระบุเหตุผลที่ต้องการได้มากกว่า 1 ข้อ)

ใช้เป็นเงินทุนหมุนเวียนในธุรกิจ

ใช้เพื่อขยายกิจการ

อื่น ๆ (ระบุ).....

ส่วนที่ 5 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจ SMEs

1. ด้านการจัดทำรายงานทางการเงินของธุรกิจ SMEs

2. ด้านการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจ SMEs

3. ด้านการดำเนินงานเพื่อให้เกิดประสิทธิผลต่อธุรกิจ SMEs

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงในความอนุเคราะห์ตอบแบบสอบถาม

ภาคผนวก ค.

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ นางเพ็ญธิดา พงษ์ธานี

ตำแหน่ง อาจารย์ประจำคณะกรรมการบัญชี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

ประวัติการศึกษา:-

ปี พ.ศ. 2544 ปริญญาโทบริหารธุรกิจ (การบัญชี) มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

ปี พ.ศ. 2532 ปริญญาตรีการบัญชี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

ประสบการณ์ทำงาน:-

ปี พ.ศ. 2538 – ปัจจุบัน ■ อาจารย์ประจำคณะกรรมการบัญชี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

ปี พ.ศ. 2549 ■ เลขานุการคณะกรรมการบัญชี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

ปี พ.ศ. 2544 – 2547 ■ เลขานุการคณะกรรมการบัญชี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

ปี พ.ศ. 2540 -2543 ■ หัวหน้าแผนกวินัยและพัฒนานักศึกษา สำนักงานกิจการ
นักศึกษา มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

ปี พ.ศ. 2539 ■ รักษาการหัวหน้าแผนกวินัยและพัฒนานักศึกษา สำนักงานกิจการ
นักศึกษา มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

■ ผู้ช่วยหัวหน้าแผนกวินัยและพัฒนานักศึกษา สำนักงานกิจการ
นักศึกษา มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

ปี พ.ศ. 2533 -2536 ■ อาจารย์ประจำคณะกรรมการบัญชี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์